

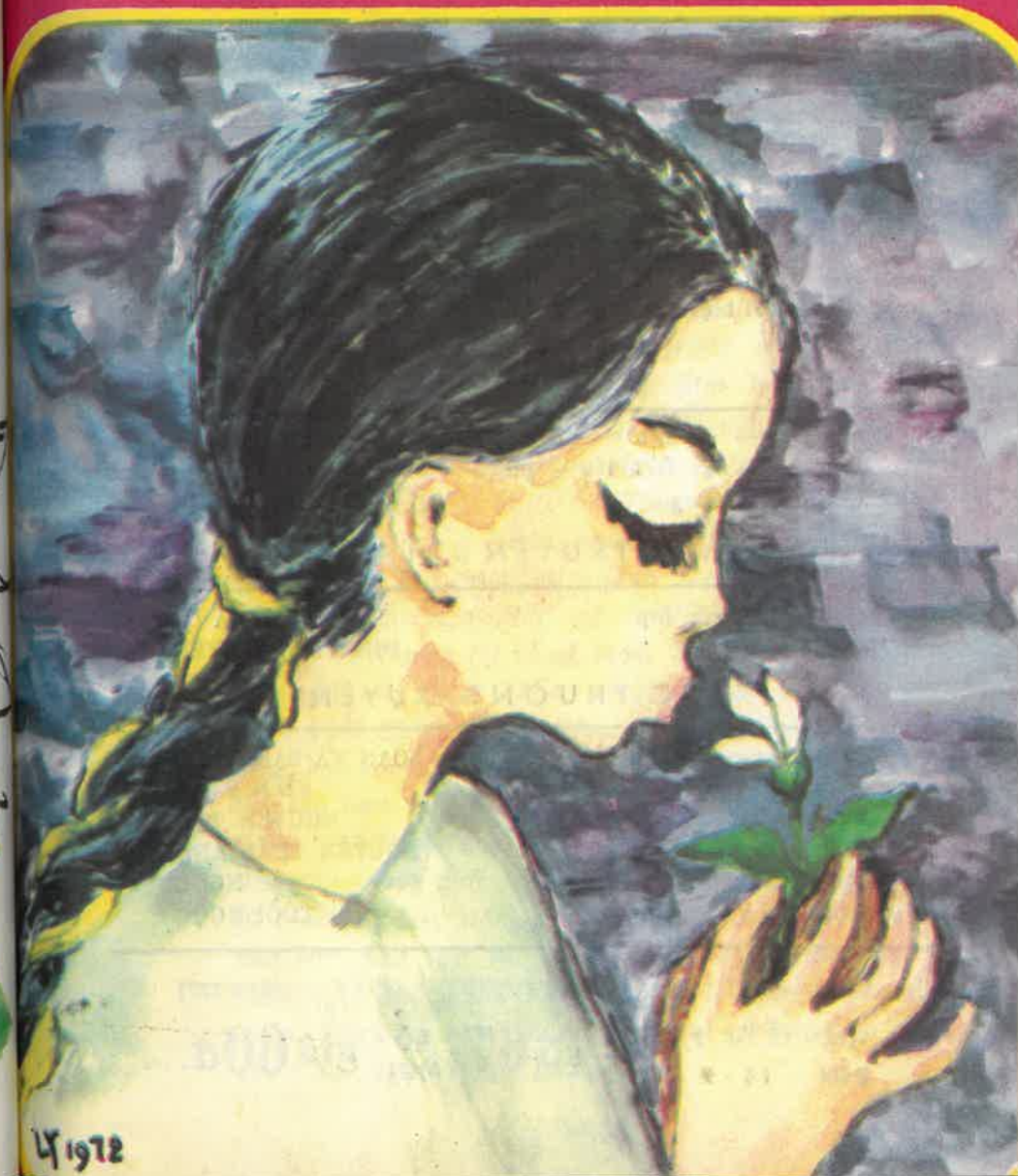
Wason
AP 215-
T924+

67

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

HÀNG HUYT YOUNG AR DÂN HUYT

14/1972

CHỦ NHIỆM : VŨ MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
THƯ KÝ : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595

VĂN

sách báo nhi đồng sau nạn hồng thủy VŨ THIÊN CHƯƠNG
về từ một đảo xa HOÀI DIỄM TỪ
mỗi tình màu hoa qui NGUYỄN THỊ VÒNG VANG
một chút gì vĩnh cửu SƠN TRANG
trên đỉnh đồi lộng gió LÊ TRẦN VĨ TUYẾN
cho người biệt một giòng sông MIỀN MIỀN

THƠ

huy cận — đồ hữu — bài bá bồng — tạ văn sĩ — trầm
thụy du — nguyên khiếu — phiến — châu uyên — g. hương
tôn nữ thu dung

TRUYỆN DÀI

mộng ngoài cửa lớp NHÃ CA
vương cổ hện ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
chạm phở KIẾN VANG
biết một biết mười NGUYỄN THẾ
bệnh mới lớn NGUYỄN TUẤN ANH
ngọc thân ái NGỌC
tuổi ngọc và bạn ngọc TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 7-9-72 | SỐ 67 | BỘ | giá 60đ.
ĐẾN 14-9-1972 | MỚI

Hai số Tuổi Ngọc 65 và 66, vì nhiều lý do (cả kỹ thuật lẫn tâm cảm) nên có nhiều sơ xuất về nội dung và hình thức, nhất là lỗi typo. Tòa soạn thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc. Nhân tiện, chúng tôi cũng xin lưu ý bạn ngọc ở Sài Gòn, Gia Định : Theo sắc luật báo chí mới, báo định kỳ chỉ được phát hành 24 giờ sau khi nạp bản. Do đó, thay vì Tuổi Ngọc xuất hiện từ thứ tư, mấy số gần đây đều xuất hiện thứ năm. Vậy muốn có Tuổi Ngọc sớm, bạn ngọc Sài Gòn, Gia Định nên ghé các sạp báo vào buổi trưa thứ năm, mỗi tuần. Như đã loan ở số báo trước và sẽ còn rao ở số tiếp, Tuổi Ngọc 70 thật sự làm bạn ngọc hài lòng. Vẫn 68 trang nhưng giá trị của nó bằng 132 trang. Chúng tôi định tăng thêm 16 trang nữa. Một vấn đề nan giải đặt ra liền : Tăng trang thì cần tăng giá bán. Mà tăng giá bán, nhiều bạn ngọc miền Trung sẽ không đủ khả năng tài chánh theo rồi Tuổi Ngọc. Vậy Tuổi Ngọc tạm thời cứ xuất bản 68 trang như thường lệ. Nhưng tất cả sẽ mới. Trước hết, ba truyện dài mới của Mai Thảo, Duyên Anh, Hoàng Ngọc Tuấn khởi đăng từ Tuổi Ngọc số 70. Những mục mới khác, bạn ngọc có thể tìm thấy khi Tuổi Ngọc số 70 đến tay bạn. Nói sớm e sáng kiến lọt ra ngoài. Sau số 70, Tuổi Ngọc xuất bản số đặc biệt thơ, văn, nhạc mùa thu mang chủ đề Tiếng thu. Số báo này sẽ dày 96 trang, với sự đóng góp tác phẩm của hàng chục nhà văn, nhà thơ nổi tiếng hôm nay. Tiếng thu, số Tuổi Ngọc không thể thiếu cho một thời hoa mộng niên thiếu. Tòa soạn mong nhận được bài vở của bạn ngọc cho Tuổi Ngọc Tiếng Thu.

nhìn xuống cuộc đời

Một số những vỉa hè Sài Gòn và một số sạp báo ở Sài Gòn, mấy năm nay thường là những nơi triển lãm công khai loại báo bị nhà nước cấm nhập cảng. Ta thấy nào Playboy, nào Penthouse, nào Darring vân vân... Đó là đề tài diều cợt của những báo Việt Nam bị tịch thu, bị truy tố vì vi phạm điều 35 Quy Chế Báo Chí. (Có phải con số 35 là con số mà định mệnh đã an bài? Cho nên, tội đang bài dâm ô, đời truy nằm trong điều 35 Quy Chế Báo Chí.) Nhiều cây viết khời hài đã mỉa mai nhiều lần rằng, tại sao báo dâm ô, báo khiêu khích dục tình ngoại quốc bày bán công khai không bị tịch thu hay truy tố. Không ai trả lời. Kể cả những người có thẩm quyền. Người ta chỉ lấy làm tiếc là chính quyền không khẳng định loại báo kể trên không hề vào Việt Nam bằng đường nhập cảng chính thức. Có những sự thật không tiện nói ra. Với nhà nước. Ta thì nói được. Rằng

những Penthouse, Darring vào Việt Nam bằng máy bay Mỹ đáp xuống Cam Ranh. Linh Mỹ, người Mỹ đọc xong vất vào thùng rác. Vợ Việt của họ và công nhân Việt sở Mỹ lượm ra, đem bán ra ngoài. Để thành một tệ trạng. Từ nhiều tháng nay Bộ Thông Tin đã lo hết loại báo này. Mỗi ngày mỗi hết. Con số chất kho của Bộ lên tới 20 ngàn số đủ loại. Nhưng hết sao cho hết? Vấn đề đặt ra là chỉ khi nào hàng PX không thoát ra chợ trời, khi ấy mới hết Playboy, Penthouse ở Việt Nam. Bộ Thông tin làm đến đâu hay đến đó. Cho nên, những vỉa hè cổ định của loại báo này đã sạch sẽ. Những người bán hết dám bán công khai. Họ lưu động. Và Bộ Thông Tin vẫn tiếp tục truy lùng mỗi ngày. Để làm sạch sẽ vỉa hè, làm sạch xã hội. Công việc này tại sao Bộ Thông Tin không công bố và không ai biết đề hoan hô Bộ cho Bộ lên tinh thần? (Ái Hoa)

một vụ án văn chương đáng chú ý

Vụ án Linh Mục Thanh Lãng kiện hai ông Nguyễn Tấn Long và Phan Canh về tội « đạo văn » của Linh mục còn dài và hứa hẹn nhiều pha lý thú. Theo Linh mục Thanh Lãng thì hai ông Long và Canh đã sao gần hết 500 trang cuốn « Bản Lược Đồ Văn Học Việt Nam » trong bộ sách biên khảo văn học của ông. Về phía hai ông Long và Canh thì nhất quyết hai ông không hề biết đến những trang sách trong quyền mà Linh mục Lãng nói. Linh mục Thanh Lãng vừa có nhiều tác phẩm biên khảo văn học giá trị từ hai mươi năm qua vừa

là giáo sư Đại học Văn Khoa Saigon. Ông nói ông cũng không hề biết chuyện hai ông Long và Canh « đạo văn » của ông cho đến khi quyền sách của hai ông Long, Canh được phát hành hơn 3.000 cuốn, và những sinh viên môn đệ của ông cho ông hay quyền sách của hai ông Long, Canh chỉ là bản sao khá tinh vi quyền « Bản Lược Đồ Văn Học Việt Nam » của ông. Đặc biệt vụ án có nhiều chi tiết đáng chú ý. Ông chánh án cho đình xử để xét lại hồ sơ cả hai bên mà ông cho là có nhiều điểm rắc rối. Ông chánh án còn nói thêm một câu đại ý, vụ án này là một tấm gương cho những người viết văn chưa nổi tiếng. Trong khi đó Linh mục Thanh Lãng cho biết là ông đã tiếp xúc với hai ông Long và Canh để thương lượng bồi thường và thu hồi cuốn sách đã phát hành nhưng hai ông Long, Canh không chịu. Vì thế Linh mục Thanh Lãng đã truy tố hai ông kia ra tòa và đòi bồi thường thiệt hại hai triệu đồng. Số tiền bồi thường, nếu được, theo Linh mục Lãng, sẽ dành cấp học bổng cho các sinh viên nghèo và giúp in sách giáo khoa phát không cho sinh viên. Từ lâu người ta nghĩ chỉ có những thứ tầm thường khác mới bị đánh tráo. Bây giờ, rõ ràng văn chương chữ nghĩa cũng ra hầu tòa vì những việc tương tự thì chữ nghĩa văn chương cũng chẳng có gì là ghê gớm. (Kiến Cao Cẩn)

hiện trạng và chiều hướng phát triển sách tại Việt Nam

Ủy Hội Quốc Gia Unesco Việt Nam vừa gửi thiệp mời các giám đốc nhà xuất bản đến tham dự lễ khai

mạc hội thảo và triển lãm về đề tài « Hiện trạng và chiều hướng phát triển sách tại Việt Nam », vào lúc 9 giờ sáng thứ tư 6-9-1972 tại Thư Viện Quốc Gia, số 69 Đường Gia Long, Saigon. Được biết buổi lễ khai mạc sẽ đặc dưới quyền chủ tọa của Thủ Tướng. Nhìn chung đây là một việc làm đáng khích lệ. Có lẽ, sau sắc luật 007 về báo chí, Ủy Hội Unesco Việt Nam cũng « cảm thấy cần làm một cái gì ». Những năm gần đây tình trạng sách báo thoát nhìn có vẻ « phát triển » lắm. Tuy nhiên đi sâu vào ngành xuất bản sẽ ngay thấy sự bế tắc bên trong. Vì nhiều lẽ. Vấn đề giấy tăng giá. Tình trạng kinh tế sa sút kéo luôn theo mọi ngành hoạt động khác, trong đó có ngành xuất bản sách báo. Nhiều tờ báo mới xuất hiện ở ạt trong khi số lượng phát hành lại giảm sút rõ rệt. Về sách, các nhà xuất bản tiếng tăm và uy tín chỉ dám giữ mức cầm chừng chờ đợi tình trạng sáng sửa hơn. Đó là không nói đến các nhà xuất bản « nhỏ », mới ra đời đều tạm thời ngưng hoạt động. Tuy nhiên cũng có vài điểm đáng chú ý trong chiều hướng xuất bản sách. Thí dụ, vài năm gần đây, với sự trợ giúp của các cơ quan văn hóa ngoại quốc (gạt ra ngoài các ân ý chính trị), như tổ chức Unesco (Cơ quan Văn hóa Khoa học Giáo dục

CẦN LẮM

Một « cậu » kèm Toán, Pháp văn, và Luận cho « sinh viên » năm thứ năm Đại Học Taberd (tức lớp 5, tức nhất cử). Hồ Duyên Anh, tòa soạn Tuổi Ngọc.

Liên Hiệp Quốc), tổ chức The Asia Foundation (Cơ quan Phát triển Văn hóa Á Châu) v.v..., Bộ Giáo Dục đã cho ấn hành cũng như tái bản các tác phẩm văn học giá trị đã tuyệt bản của các tác giả tiền chiến, như bộ Việt Nam Văn Học Sử Yếu của Dương Quảng Hàm, bộ Nho Giáo và Việt Nam Sử Lược của Trần Trọng Kim v.v.. Những sách này in đẹp, bán giá rẻ rất vừa túi tiền của học sinh, sinh viên. Thành ra, kỳ này, chúng ta cũng mong đợi ở những người có trách nhiệm văn hóa sau buổi hội thảo và triển lãm nói trên, sẽ làm được « một cái gì » khả dĩ giúp đỡ phát triển ngành xuất bản sách báo nước nhà. Dù sao, hãy chờ đợi. (Phạm Đình)

giới thiệu

sách mới trong tuần

Tòa soạn Tuổi Ngọc đã nhận được các sách báo sau đây do các tác giả và nhà xuất bản gửi tặng :

— LƯƠNG NHỮ HỌC ĐIỆP VIÊN, Lai Hồng phóng tác từ Langelot Agent Secret của Lieutenant X. Hachette Paris, Hàm Thụ xuất bản, là tiểu thuyết gián điệp dành cho giới trẻ. Sách dày 184 trang, giá 150 đồng.

— TÀI LIỆU VIỆT VĂN, Căn bản và cần thiết, lớp 11 ABCD và lớp 9, do Đặng Hoàng Chung biên soạn. Thúy Kiều xuất bản, soạn giả gửi tặng. Sách dày 192 trang đề giá 260 đồng.

— RU EM NGẬM NGÙI, tập nhạc của Đoàn Thái Trung, do Bông Hồng ấn hành. Tuyển tập 10 ca khúc tình yêu. Bìa offset nhiều màu của Chính Phong, phụ bản Nguyễn Đức Danh. Giá 300 đồng.

— BUỔI HỌC ĐẦU XUÂN, truyện nh đồng của Thanh Roôn, Khai Trí xuất bản. Sách in đẹp, dày 32 trang, giá 20 đồng.

— MƯA TRÊN PHỐ XUA, tập thơ thứ ba của Yên Giang. Song Thơ xuất bản. Sách dày 20 trang. Bản đặc biệt không ghi giá.

— NĂM XUA, Nhạc Thời Kháng Chiến, tập 2, do đoàn Du Ca Đà Nẵng sưu tập và ấn hành. Tuyển tập nhạc gồm 18 ca khúc, của các nhạc sĩ Phạm Duy, Văn Cao, Việt Lang.. Trần Đình Quân giới thiệu. Đỗ Toàn trình bày. Không ghi giá bán.

— NHỮNG TẬT BỆNH THÔNG THƯỜNG CỦA LƯA TUỔI HỌC TRÒ, biên khảo về tân y học của Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc, La Ngà xuất bản, tựa của Nguyễn Hiến Lê. Đây là cuốn sách biên soạn công phu với lời văn di dỏm đặc biệt dành cho tuổi vừa lớn, về nhiều chứng bệnh thông thường. Bản đặc biệt không đề giá.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

Một số 60đ.

Ba tháng 720đ.

Một năm 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đê Thám — Sài Gòn

sách báo nhi đồng sau nạn hồng thủy

VŨ THIÊN CHƯƠNG trình bày

Loài người càng sống càng sinh nhiều tội lỗi. Jéhova Đức Chúa Trời giận lắm. Ngài tạo ra nạn hồng thủy và ủy thác cho ông Noé đóng tàu cứu nguy những người còn âm ập thiên lương. Số người được cứu nguy sẽ làm lại thế giới tốt đẹp hơn. Ý của Jéhova là thế. Tiếc thay, thế giới mới vẫn như thế giới cũ. Sứ mạng của ông Noé thất bại. Sắc luật 007 là một thứ hồng thủy đối với loại báo nhi đồng nhảm nhí và sách trá hình nhi đồng chuyên đầu độc tâm hồn niên thiếu. Chế độ miền Nam không ủy thác cho ai nhưng đã ban ân huệ cho vài tuần báo nhi đồng, thiếu niên đứng đắn. Liệu vài báo này có làm nổi sứ mạng của họ đề xứng đáng với ân huệ của chế độ ? Đó là việc của họ trong tương lai. Bây giờ chúng ta bàn về những kẻ tội lỗi bị chết chìm trong cơn hồng thủy.

Là những loại báo tuổi thơ, bé thơ, họa mi, nắng hồng, măng non. Là những sách trá hình, báo sống hùng, sống mạnh. Không phải một chục tờ. Hàng trăm tờ. Không phải xuất bản hàng tuần. Xuất bản hàng ngày. Từ mấy năm nay, do sự lỏng lẻo của quy chế báo chí, do sự thiếu vắng một quy chế dành riêng cho báo nhi đồng, do sự lơ là của những người có trách nhiệm giáo dục niên thiếu, loại báo cổ đại đã biến thành một đạo sâu mọt xâm

lãng phá hại tâm hồn tuổi thơ. Ở vỉa hè. Ở cổng trường. Trên sạp báo. Trong hàng sách. Đạo sâu một dưới quyền chỉ huy của bọn lái heo, lái gà, của bọn bán kẹo kéo quay số, bán thuốc kích thích bầy bạ thao túng và đàn áp cả báo nhi đồng đứng đắn do các nhà giáo thiện chí chủ trương. Đó là sự thâm hiểm mà sau những ồn ào công kích, sau những thổ dai chửi rủa, chúng ta đành an ủi bằng cách đồ tội cho chiến tranh.

Rồi chúng ta im lặng nghe bọn kẹo kéo quay số kể chuyện *Chú Thoảng*, chuyện *Tề thiên đại thánh bị đánh bỏ nhà* và hàng ngàn chuyện khổn kiếp cho con em chúng ta nghe. Con em chúng ta thích chí cười vui nhớ vanh vách. Chúng ta thản nhiên. Qua những giai đoạn *Chú Thoảng*, *Ma dơi* là giai đoạn đồ vật. Qua giai đoạn đồ vật là giai đoạn Khương Đại Vệ, Địch Long, Lý Tiểu Long, Vương Vũ... Con em của chúng ta đã chiêm ngưỡng anh hùng vô địch Vic Morrow, Rick Jason giết linh hồn như giết ngốc; đã chiêm ngưỡng cao bồi Ý Đại Lợi Franco Nero, Django tàn sát tới bờ, bây giờ, đồ món, mồm non của tổ quốc Việt Nam chiêm ngưỡng hiệp sĩ ba Tàu Địch Long, Khương Đại Vệ, Vương Vũ... những hiệp sĩ lấy máu làm vui. Trên màn ảnh đã đánh, người ta còn xuất bản cả một tuần báo chuyên nghiên cứu về hiệp sĩ ba Tàu cho tuổi hai mươi. Tuổi hai mươi chề đọc. Chỉ có tuổi lên mười say mê. Trong cặp sách của học trò tiểu học cứ mười em thì tám em sắp xếp loại báo này cạnh sách giáo khoa! Những lời khuyên của cha mẹ, thầy cô sẽ trở nên vô hiệu khi các em ngang qua cổng trường. Bỏ hai đồng bạc, quay một lần số, trúng sẽ được một cuốn báo tuổi thơ *Chú Thoảng* nhúng mực. Muốn mua *Chú Thoảng* bị vợ cầm chổi lông quét đất và có ông nhãi đứng xem vô tay cười lại chưa nhúng mực, chỉ có bỏ ra năm đồng. Báo đề giá hai chục, mua năm đồng rẻ mạt.

Hãy bỏ qua sự tai hại của loại báo và sách trá hình báo này để về khía cạnh « ăn khách » của nó. Phải công nhận những tay làm sách *Chú Thoảng*, *Ma dơi* là những tay phù thủy của con nít. Họ biết khai thác tận dụng sự vui nhộn và ham cái mới của trẻ con. Và họ vẽ tranh nhảm viết lời đùa cợt mắt dầy cho trẻ con cười khoái chí. Lấy thí dụ tuần báo *Thiếu Nhi* của ông Nguyễn Hùng Trương mà so sánh. *Thiếu Nhi*, tuần báo học hỏi, giải trí hữu ích nhưng *Thiếu Nhi* không hấp dẫn bằng *Chú Thoảng*. Người có trách nhiệm không thể và không dám cạnh tranh thương mại với bọn *Ma dơi*. Do đó, tuần báo *Thiếu Nhi* bán rất khiêm tốn và không « được » bán ở cổng trường. Miền Nam có bao nhiêu trường tiểu học? Tuần báo *Thiếu Nhi* không tiêu thụ nổi mười ngàn số mỗi tuần thì thật một mĩa mai cay đắng. Lỗi đó tại các bậc phụ huynh. *Thiếu Nhi* bán cho phụ huynh hơn là bán cho đối tượng độc giả. Phụ huynh phải mua về, con em đọc. Chứ con em không bỏ ra 50 đồng mua *Thiếu Nhi*. Con em 5 đồng mua báo thôi. Rẻ, mới. Mỗi ngày một số. *Thiếu Nhi* một tuần ra một lần. Những tay phù thủy nghiên cứu kỹ lưỡng đề thao túng trường sách báo tuổi nhỏ, đồng thời, tiêu diệt những *Thiếu Nhi*, *Thăng Bạt*. Mỗi ngày họ xuất bản một cuốn truyện tranh, giá bán 20 đồng. Họ in mà

ngàn số. Báo cũ trả về, họ bán « xon » 5 đồng cho ba Tàu. Ba Tàu bán cho những chuyên viên dụ con nít tiểu học 6 đồng. Con nít mua 10 đồng. Số quá cũ thì 5 đồng. 5 đồng một truyện tranh hôm nay, ngày mai 5 đồng khác truyện tranh khác. Và tiếp tục... Phù thủy đã thu hút âm binh một cách tài tình. Mỗi ngày một phù thủy chỉ cần lãi mười ngàn đồng. Ba mươi ngày họ có ba trăm ngàn đồng. Trong khi đó, tuần báo *Thiếu Nhi* rần rần cầm cự mới hòa vốn. Công lao và thiện chí đổi lấy sự hòa vốn được bao lâu? Cuối cùng đành chào thua như đã từng chào thua.

Nhưng, như đã có lần Tuổi Ngọc viết rằng xã hội sẽ cự mệnh hương thiện, gió đã nổi. Ông Lê Sơn Cương, ngay từ khi thay chỗ ông Văn Đình Thái, đôi mắt của ông chú ý ngay tới loại sách xin số kiểm duyệt của sở Phối Hợp Nghệ Thuật để làm báo trá hình. Đôi mắt chú ý tới phù thủy sách truyện tranh *Ma dơi*, *Chú Thoảng* một cách tàn nhẫn. Và sau tám tháng chịu tất cả trách nhiệm, không một giấy phép nào của sở Phối Hợp Nghệ Thuật cấp cho loại sách ma dơi. Đi mạnh bạo hơn, ông Lê Sơn Cương, một cán bộ trẻ và đầy nhiệt huyết của Bộ Thông Tin đã lập một đạo quân cứu rỗi tuổi nhỏ, theo rồi và tịch thu sách báo ma dơi xuất bản không có giấy phép kiểm duyệt. Không phải chỉ riêng ở Saigon, Gia Định, đạo quân có mặt trên toàn cõi miền Nam. Tính tới nay, loại sách báo ma dơi đã bị hốt ngót 50 ngàn số. Những thứ chưa thể hốt, không dám hốt vì ngoài tầm tránh nhiệm của ông Lê Sơn Cương. Đó là những tờ báo có biên lai chính thức. Những tờ báo này khi khai đường lối chủ trương của mình nạp cho Bộ Thông Tin thì giao dục ghê lắm nhưng khi xuất bản cũng chỉ là ma dơi, rắn rết.

Với sắc luật 007, loại báo *Chú Thoảng*, *Ma dơi* sẽ ra sao? Trước hết, phù thủy sẽ đầu hàng trước khoản tiền ký quỹ 10 triệu đồng. Nhưng họ còn hy vọng sẽ tiếp tục xuất bản bằng cánh kiểm duyệt ở sở Phối Hợp Nghệ Thuật. Dự luận đồn rằng ông Lê Sơn Cương, người thổi luồng gió mới vào sở Phối Hợp Nghệ Thuật và gió mới đã quét sạch tàn tích bị nghi ngờ là chẳng mấy đẹp đẽ gì của sở này từ nhiều năm nay, có đôi bàn tay sắt để xiết cổ bọn « lái sách » và bọn trở cờ, đón gió. Sở Phối Hợp Nghệ Thuật, từ tám tháng nay đã « tàn nhẫn » từ chối cấp giấy phép cho loại sách trá hình báo nhảm nhí, sẽ tiếp tục « tàn nhẫn » từ chối. « Lái sách », chắc chắn, phải trở về nghề cũ của họ. Và để cho những tuần báo *Thiếu Nhi*, *Thăng Bạt* hiện ngang sống và có chỗ bày xúng đáng trên các sạp báo. Khi xã hội cự mệnh hương thiện, những kẻ bất lương chết sớm nhất. Hiện tại « lái sách » đã co vòi. Và họ bắt đầu cảm thấy tiền bạc lớt đường của họ qua cửa ải Phối Hợp Nghệ Thuật đã bắt lực. Đã bắt lực từ tam tháng nay.

Dầu sao, kẻ viết bài này vẫn ước ao có một *Quy chế sách báo nhi đồng* và trách nhiệm về mọi vấn đề nhi đồng, phải do Bộ Giáo Dục nhận lãnh. Những tệ trạng sách báo nhi đồng nhảm nhí kéo dài ngót hai chục năm trời, qua nhiều chế độ, đều do sự thiếu sót *Quy chế sách báo nhi đồng*. Bao giờ chúng ta mới có quy chế này?

VŨ THIÊN CHUƠ G

một đời em

ta về nhớ một đời em
dài tay ru giấc ngủ đêm bàng hoàng
ngần ngoi đếm chiếc lá vàng
đời trầm mặc nhạc sương tàn đêm thâu
thương đôi mắt đại em sầu
ngóng theo ngày tháng qua mau chẳng về

TÔN NỮ THU DUNG

sơn ca

nằm trên đồi núi Thiên An
phả đầy khói thuốc buồn lan mặt người
ba thu trái nhớ chín muồi
mười cây cỏ thụ khóc cười trên sóng
nguyên đời một kiếp chờ mong
và em ngọn gió phiêu bồng đất xưa
mong em nghe gió reo cười
ta về quê cũ kết mười mùa trăng
để em đi hội trăng rằm
cầm tay khách lạ hỏi trăm chuyện đời
hỏi ta còn ở trên đồi
hay là đã chết giữa đời phong ba
ta còn tiếng hát sơn ca
tặng em theo bước người xa xôi rồi
NGUYỄN KHIẾU

đêm xanh

buổi tối rực rỡ với những vì sao
giăng ngang thành phố
cô bé rực rỡ với chiếc áo kết tơ trời
đêm mùa hạ đã chín muồi trên những
đỉnh mây
chàng nhạc sĩ vừa đàn xong một bản
thật hay
và mọi người vỗ tay tán thưởng
nhưng cô bé thì im lặng
vì một lần khúc hay là một lần khúc
chỉ được nghe một lần
và bỏ ra về
vì sợ lúc cuộc vui tàn phai
người gác cửa ngõ đầu ngủ gục ở
cuối một hành lang tối
hình như cô bé đã đánh rơi chiếc

khăn choàng khi chạy qua mặt ông ta
tiếng giày đơn lạnh rơi trên vĩa phố
và cô bé tưởng đó là tiếng chân của
nàng công chúa lạc khỏi hoàng thành
sau một đêm vui
nhưng chim rừng đã thức giấc thâu
những viên sỏi trắng rải theo lối nàng đi
rồi ngày mai sẽ có vua cha và mầu
hạ đem ngựa xe đến đón công chúa

bây giờ thì không còn ai
ngoài bức tượng đá dang tay thâu
thở ngoài cổng viên xa
cô bé vội vã chạy về nhà
gõ cửa đêm khuya
nhưng đêm lạnh lùng lên tiếng
tôi đã muốn tròng và không ai còn
nhớ đến cô
cô bé hốt hoảng xô cửa vào
nhìn mình trong một tấm gương xưa
phai mờ
hình bóng lạ
cô bé ngỡ ngác tháo chiếc nơ đỏ của
mình bỏ vào ngăn tủ
khóa kỹ
rồi vô tình nhìn xuống những ngón
tay ơ thờ không hiểu đã bỏ quên chiếc
khăn choàng ở đây
G. HƯƠNG

bên hồ trăng vỡ

ta đứng yên bên hồ trăng vỡ nát
quá khứ chấp chờn trên những ngón
tay
làn sương mỏng thấm buồn lên mi mắt
thấy em về điểm ảo giữa hàng cây

bắt đầu

khi ngọn nắng nhạt nhòa trong mắt biếc
em bắt đầu buồn như lá vàng bay
khi mây trắng xa cuối trời biền biệt
ta cũng bắt đầu chênh choáng hương
say

CHÂU UYÊN

mười lăm

Thì ra em đã mười lăm
Mới hay lòng đó buồn thắm hồn đầy
Ước mơ theo tháng năm đầy
Chiều lên theo gió sầu bay ngỡ ngàng
Bước chân trên lối cỏ vàng
Ngần ngoi ngõ trước nhớ tràn ngõ sau
Bâng khuâng giữa bến tình đầu
Dấu chân ai có qua cầu mới hay
Em về trong nắng chiều phai
Buồn lên theo gió lạc ngoài không gian
Em đi giữa nắng thu vàng
Thương thương mộng ước mây làng
xa xăm
Nhật nhòa sương khói chiều hôm
Sầu em sợi tóc nổi buồn lên cao
Sầu ta bến vắng cầm sào
Thuyền không neo đợi điệu chào mai
sau
Ngần ngoi giữa bến tình đầu
Cho hay lòng đó thắm sâu hồn đầy.
TẠ VĂN SĨ

biển yêu và đêm cuối

Trời ơi đã lạc bến mơ rồi
hương thoảng đầu ghềnh dăng ngát
mọi
sương cát hong hồn ta rỉ máu
diễn cuộn như trùng dương xa khơi

Theo gió mơ màng bao giấc say
sầu nghiêng ngửa vỡ chín tầng mây
vội tay khuấy động vầng trăng bạc
cho vỡ tan tành trong gió bay

Lặng tiếng đàn xưa lầu vọng trăng
muốn phím tơ trời lênh đênh giăng
đá chuyền mình lao xao thức tỉnh
đổ xuống hồn bao nhiêu giá băng

Đợi nắng tung bừng reo nửa đêm
đợi chờ mời mọc nhánh tay êm
sao chợ biển vắng lời nước nở
nhả từng âm thanh sâu thẳm thên

Ơi sóng ! ngày mai đêm sẽ tàn
thời đừng khóc hận thú yểu dương
hãy quên ta nhé ! quên đi nhé ?
để dậm hoàng hôn máu phủ đường
PHIẾN

nghe lòng hương nhạc

Bé nằm dưới tàn cây
Áo bay màu lụa bạch
Và đôi mắt thơ ngây
Ngủ vùi trên trang sách.
Anh bước đi rất nhẹ
Sợ động giấc chim non
Nắng chiều rơi dưới lá
Gió chiều bay trong hồn.
Trên chiếc xích đu xanh
Bé nằm riêng một cõi
Anh với anh một mình
Ngủ ngon không dám gọi
Thời gian qua rất chậm
(Hình như trời ngủ quên)
Anh mắt chờ đã mỏi
Khỏi sầu trời lênh đênh.
Bé nhìn lên, vẫy gọi
Nụ cười lay trên cao
Anh nghe lòng hương nhạc
Động mấy từng chiêm bao.
Ngồi cạnh bé trong vườn
Nghe quen từng ngọn cỏ
Ôi ! ngọn cỏ thiên đường
Nhuộm xanh miền trí nhớ
TRẦN THỤY DU

NGUYỄN THẾ

chess

- 1) Lịch sử cờ xây (Chess) ?
- 2) Cách thức « xếp » và « đánh » cờ ấg như thế nào ?

TẤN NGỌC (Qui Nhơn)

1) Tìm hiểu nguồn gốc cờ « xây », người ta đã đi tới nhiều giả thuyết. Người thì tìm thấy nguồn gốc của nó tại Ai Nhĩ Lan, kẻ thì khám phá nó phát xuất từ Ai Cập; Có người lại cho rằng chính một bộ lạc da đỏ ở Nam Mỹ đã đặt ra lối chơi cờ xây vv... Có người cho rằng chính ông Aristote đã nghĩ ra cờ xây, người khác nhất quyết tác giả là Vua Salomon, là một nhà sư Ấn Độ vv... Hiện nay người ta thấy giả thuyết của nhà sử học cờ xây H.J.R Murray có nhiều bằng chứng vững chắc nhất Theo ông, cờ xây do một người sống ở Đông Bắc Ấn Độ vào khoảng đầu thế kỷ thứ bảy, nghĩ ra. Cờ này khởi thủy gọi là « chaturanga » nghĩa là « cờ quân sự »: các quân cờ tượng trưng cho 4 yếu tố chính của quân lực Ấn Độ hồi đó là xe, voi, kỵ

mã và bộ binh. Qua thời gian và không gian các quân cờ ấy biến thành quân « tu sĩ » (rook), « giám mục » (bishop), « hiệp sĩ » (knight) và « quân tốt » (pawn).

Trong lối đánh cờ xây, tiếng Ấn « rajah » (vua) qua Ba Tư biến thành « shah », và do câu « shah mat » nghĩa là « nhà vua đã băng hà » ngày nay người chơi cờ xây dùng chữ « checkmate » để kết thúc ván cờ.

2) Thú thật kẻ giữ mục này không biết chơi cờ xây nên không biết cách « xếp » và « đánh » cờ ấg ra sao.

gmc

1) Xe GMC do những chữ gì viết tắt ?

2) Ngày 14-4-1954 và ngày 14-3-1956 là ngày tháng nào theo âm lịch ?

XUÂN (Mỹ Tho)

1) G.M.C. là tên hãng sản xuất xe hơi lớn nhất Hoa Kỳ. Đó là hãng « General Motors Corporation ». Hãng này sản xuất các xe hơi mang hiệu Chevrolet, Pontiac, Oldsmobile, Buick và Cadillac. Trung bình mỗi năm hãng GMC sản xuất khoảng 4.500.000 xe hơi dân sự mang các hiệu nói trên, bằng nửa tổng số xe hơi dân sự sản xuất tại Hoa Kỳ. (Các hãng khác gồm American Motors Corporation, Chrysler Corporation, Ford Motor Company). Ngoài ra hãng GMC còn độc quyền sản xuất các loại xe quân sự cho quân lực Hoa Kỳ như xe jeep, xe vận tải GMC... mà nhiều quốc gia nhất là các nước nhận viện trợ quân sự của Hoa Kỳ đều sử dụng.

2) Ngày 14-4-1954 là ngày 12 tháng 3 năm Giáp Ngọ.

Ngày 13-3-1956 là ngày mồng 3 tháng 2 năm Bình Thân.

quốc gia thương mại

Thi vào Trường Quốc Gia Thương Mại cần có điều kiện gì ? Đậu rồi học ở đâu ? Bao nhiêu năm và ra trường có bằng cấp gì không ?

NGỌC THU

Thi vào Trường Quốc Gia Thương Mại phải có bằng Trung Học Đệ Nhất Cấp và chứng chỉ học hết năm Đệ Tam (lớp 10). Mỗi năm Trường tổ chức thi tuyển 60 học viên, mà số thí sinh khá đông nên thi vào cũng gay go.

Trường Quốc Gia Thương Mại nằm trong khu Trung Tâm Kỹ Thuật Phú Thọ, Sài Gòn.

Chương trình học 3 năm, rồi thi ra trường. Nếu đậu, được cấp bằng Tốt Nghiệp Quốc Gia Thương Mại tương đối dễ kiểm việc hơn những người có cấp bằng văn hóa như Tú Tài, Luật, Văn Khoa...

Về hai câu hỏi sau, anh không dám trả lời. Anh là một người tầm thường, kẻ « tiểu sử » ra đây để giữa mặt thiên hạ sao.

thiếu sinh quân

Lâu nay không nghe nói tới Thiếu Sinh Quân. Xin cho biết VN còn Thiếu Sinh Quân không ? Nếu còn, thì làm sao đưa người thân mình vào ? Điều kiện ?

DIỆP CÔNG LÊ (Nha Trang)

Tại VN, vẫn còn Thiếu Sinh Quân. Năm nào có diễn binh tại Sài Gòn (như Ngày Quân Lực năm ngoái) thì Thiếu Sinh Quân luôn luôn là đơn vị dẫn đầu.

Trước đây điều kiện gia nhập Thiếu Sinh Quân tương đối rộng rãi,

chỉ cần là con của quân nhân. Nhưng nay với một quân lực một triệu người, vào Thiếu Sinh Quân dành ưu tiên cho các quốc gia nghĩa tử nghĩa là con của các quân nhân hổ mình vì nước hoặc các thương phế binh.

một chút yên lặng

Những kẻ tự biết mình nghèo tình cảm, những kẻ ấy đã giấu tình cảm rồi vậy.

H. DE BALZAC

Nhiệt thành là cái động cơ làm chuyển động thế giới.

DANH NGÔN PHÁP

Vui nhất không gì bằng xem sách, cần nhất không bằng gì dạy con.

SỬ VIỄN

Đọc sách hay làm cho thân ta ít lỗi.

LÃ KHÔN

Ít khi ta trách ta nói ít mà lắm khi ta trách ta nói nhiều quá.

LA BRUYÈRE

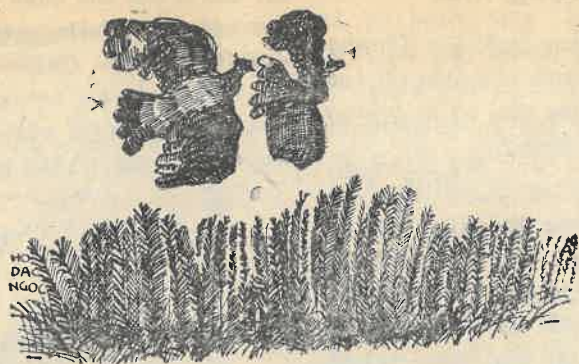
Tự xét thân mình miễn là không thẹn, thì phi miệng thế thì có quản chi.

BAN SIÊU TRUYỆN

Người nhân thì vinh, bất nhân thì nhục.

MẠNH TỬ

BÍCH KIỀU (ghi)

về từ một đảo xa

HOÀI DIỄM TỪ

Đó là con đường nhỏ, nằm dọc theo mé sông thuộc phần đất phía bên kia tỉnh lỵ. Cũng giống như nhiều đường khác trong tỉnh lỵ hoàn toàn không có bóng cây này, về mùa mưa đường bẩn vô cùng. Nó còn tệ hại hơn nữa, bởi không có vỉa hè dành riêng cho bộ hành. Chỉ được những khoảng bùn đất. Phía mé sông nhà sàn có gác. Trên bờ, nhà cũng có gác, lợp tôn. Đa số bằng vách ván, sơn xanh. Lác đác vài cửa hàng tạp hóa, vài tiệm thuốc bắc. Dăm quán cà phê bẩn thỉu lạnh lẽo.

Thường nhà nào cũng chất ở hiên những thùng to dùng đựng cá. Loại cá đồng được chở ra từ nhiều thôn ấp xa, đổ lên đây cân kéo, ký kèo giá cả, xếp lên xe chạy về đô thành; Bởi thế đường càng ngày càng tồi tệ do những bánh xe hàng nặng nề, lổ mẫm. Bù lại, nó có sắc thái đặc biệt riêng tư, tuy rằng vẫn liên lạc mật thiết với bờ bên này bằng những chiếc đồ ngang đầy người. Bằng cầu đá to, cao như một quả đồi con xinh xắn.

Bờ bên này, toàn thể bộ mặt của thành phố. Những ngôi nhà mới cất lên, tường vôi trắng toát. Mười con đường đan vào nhau, tương đối sạch sẽ, Trụ sở hội đồng tỉnh, tòa án, trường trung học, tiểu học công lập, nhà đèn, phòng thông tin, quán nước, tiệm sách, khách sạn và ngân hàng. Bờ bên kia lạnh lẽo bao nhiêu, phía bên này đông đúc sầm uất bấy nhiêu.

Khoảng ba bốn giờ chiều, Nhiên từ bên này phố, xuống đò sang bên kia. Len lỏi khỏi số người đông đảo giữa hai bên đi đến, thêm một quãng đường ngắn đầy rác rến, xe hàng. Nhiên dừng lại trước căn nhà sơn màu

xanh nước biển. Hai bên hai cửa tiệm tạp hóa. Nhà sân trắng xi măng khá rộng, cửa đóng im lìm. Do dự một lát. Nhiên đưa tay gõ nhẹ mấy tiếng rồi chờ, rồi lại gõ.

— Ai đó? Một âm thanh khàn đục hắt ra theo khe cửa. Vào đi!

Nhiên kéo cánh cửa bước vào. Giữa tranh tối tranh sáng, trong góc nhà, một người già mặc đồ đen nằm im trên ghế bõ. Thấy Nhiên bà ngồi dậy. Đó là một bà già nhỏ nhắn, lạnh lẽo, mặt tam giác xương xẩu, da thịt nhăn nheo, mắt trũng sâu. Nhiên gật đầu chào.

— Cậu tìm ai?

— Thưa bà, có cô Bắc ở nhà không ạ?

Bà lão lạnh lùng:

— Không có đứa nào ở nhà hết. Cậu là gì của con Bắc?

Nhiên bối rối:

— Thưa, cháu là bạn đồng sở của cô ấy.

— Tìm nó làm gì?

— Thưa có chút chuyện...

Chút chuyện lai rai. Nhiên nghĩ thầm. Chẳng không biết bà lão là ai tuy đến đã nhiều lần. Bà lão chắc khó chịu khi nghe đến tìm Bắc. Hay tại bộ vó chàng lơ ngơ, xốc xếch như một tên ăn trộm.

— Không có đứa nào ở nhà hết.

Nói xong bà thần nhiên nằm xuống, kéo hai chân đề lên thành ghế. Nhiên gật đầu chào bước ra. Không có đứa nào ở nhà hết. Lại nhỉ. Tuy rằng Bắc có ba chị em, nhưng chàng đến tìm riêng nàng thôi. Không có Bắc mới quan trọng còn hai cô kia hay thêm bốn cô nữa không có nhà thì đáng gì. Bà lão hình như là bà ngoại Bắc bởi có lối nói chuyện giống những người khác trong gia đình. Riêng Bắc nàng khác tất cả từ khuôn mặt đến tính tình. Đôi khi Bắc tâm sự: Em sống trong nhà nhiều lúc thấy cô đơn lạc lõng vì không giống ai, không hợp ai hết. Nhiên cười: Không giống vậy mà hay đó cô... Nhiên sờ túi định lấy thuốc mới hay thuốc hết nhãn tự bao giờ. Chàng ghé lại sạp thuốc mua một bao và thấy khát nước. Nhưng nghĩ hãy qua bên chợ ngồi ở một quán quen may ra gặp tên bạn nào để đầu lác chằng. Nhiên trở về bằng cách leo dốc cầu để nhìn nước chảy. Vừa lên tới dốc, Nhiên thấy trước mặt chàng một bóng áo vàng nhạt, tóc ngắn. Nhiên đi nhanh theo, người con gái có mái tóc và dáng đi giống Bắc, nhưng mặt lạ, Nhiên chưa hề gặp lần nào. Lúc đó một bóng trắng trời tới, Nhiên nhìn lên:

— Bắc!

— ...

— Anh vừa sang nhà em.

Bắc dừng lại:

— Chớ không phải theo cô áo vàng.

Nhiên phân trần:

— Hồi nào đâu.

— Mới đây.

— Bà íp. Anh thấy cô ấy tưởng là em. Định gọi lại, đến gần mới vỡ lẽ không phải em, chỉ giống nhau thôi.

Bắc cười thật tươi, Nhiên tưởng chừng thành phố vừa được trồng nhiều cây to bóng mát.

— Cô ấy đẹp đấy.

Nhiên nịnh một câu :

— Nhất định rồi, giống em thì phải đẹp.

— Lần sau nịnh tôi nhớ xin phép đấy nhé, ông tướng.

— Vâng, thưa cô.

Bắc nhăn mặt, Nhiên nghe tim mình nhói lên, chàng hồi hộp đợi rồi thở phào. Bắc nói :

— Đi anh, nắng quá.

— Đi, chớ không lẽ đứng hoài giữa cầu đợi mấy ông cảnh sát lại máy ông ấy đuổi. Nhưng đi đâu ? Về nhà em ?

— Về đó nói chuyện cho mát.

— Chịu thôi. Có bà cụ khiếp quá. Bà ấy là ngoại Bắc đấy ư ?

— Ngoại em đó. Sao ? Anh gặp bà cụ rồi à ? Gì mà khiếp ?

— Bà nghe anh đến tìm em, bà muốn đuổi ra.

— Vậy đó. Mấy bà già không ưa cho lũ con trai đến nhà nói chuyện với con cháu mình dù là ai đi nữa.

— Không cho nói chuyện ở nhà vậy chớ nói ngoài bụi à ?

Bắc đỏ mặt lườm Nhiên :

— Thì ngoài bụi có chết ai. Nhưng đi đâu anh ?

— Đến T. ngồi nghe nhạc. Chiều em ở nhà có làm gì không ?

— Nấu cơm. Nhưng không sao. Hôm nay Tuyết nghỉ giờ chót về không có em, nó sẽ nấu hộ.

— Cô ấy không về đâu.

Bắc tròn mắt nhìn chàng :

— Sao anh biết ?

— Hôm nay chiều thứ bảy phải không ? Ít có cô nữ sinh nào nghỉ hai giờ chót chiều thứ bảy lại về sớm.

— Ai về trước người ấy lo. Em có xin phép mẹ đi chơi buổi chiều nói đi qua nhà con nhỏ bạn...

— Đi chưa ?

— Nhưng thật ra là sang nhà anh, anh lại đi vắng, em trở về.

— Anh cũng đến nhà em tìm rồi trở về và gặp nhau.

Bắc lăm lăm :

— Gặp nhau.

Nhiên đi chậm lại :

— Sao em không sang ngã bốn đồ ?

— Đi đồ phải chen lấn xô đẩy, vả lại, sông sâu nước chảy xiết làm em sợ.

— Đi sông đôi giữa phố, em không sợ người quen gặp sao ?

— Không, nhớ bây giờ em là người lớn chớ đâu còn bé bỏng học trò như trước.

— Người lớn ngậm ngùi.

— Anh muốn nói vì thôi cấp sách ? Không đâu, chính em quyết định trong khi có thể học hết...

— Vậy mà em học có nửa năm. Lúc trước anh cứ tưởng em chán.

— Như trong thư ấy à ? Có thể, anh thử nghĩ sống ở gia đình em đã lạc lõng ghê gớm nhưng dù sao cũng không đến đổi bỏ vợ bằng đi học xa, ở trọ nhà người khác. Em cô đơn đến ngạt thở anh ạ. Tính em không thích bé bạn vẫn vợ.

Nhiên nhìn nàng tha thiết :

— Phải chỉ lúc đó anh về bên cạnh.

Bắc băng khuâng :

— Biết đâu tình thế sẽ khác hơn. Biết đâu nhĩ, và em quyết định từ bỏ tất cả dù ba mẹ ngăn cản, nhưng chẳng lẽ lại về nhà ăn không ngồi rồi, em phải đi làm để tiêu khiển. Giờ, em thấy em lắm.

— Chỉ có học đường là mảnh đất tốt nhất hử em ? Nhưng đâu phải chỗ trú ẩn suốt đời. Rồi em cũng phải ra.

— Nhưng có ra cũng không đến đổi chung đụng, bon chen như mọi người. Em học được mà. Em định làm một cô dược sĩ cô độc lủi thủi.

— Còn anh ?

Anh ư, Bắc nhìn băng quơ :

— Anh ư, lúc đó ai biết anh ở đâu.

Nhiên biết nàng đùa, chàng nghe tiếng nàng nhẹ thoảng :

— Lắm, nhưng em không ăn năn hối tiếc.

— Đời sống mỗi người đều có những sai lầm mà. Nhiều kẻ lầm lẫn đến nát nát đời mình. Đôi khi lầm lẫn đó giúp họ làm nên một cái gì khác. Bởi con người không thể nào sống rập khuôn nhau được. Em thấy không ? Đồng ý lầm lẫn thật tai hại và bi đát, nhưng phải thêm đó là một bi đát thú vị.

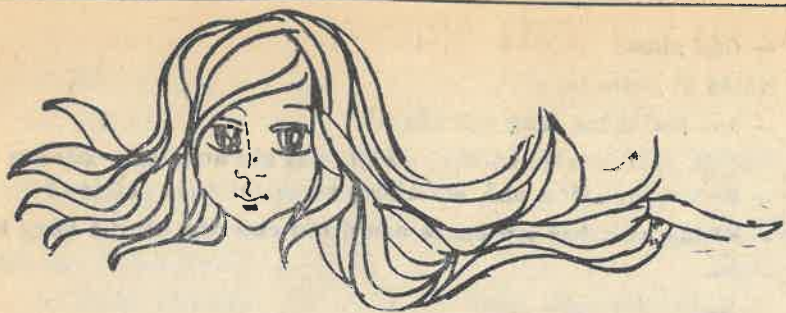
— Thú vị hay thi vị ?

— Có lẽ cả hai.

— Chả trách anh bây giờ trôi giạt long đong.

Không khí trong quán bắt đầu dịu dần. Có thêm vài người khách đi vào. Cô bé ngồi ở quầy vẫn im lìm xem một quyển sách. Lúc đó nhạc rất

(Xem tiếp trang 49)

HUY CẬN • ĐỖ HỮU

đi giữa đường thơm

Đường trong làng : hoa dại với
mùi rơm...
Người cùng tôi đi dạo giữa đường
thơm,
Lòng giắt sẵn ít hương hoa tưởng
tượng.
Đất thêu nắng, bóng tre rồi bóng
phượng
Lần lượt buông màn nhẹ vương
chân lâu :
Lên bờ cao hay đi xuống bờ sâu ?
Không biết nữa — Có chút gì làm
ngập

Trông không khí... hương với màu
hòa hợp...
Một buổi trưa không biết ở thời nào,
Như buổi trưa nhẹ nhẹ trong ca dao,
Có cu gáy, có bướm vàng nữa chứ,
Má đôi lúá đứng bên vườn tình tự.
Buổi trưa này xưa kia ta đã đi,
Phải cùng chăng ? lòng nhớ rõ làm
chỉ !

Chân bên chân, hồn bên hồn, gần
lặng,
Người cùng tôi đi giữa đường rải
nắng,
Trí vô tư cho da thở hương tình.
Người khẽ nắm tay, tôi khẽ nghiêng
mình
Như sắp nói, nhưng mà không ; —
khóm trúc
Vừa động lá, ta nhận vào một lúc

Cả không gian hồn hậu rất thơm
tho ;
Gió hương đưa mùi, dịu dịu phất
phơ...
Trong cảnh lặng, vẫn đưa mùi gió
thoảng...
Trí băng quơ nghĩ thoáng nhưng
buồn nhiều :
« Chân hết đường thì lòng cũng hết
yêu ».
Chân đang bước bỗng e dè đứng lại
— Ở giữa đường làng, mùi rơm,
hoa dại...
HUY CẬN

chiều việt bắc

Nắng xuống phương nào người
thấy không ?
Mà đây chiều tìm rặng song song
Vàng tuôn mảy lổi ngày thu muộn
Ai liếm hoàng hôn kín mắt trong
Khói thuốc lên mờ xanh bóng ai
Phượng xa chiều xuống ngút sông dài
Đường kia có phải xưa xưa động ?
Trở bước hoa lau trắng ngập đồi
Con đường đất đỏ mờ sau bản
Thung lũng vàng lơ, nắng trở chiều
Núi biếc chấp chùng vây ải lạnh
Dặm về lá đỏ phần tàn xiêu
Rừng núi âm u chiều Việt Bắc
Chầy ngày lạc bước, ai ngồi than
Buồn xưa chiều động ngàn lau lách
Chời cũ nằm nghe gió dặm đường.
ĐỖ HỮU

NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

mỗi tình màu hoa quý

Rồi mơ ước sẽ tàn. Rồi thương nhớ cũng loãng trên những đôi mắt nhàu
ái ngại. Trên đôi môi mím mím của nụ cười chưa thoát bay xa. Có một cái
gi vừa tới nơi tôi. Đó là khói của những sáng nhìn mặt trời ngủ muộn. Đó
là sương của những đêm dài nhìn mặt trăng khuất bóng. Đó là chuỗi cười
vụn vỡ, reo vui trong những ngăn tim hồng còn ứ đầy vui sướng, hân hoan.
Đó là tia mắt long lanh vừa đánh thức thủy tinh đầy sống trong khuôn
ngu ngơ. Và hơn bao giờ hết, tôi thấy quanh mình nguồn sống tràn lan thấm
vào từng thớ đất, ngấm vào từng ngọn cây cọng cỏ. Vì em đã tới với bước
chân đặt dịu của cung bậc rã rời thấp nhất. Mắt em sáng hơn sao.

Tôi muốn vì mắt em như một vì
chưa có ở trên trời
một vì sao ngủ muộn hơn sao hôm
dậy sớm hơn sao mai

Tóc em bằng hơn sóng biển của những lần giận dữ. Áo em thanh thoát
như gió, nhẹ tựa mây và lãng đãng muôn màu lẫn lộn.

Này em. Cô bé nhỏ tôi thương có còn buồn như ngày trước. Dù những
nỗi buồn đó thơm nồng tuổi nhỏ của em. Từ đôi tay lem vết mực có còn

vụng dại lau vào áo mỗi khi bị tôi bắt gặp. Từ đôi mắt mở tròn, ngo ngác có còn nhỏ lệ để rồi giận đối hỡi tôi. Sao anh Phương chẳng về chơi. Ôi, cô bé nhỏ, chiếc bóng mảnh mai ám ảnh tôi suốt tháng, suốt năm mà tưởng như dứt bỏ tôi sẽ quất quay rồi chết sâu, chết héo. Xích lại đây, cô bé. Tôi sẽ kể cho em nghe về nơi mà tôi vừa rời bỏ. Đó là những thành phố lớn tập nập dân cư và ồn ào xe cộ. Đó là nơi mà sáng chiều thời gian đều lắng đọng. Và cô bé biết, tôi đã nhớ nhiều đến đây. Đến tính lý điu hiu. Đến những dãy phố im lìm chờ mong đêm sáng.

Cô bé biết gì chưa? đã tới mùa mưa rồi. Đi học về trời mưa, em có mặc áo mưa mới còn thơm mùi hồ hay đợi mưa trở về trong cơn rét. Đừng nhé em. Cô bé của tôi ơi. Thật chẳng bao giờ tôi muốn thấy em đứng run rẩy dưới một mái hiên nhà mà ngoài trời thì mưa rơi tầm tã. Rồi Yên Hà sẽ ốm. Thật đấy. Để những buổi chiều lạnh lạnh như hôm nay sẽ không có bóng cô bé nhỏ xíu đi bên cạnh. Tôi biết lòng sẽ buồn. Tôi biết bước chân sẽ lang thang. Buồn khi nhìn cửa sổ buồng cô bé buông rèm kín. Lang thang trước cổng nhà cô bé để nghe lời nỉ non của giàn hoa giấy trước sân. Rồi những hôm sau trong khu vườn nhỏ. Lá sẽ buồn thay người để rụng nhiều hơn. Sương mù buổi sớm sẽ buồn thay người để giăng kín cả ngày.

— Sao anh Phương tới sớm thế?

— Ồ, đừng ngại.

— Nói thế mà anh nghe được.

— Chứ nói gì bây giờ... Ơ, cô bé giận rồi à?

— Không biết đâu.

Và im lặng. Nỗi im lặng tuyệt vời làm tê từng mạch máu. Trong một khoảng khắc thời gian vừa qua mất. Cứ tiếp tục. Cứ luân lưu, trôi chảy. Biết đến bao giờ mới hết được nhìn thời gian nhảy nhót.

Biết nói gì cho em hết giận. Tôi chỉ là tên giết vườn khờ khạo, ngu ngơ. Ôi, cô bé. Sao cứ làm tôi lo sợ vẩn vơ vì, tôi biết sẽ có ngày cô bé lớn. Tôi cho tôi. Khi đó hoa đã đủ hương. Và có nghĩa, tôi sẽ đứng ngoài ngõ vờ trông chiếc bóng ngày xưa đang rời xa lần khung trời thơ ấu cũ. Tôi muốn em bé hoài như hình ảnh con chim nhỏ đậu trên đỉnh giáo đường cao vút. Tôi muốn em ngây thơ, đôi mắt to tròn lóng lánh của con búp bê đặt trong tủ kính. Tất cả ý nghĩ trong tôi tựu trung lại vẫn là tôi muốn em đừng lớn. Nhé, cô bé của tôi. Khi lớn ý nghĩ của người ta sẽ thay đổi, phức tạp hơn. Biết đâu lúc đó. Cô bé sẽ ngượng ngùng mỗi khi theo tôi ra phố. Sẽ đỏ mặt mỗi khi tôi gọi nhỏ Yên Hà. Biết đâu. Sau mà nhiều cái lo sợ đến thế không biết. Chẳng hiểu tôi có giận gì không khi cô bé vẫn chưa hiểu được tại sao khó làm người ta cay mắt. Tôi biết giữa tôi và cô bé đã có từ lâu. Đó là biên cương. Đó là trường thành. Đó là ngăn cách. Ôi, tuổi nhỏ của em, đẹp ngời như những đóa hồng hàm tiếu. Tinh khiết như những giọt sương mai. Con chim bé nhỏ của tôi. Em hứa đi, hứa cô bé sẽ mãi ngoan, hiền như bây giờ để tôi còn được nhìn em khóc, ngắm em cười trong những ý nghĩ trắng ngời thánh thiện.

— Anh Phương không nói gì hết?

— Trái lại anh đang nói rất nhiều.

— Ở đâu?

— Trong đầu anh.

— Sao khó hiểu thế?

— Thì đã có bao giờ cô bé hiểu anh đâu.

— Sao anh Phương biết chỉ nói xạo thôi.

Tôi hoảng hốt. Cô bé hay giận quá và lại phải vội vàng xin lỗi. Dù đôi khi tôi chẳng làm gì nên tội.

— Thôi. Cho anh xin. Vậy cô bé hiểu anh ra sao?

Yên Hà lắc lắc đầu trong một dáng điệu thật dễ thương. Cô bé dơ từng ngón tay một ra để chứng tỏ mình đã hiểu tôi thật nhiều.

— Này nhé. Anh Phương hay hút thuốc, hay thức khuya. Mỗi bữa cơm ăn chỉ có hai chéa nên anh ốm nhom, ốm nhách như...

Tôi phá ra cười.

— Như gì?

— Như... mà Yên Hà cũng chẳng biết như gì nữa.

Lần này thì tôi ôm bụng mà cười. Cười lần. Cười lộn. Gồm, Yên Hà hiểu gì mà nhiều đến thế. Nhìn ba ngón tay nhỏ nhắn đưa ra trước mắt tôi muốn cầm lấy nâng n'u. Có ai biết lòng tôi đang ngán lên những đường tơ khó hiểu. Tôi đang sống trong mơ. Tôi đang lẩn trong thực. Hồn tôi đang kết hoa. Lòng tôi đang phả nhạc. Hoa thơm ngát. Nhạc vang lừng. Thính giác, khứu giác tôi đang hoạt động không ngừng. Tôi muốn hét thật to cho tám hướng bốn phương đồng thức dậy chung cùng tôi nổi vui mừng vừa tôi. Tôi muốn gào thật lớn. Oi, cơn gió lạ vừa thổi tôi đã cuốn bay tôi. Tôi giật mình ngo ngác. Có tiếng chuông gõ xuống tim. Có lời thức tỉnh réo trong hồn.

— « Này Phương. Mi vừa bước thêm một bước. Mi đã lẩn khuất. Mi đã xâm lấn. Mi vừa phá vỡ những chấn song. Để lướt như gió. Để chạy như bay. Trước mắt là Yên Hà. Trước mắt là biên cương. Sao còn chưa dừng lại ».

Ôi, trái tim đập sai nhịp của tôi. Đã khiến tôi xoa tay phải bay lời ước muốn ban đầu.

Có tiếng Yên Hà vọng tới tôi rất đổi mơ hồ.

— Anh Phương ơi. Đi về. Chiều rồi.

Mà thật vậy, trên ngọn đồi chúng tôi đứng xung quanh toàn hoa quí. Hoa quí đại mọc trên đồi. Hương ngai ngái nồng quật vào mũi. Mặt trời đã lặn và ánh nắng chỉ còn thoi thóp trên những thân cây mọc nằm sát mặt đất. Từ xa những dãy núi mờ nhạt ẩn sau màn sương xám. Đứng ở đây. Tôi có thể nhìn rõ nhà Yên Hà. Ngôi nhà thật xinh nằm nép giữa vườn cây um tùm. Những buổi trưa hè. Tôi thường ngồi dưới gốc me nhìn những chiếc lá nhỏ xinh hay những cánh hoa tím nhạt vương trên tóc Yên

Hà. Lúc đó trông cô bé dễ thương chi lạ. Đôi mắt đen mở to nhìn tôi chăm chú. Mười ngón tay yếu đuối chống lấy cằm và miệng chỉ chực mỉm cười khoe hai hàm răng nhỏ tròn như hạt lựu. Thôi. Từ bây giờ, đã hết.

— Anh dắt Yên Hà về nhé.

Cô bé cười. Gật đầu. Tôi vừa nhìn thấy khuôn mặt mình khờ sở in trong đôi tròng mắt đó.

Chúng tôi đi xuống đồi. Gió thổi mạnh từng cơn. Tóc Yên Hà bay che cả khuôn mặt. Tôi nắm tay cô bé thật chặt. Bàn tay ấm, nhỏ xíu. Tôi cảm thấy một xúc động kỳ lạ chạy dọc theo xương sống. Cô bé vẫn vui như không. Miệng hát nho nhỏ. Chân bước tung tăng. Cô bé có biết đâu. Hồn tôi nát. Tim tôi vỡ. Từng mảnh nát tan trên con đường từ đồi dẫn tới nhà cô bé.

Buổi chiều, tôi không ăn cơm, vào buồng đóng kín cửa mặc cho chị Khánh hỏi. Cậu sao thế. Tôi chẳng hiểu chị hỏi sao là sao thế nào mới được chứ. Tôi nằm lăn trên giường, úp mặt vào gối. Thấy lòng ray rứt không nguôi. Nỗi sầu ủa tới bữa vậy làm tôi ngạt thở, tức hơi. Tôi ngất đi, rơi hẫng vào một trạng thái bình bồng.

Khi tôi thức dậy. Trời đã về đêm. Có tiếng đồng hồ gõ nhịp dưới nhà. Âm thanh buồn bã tan loãng trong đêm. Bây giờ chắc cô bé đã ngủ say. Giấc ngủ tuyệt vời uơm đầy mộng đẹp. Chắc chẳng bao giờ có bóng tôi trong đó.

Tôi đi lại bàn. Xé từ quyền vở tờ giấy trắng thơm nồng cầm cúi viết. Không nghĩ ngợi. Mà sao linh hồn tôi trải dài trên trang giấy. Khốn khổ. Nỗi nề.

« Bây giờ là nửa đêm. Gió thổi vào buồng anh từng cơn rét công cả người. Nhưng anh không khép cửa sổ lại đâu. Anh muốn nhìn trăng sao trên bầu trời đêm cao nguyên lần cuối. Anh nghe đồng hồ gõ mười hai tiếng từ lâu. Chắc Yên Hà đang ngủ. Ngủ thật say chứ gì? Buổi chiều lúc đưa cô bé về rồi. Anh còn quay trở lại ngọn đồi. Đứng trên đó nhìn xuống. Hình như anh thấy cô bé ngồi trước cửa xem sách hay truyện gì đó. Đúng chưa nào?

« Từ lúc nhà cô bé dọn tới ở, dưới chân đồi này. Lần đầu gặp cô bé. Yên Hà còn nhớ không? Thôi, để anh Phương nhắc lại nhé. Hôm đó, cô bé mặc áo đầm đỏ. Tóc cột hai thắt nơ đỏ và, trong tay cô bé một đóa hoa quí. Nhớ chưa hở? Ở đây hoa quí mọc nhiều vô số. Có lẽ màu vàng đã được anh yêu thích nhất. Cô bé biết từ bao giờ không? Từ lúc... từ lúc nhìn màu hoa vàng rực rỡ nằm trong tay cô bé. Đừng cười. Đừng khoe hai hàm răng nhỏ tròn như hạt lựu. Anh nói thật mà.

« Khi này, anh có tội với Yên Hà vô cùng. Chắc cô bé sẽ ngạc nhiên đề hỏi mình. Anh Phương mắc tội gì nhỉ? Cô bé ơi, tội của anh, nghĩ lại mà thẹn và khờ sở quá. Giá cô bé lớn tí nữa hiểu anh. Thôi, anh lại nghĩ bậy rồi. Cho anh Phương xin lỗi Yên Hà một triệu, một tỷ lần. Nhé.

« Sáng mai, anh cố dậy thật sớm hay biết đâu anh lại thức suốt đêm nay. Lúc đó, cô bé vẫn còn ngủ. Nào có hay, có biết gì đâu. Từ nay. Từ

ngay giờ phút này, anh đã bước ra khỏi hồn cô bé rồi đấy. Từng bước đàng cay. Từng bước ngậm ngùi. Giá... »

Tôi dập vội ý nghĩ vừa thoát ra ngòi viết. Từng giọt mặt nhỏ xuống xuống len lỏi vào tim hòa cùng máu. Đứng ngất. Mặn tanh. Nghĩ sao tôi cầm lấy lá thơ đi lại bên cửa sổ. Ngần ngor. Một que diêm cháy bùng rồi tắt ngấm. Tay tôi run rẩy bật que diêm thứ hai. Đốm lửa nhỏ lập lòe cũng run rẩy như bàn tay, như trái tim tôi. Lửa liếm lá thơ hay lửa liếm tim tôi. Lá thơ bốc cháy hay, tim tôi vỡ vụn. Tôi vò tàn giấy trong tay đưa sát mắt. Mùi khét lẹt thoảng trong không khí ban đêm. Đêm chứng kiến sự đau khổ dày vò của tôi. Đêm nhỏ lệ tiếc thương mối tình thơ dại, mỏng manh. Đêm dậy tôi từ giã tất cả. Đêm khuyên tôi ly biệt Yên Hà. Ném mạnh tàn giấy trong tay. Tôi trơ mắt nhìn các mảnh tro than. Không có gì. Tất cả đã chìm vào bóng tối, chỉ còn tôi. Gió đêm nay nhiều lắm. Tha hồ cho chúng đưa các mảnh của thơ đi xa. Xa tí. Nhưng tôi biết sẽ chẳng có một mảnh giấy nào chiu đậu xuống gốc me nhà cô bé đâu. Ngày mai, tôi sẽ xin phép chị Khánh trở lại Saigon dù bây giờ ngày nghỉ hè vẫn chưa chấm dứt, Và ngày về của tôi. Có lẽ rất xa xôi hay chẳng bao giờ.

Và từ đó. Trên ngọn đồi lộng lẫy của màu vàng rực rỡ trong nắng. Của màu vàng héo chết khi hoàng hôn. Cô bé vẫn chiều chiều rảo bước lên đồi. Vẫn nắm hoa quí trong tay. Vẫn đôi mắt mở to. Vẫn hàm răng hạt lựu.

Từng chiều mong đợi. Rồi lại chiều đợi mong. Vẫn vắng bóng người con trai ngày trước. Trên ngọn đồi ấy, đã nhận biết bao nhiêu giọt lệ nhỏ xuống từ tim người con trai mà có ai biết đâu. Cả cây cỏ. Cả con đường. Cả hoa quí. Và, cả cô bé mang tên sương khói — Yên Hà.

Từng chiều qua. Rồi lại từng chiều tới. Chỉ một bóng cô bé trên đồi. Nhỏ nhắn. Lặng tênh.

NGUYỄN THỊ VÒNG VANG

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC
CUỐN TÂM BÚT GẬP NHIỀU LẦN ĐẠN
CỦA DUYÊN ANH

BÒ SỮA GẬM CỎ CHÁY

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

xuất bản

Giá 280 đồng

cho người cách biệt một dòng sông

MIÊN MIÊN

Anh ! Em muốn nhắc với anh về một giòng sông cũ. Giòng sông đã dạy em « uống nước nhớ nguồn » và hát ru em mười mấy năm trời khôn lớn. Nó cũng đã cho em mang cái tên dịu dàng, và cho anh hãnh diện mỗi lần gọi đến... Ôi, giòng sông của một đời người im lặng mà kiên trì, chung thủy. Có phải vậy không anh ? Phải không anh ?

Ngày nào, anh vừa bước chân lên bờ giòng sông nhỏ, anh đã tha thiết nhìn điệu nước êm đềm pha ít phù sa. Không nổi sóng, không cạn dòng, mĩm cười vui vẻ. Anh còn đọc cho em nghe mấy câu thơ nói về một giòng sông xa lạ chia ly nào đó. Rồi anh bảo : anh chọn giòng sông trước mặt làm « nơi chốn » dừng chân. Em sung sướng nhưng im lặng nghĩ : Nơi chốn có phải là một trở về thành thị ư ? Anh dành cho em ? Cho cả quê hương ? Anh vững tin. Anh cả quyết. Lối anh róc rạc, nhẹ nhàng như tiếng nước chảy làm em cảm động xiết bao ! Nhứt là những sớm mai trở dậy, chúng ta cùng nhìn thấy mau trời nồng phả xuống giòng sông phẳng lặng. Chúng ta dành cho nhau tương lai, và ước cho nhau tương lai. Em muốn mình như giòng sông hiền hòa để anh được tỏa hoai hơi mát. Anh tin giòng nước sẽ không bao giờ ngừng chảy trong tâm tưởng khô cần của anh. Em cúi xuống với lời hứa đợi chờ không biết mỗi, như con sông mặc kệ thời gian.

Nhưng em không đủ sức để « cánh chim bằng sa vào hồ nước mắt » (Từ độ sa vào hồ nước mắt. Chim bằng cất cả cánh bằng theo — Thơ Quang Dũng) nên anh vượt khỏi giòng sông hồ hẹp. Mà em vẫn ngu ngơ đứng chờ chiếc lá rụng chiều hôm trôi về ngược. Em vẫn hoài bé nhỏ, vẫn hoài yêu thích hoa lý, hoa ngâu, thì làm sao lớn nổi theo kịp anh. Tuy nhiên, em không tin anh đi mà chẳng nhớ chút gì về giòng sông cũ. Vì nước ở đây chảy hoài không cạn. Cũng như chuyến tàu hỏa với hơi còi khởi hành qua công sở sáu vẫn còn náo nức trong tâm hồn em.

Nhắc điều này, em nghe rung rức toàn thân, nước mắt lan đầy trong khóe. Nhưng em không khóc nữa. Em không muốn khóc nữa. Mà em chỉ muốn kể anh nghe chuyện về thành phố của em vừa rồi.

Anh có khi nào anh nghĩ tới lúc em ngỡ ngàng khi gặp chuyến xe lửa đầu tiên trong đời mình ? Chắc có, nhưng anh không tưởng tượng nổi đâu. Điều bất chợt đó đã khiến em thêm có người thân ở bên cho em gục đầu vào vai nén xúc động.

Từ lúc có nhiều ràng buộc cùng anh, em vẫn thường được anh nhắc luôn về những chuyến tàu, những sân ga... Và anh mong mau tới ngày thanh bình, anh sẽ dắt đưa em về Hà Nội bằng chuyến tàu xinh xắn phun khói, bỏ sân ga... Ôi, thơ mộng và bùi ngùi quá. Em cay mắt, mũi và náo nức đợi chờ điều xa lạ mà thân yêu đó. Vì khi lớn lên, em chưa bao giờ được trông thấy hình dáng chiếc xe lửa. Thành phố Saigon — Mỹ Tho chỉ còn trơ lại những con đường sắt, nằm hăm hiu mặc tình cỏ mọc giao nhau xanh mướt... Nên em càng cầu mong đất nước mình sớm hòa bình ; để em được sung sướng nắm lấy tay anh leo lên tàu hỏa đầu tiên, về thăm lại quê hương yêu dấu, đắm đắm mặn nồng. Nhưng hình như mơ ước bao giờ cũng chỉ là điều trong ước mơ.

Nên hôm đó, trên chuyến xe lam từ Thủ Đức về Gia Định, em đã trông thấy chiếc tàu hỏa đầu tiên. Buổi chiều thành phố xe cộ đông nghẹt, và chuyến xe lam có em dừng lại ở một trạm kiểm soát để chờ qua cầu, thì chuyến xe lửa lù lù tới. Đầu xe lắc lư, động cơ rầm rầm khiến em mê to mắt bàng hoàng, Ôi, cái xe chỉ vừa đẹp vừa dài trông như sâu lỏng những bó gắp vậy ? Em trực nhớ ra quay sang hỏi người bên cạnh. « Chị ơi có phải xe lửa đó không ? » Cái gạt đầu dễ thương vừa dứt, thì chiếc xe cũng đã khuất mù. Em ngần ngại chưa xót như vừa đánh mất thứ gì trong tay. (Thật chẳng khác nào giấc chiêm bao vụt qua, phải không anh ? Em nghĩ : Giòng sông nằm im nơi chốn cũ, nhưng chiếc xe lửa cứ đi chuyển hoai. Và người ta có thể làm mới được những toa xe, chứ sơn phết thế nào cho một giòng sông đổi khác ?

Về Gia Định, em ghé qua bệnh viện thăm chú em nhỏ của chị bạn năm điều trị ở đó. Chị bạn ngỡ ý muốn em ở lại với chị, và em nhận lời. Chiều trong bệnh viện chừng xuống thấp hơn. Trời vẫn vũ mà không mưa. Em nhớ anh quá. Nhưng em biết anh đang có mặt tại một thị trấn miền biển mà ! (Biệt giòng sông bé nhỏ, anh tìm về biển rộng mệnh mông như con đại bàng thêm đập gió. Vậy thì nơi chốn bé nhỏ của một giòng sông làm sao giữ nổi cánh chim trời, nên em đành chịu ! Và ước mong sức sống biển khơi nuôi nổi đời ngang dọc của anh như anh hằng ôm ấp). Em kể lại cho chị bạn nghe về chuyến xe lửa em trong thấy. Chị bạn bảo em tả lại xem và nói cho biết xe có mấy toa. Em lắc đầu chịu. Chị bạn nhạo em bằng tràng cười không muốn nín. Em lặng thinh không thấy xấu hổ, nhưng thật tình em muốn hóa thân làm kiếp khác. Mà em làm được kiếp khác sao anh ?

Đêm tối nằm ngủ chấp chờn trên nền bê-ca lạnh, chung quanh trống trơn và em mơ thấy chuyến xe lửa chạy ngang qua với một mình anh trên

đó... Rồi nửa đêm cơn mưa lo làm em tỉnh ngủ. Mưa về sáng, ở trên lầu cao em nghe lạnh buốt. Tiếng mưa rớt trên mái tôn nặng buồn làm sao. Em nhìn qua cửa kính nhờ nhờ đục có cảm tưởng mình bị treo lơ lửng trên không, em ứa nước mắt. Không gian rộng lớn em dại khờ muốn ôm vào lòng? Em không hiểu chỗ đứng của đời mình thật hờ anh?

Một tiếng sấm to làm rung rinh bóng đèn dài, chị bạn hoảng hốt choàng dậy, rồi nằm xuống thật bình thản. Em kêu thầm tên anh. Anh vẫn nói với em anh sợ sấm lắm. Thuở nhỏ, mỗi lần nghe sấm anh khóc thét lên. Giờ tuy lớn khôn, nhưng hễ ở đâu một mình, hoặc đang đi dưới mưa mà nghe sấm anh vẫn còn run. Hôm nay chắc hẳn anh hết run sợ rồi, vì anh đã lẫn mình trong cuộc « sấm lớn » của đời.

Dưỡng ơi, bất cứ điều nào và bất cứ ý nghĩ nào em cũng không vượt ra khỏi kỷ niệm hai đứa. Có phải em là thứ cây vụn bởi dĩ vãng để cho cành lá xum xuê, mà hoa trái không trở nổi chào đón tương lai? Trời vừa nghiêng sáng, em vội vã thay mặc để trở về. Còn can đảm đâu mà nán lại. Và khi em đưa tay vặn khóa nước, em nghe có tiếng giày rầm rập lên cầu thang như tiếng bánh xe nghiêng trên đường rầy. Em thẩn thờ. Một ngậm ngùi, xao xuyến bắt em đứng tro ra, mãi khi nước tóe ướt cả vạt áo, em mới giật mình. Buồn cười đến phát khóc!

Trên chuyến xe đồ sáng hôm đó trở lại nhà em đã khóc âm thầm. Đường về Mỹ Thạnh dài hun hút. Con sông Mỹ Thạnh nằm ở phương trời mù. Trời Mỹ Thạnh có mưa và giòng sông có điệu hòa điệu chảy? Anh đang làm gì? Có nghĩ đến ngày già từ thị trấn miền biển, trở lại quê hương màu xanh? Và chuyến xe lửa hôm qua biết có về ngang công sở sáu?

Nghĩ lan man đến rã rời. Dưỡng ơi... Đời người buộc ràng cho lắm rồi cũng lại chia xa. Anh biệt khỏi giòng sông, và em cũng không còn bao giờ dám ước mơ được bước lên tàu hỏa về quê hương dấu yêu anh đâu.

MIÊN MIÊN

TRONG NHẬT KÝ CỦA QUỲNH

— Một thư tình đầu đẹp tuyệt vời
Truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN,
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản
Đã phá hành khắp nơi.

giấc ngủ hồng của tình thơ đại BÙI BÁ BỔNG

Hôm nay trên đồi xanh vừa ướt
Những sương trong như mắt em
Anh từ xa nghe một chút êm đêm
Nằm rất nhẹ giữa đời vĩnh cửu
Hương đầu về lòng anh thiếp ngủ
Bên song nhà chết lặng một vùng trắng
Và chân đời em bé nhỏ chạy quanh
Anh soi bóng mình trong mộng ảo
Mai kia trời làm cơn bão nhỏ
Mất biếc em còn xanh mấy thu non
Lòng xa xôi bay mấy độ trắng tàn
Anh vẫn đi giữa rừng già có quạnh
Mãi miết dòng đời trời im vắng
Một ngày thôi chảy suốt trăm năm
Vì có em khuôn mặt sáng trắng
Giữa vườn sao tuổi vàng lấp lánh
Trên lối cỏ em về với nắng
Niềm vui ơi bé nhỏ đôi tay
Anh từ xa nghe một chút lạnh bay
Đã chiều hôm sương về dần tụ
Trên những dốc đồi mấy năm cũ kỹ
Em đi qua bước lặng âm thầm
Như lòng anh năm tháng nín cảm

Không nói được một lời đã cũ
Bởi anh sợ rụng đôi ba cánh sừ
Khi đêm hôm sương xuống mịt mù
Hương nồng bay tản mạn giữa chùng
Em ngủ im giữa rừng thiếu nữ
Anh vẫn sợ động đôi ba cánh lá
Sẽ làm em thức giấc bằng khuâng
Sẽ làm em bắt gặp bóng anh
Đang lảo đảo giữa muôn trùng cát bụi
Em bé nhỏ tóc còn dài với tuổi
Hai môi thơm mùi của cỏ non
Muốn tặng em một chiếc gương con
Để soi thấy bóng hình thơ đại
Lần một chút nỗi buồn anh thầm lặng
Nằm im trên một nhánh sông trôi
Một chút tình còn lại xa xôi
Đang đi vào thiên thu vĩnh cửu
Rừng thiếu nữ đang ru em ngủ
Hãy mặc anh nghiêng ngửa với đời
Hôm nay ngày mai vẫn có một người
Chờ em dậy giữa bình minh ló dạng

BÙI BÁ BỔNG

MỘNG NGOÀI CỬA LỚP

truyện 4 kỳ

NHẢ CA

kỳ 2

Xe đồ ở một ngã tư, Liên Hạ lại đi bộ một đoạn. Sở nhà ngoài mặt đường con nít tìm cũng thấy. Liên Hạ đứng trước cánh cổng sắt khá lớn, cô nhón người lên bấm chuông. Liên Hạ tái người khi cả đàn chó từ bên trong, chồm lên cánh cửa sủa inh ỏi. Cuối cùng, chính Đạm Tuyết chạy ra nắm lấy tay Liên Hạ, riu rít :

— Tưởng không tới chờ Đợi hoài phát ghét. Thôi, vô nhanh lên bỏ đi.

Qua sân rộng, Liên Hạ trông thấy chiếc xe hơi mui trần sơn màu đỏ chói của Hoàng Văn. Liên Hạ lại hồi hộp, cô nhớ tới chiếc áo dài trắng đơn sơ cô đang mặc, vào trong căn phòng khách sang trọng chiếc áo trắng sẽ nổi bật sự nghèo hèn. Trong một lúc, Liên Hạ muốn bỏ chạy ra khỏi ngôi biệt thự quá sang trọng.

Cả một dãy bạn đứng lố nhố đợi Liên Hạ ở hàng hiên. Chị Bích Đào đưa cả hai tay ra đón Liên Hạ :

— Rồi, cô bé áo trắng tới đây rồi. Làm tụi này đợi muốn chết.

Đạm Tuyết cười vui :

— Tuyết đã bảo mà, chắc Liên Hạ sẽ đến. Và đến thiệt đó, thấy chưa ?

Lúc này Liên Hạ mới chới mắt vì các bạn. Các cô ăn mặc như đi dạ hội. Áo đủ màu, giày mới, trông cô nào cô đó rực rỡ hẳn ra, thoát khỏi

chai vỏ bình thường hàng ngày tới lớp học. Riêng Đạm Tuyết, xinh như con búp bê trong bộ quần áo Khương Đại Vệ, quần xi gà, áo sơ mi trắng, áo khoác ngoài màu đỏ dài lê lè, trông Đạm Tuyết rực rỡ như một con chim hồng tuyết, mũi đỏ có cánh dài, nhìn mãi không chán. Rồi mấy người bạn trai cùng lớp nữa, quần áo đứng mốt, tất cả vật màu sắc sỡ, lộn bần, trông thật vẻ như tài tử. Liên Hạ không trông thấy Hoàng Văn đứng trước hiên. Khi vào tới phòng khách, Liên Hạ mới thấy anh ngồi trên ghế sa lông, vẻ bình thần, không có vẻ đợi chờ hay sốt ruột gì hết. Anh nở một nụ cười chào Liên Hạ.

Nụ cười tỏ dấu chào hỏi đó, đối với Liên Hạ như một cực hình. Nụ cười như nói dùm ánh mắt của anh đã lướt qua chiếc áo trắng bằng vải bông hóa rẻ tiền của Liên Hạ, xuống tới đôi guốc gỗ đã vệt gót. Rồi nụ cười dường như đậu mãi trên môi anh làm ruột gan Liên Hạ teo lại vì xấu hổ. Đôi guốc của cô suýt vấp vào một chân ghế sa lông, và may mắn, chị Bích Đào đã kéo Liên Hạ bắt ngồi xuống chiếc ghế trống :

— Ngồi xuống đi cưng.

Đạm Tuyết xoa hai tay vào nhau :

— Vậy là đông đủ rồi, không thiếu mặt ai cả. Các bạn ngồi đâu chuyện với nhau để Tuyết vô kiểm duyệt bàn ăn coi có thức ăn nào làm cho sáng mắt hai, các bạn bị trục không đã nhé.

Năm phút sau cả bọn kéo vào phòng ăn. Phòng ăn của nhà Đạm Tuyết rộng thua gì phòng khách, lại trang hoàng có phần đẹp hơn nữa. Những bình hoa cắm rất khéo được chưng rải rác khắp nơi. Chiếc bàn ăn vừa vặn mười hai ghế, cả bọn ngồi hết mười một ghế. Có một ghế để trống, trên ghế có đặt một chiếc gối bằng gấm màu. Đạm Tuyết cho các bạn biết người sẽ ngồi ghế danh dự đó là papa.

— Papa sẽ có vài lời với các bạn và mừng Tuyết.

Thật vậy, vài phút sau, papa của Đạm Tuyết xuất hiện. Người ông tầm vóc, ông mặc chiếc áo thêu hoa từ xứ Phi Luật Tân màu trắng nổi bật lên trên mặt sạm đen với môi dày, trán cao, mắt cương nghị. Ông xưng bác rất ngọt. Ông nói ông rất sung sướng vì thấy các bạn của Tuyết tới đông đủ. Ngày sinh nhật của con gái, ông đã có sẵn một món quà khá lớn, lát nữa mời tất cả mọi người vào xem, và cũng đã đặt cho Tuyết cùng các bạn một chiếc bánh sinh nhật mà chỉ vài phút sau sẽ được mang ra trình làng.

Tất cả bạn bè của Tuyết đều như đã quá quen với không khí các buổi sinh nhật. Chỉ có Liên Hạ, cô ngần ngại như lạc vào một thế giới thần tiên. Lối sống trong gia đình này ngoài sức tưởng tượng của cô. Ba cô chắc không bao giờ biết tới nữa. Papa của Đạm Tuyết làm cho Liên Hạ cảm phục quá, trên đời, không còn gì hạnh phúc hơn là có một người cha như papa của Đạm Tuyết.

Mở đầu cho buổi sinh nhật của con, cầm dĩa phá một món ăn lấy vị vui vẻ đứng lên :

— Phần bác xong rồi. Bây giờ là phần các cháu. Ăn cho no và vui chơi tự nhiên nghe các cháu.

Liên Hạ ngơ ngác vỗ tay theo các bạn nhưng rồi cô ngừng lại nửa chừng. Cô không quen một cử chỉ nào của các bạn cả. Papa của Đạm Tuyết chững chạc bước lên cầu thang. Liên Hạ ngó theo mãi cho tới lúc ông đã khuất, mà hình ảnh ông như còn in lên đó, Liên Hạ không quên nổi.

— Bắt đầu đi chớ, Liên Hạ.

Đạm Tuyết ngồi xa nhưng nhắc chừng bạn. Liên Hạ đỏ mặt, lúng túng cầm dao nĩa. Cô cũng chưa hề quen lối ăn dao nĩa này. Chén bát nhà Đạm Tuyết sang quá, Liên Hạ cầm thật nhẹ tay, vậy mà cô có cảm tưởng nó sẽ vỡ bất cứ lúc nào.

— Cái món cá chẻm chiên bơ này Đạm Tuyết khoe chính tay đương sự làm đấy. Ghê không?

Hồ Thủy lấy nĩa xóc một miếng cá vừa bỏ vào miệng nuốt vừa nhắm mũi:

— Trên trung bình. Anh Hoàng Văn cho ý kiến.

— Ăn uống tôi không sành lắm. Nhưng món gì cũng thấy ngon hết trơn.

— Được rồi, tới lượt sinh nhật Thủy, Thủy mời các bạn ăn món cơm tay cầm.

Tính:

— Tuyết. Cơm tay cầm ở Ngân Đình. Cuối tuần nào gia đình tôi cũng ăn ở đó. Tôi thích nhất là chén cuối cùng, cạo lớp cơm nháy...

— Vậy có bạn lòng rồi. Ờ, Thề Tàn phải không. Thề Tàn ăn bánh mì cũng phải nướng cho cháy lên. Nghe đồn thừa nhỏ nó ưa ăn than.

Bữa ăn đang giữa chừng thì người nhà mang bánh sinh nhật ra. Chiếc bánh được đặt trên một cái bàn nhỏ cạnh đó. Cả bọn xôn xao, có cô đứng dậy để nhìn cho rõ.

— Givral hay Brodard vậy Tuyết?

— Papa đặt ở Brodard. Papa ghiền bánh ở đó lâu rồi.

— Phải ba chục đĩa mới hết.

— Thấy cái bánh đã hết muốn ăn thức ăn nữa rồi Đạm Tuyết ơi. Tôi này dân hảo ngọt mà.

— Ờ, cho nhạc lên cho nó du dương một tí, bạn.

Nhạc tức thì vang lên nhưng không át được tiếng ồn ào cười nói vui vẻ của đám trẻ. Liên Hạ nhìn chiếc bánh lớn để bàn bên. Chiếc bánh sinh nhật đó, trên chiếc bánh cắm sẵn mười sáu ngọn nến nhỏ xíu toàn một màu hồng trên mười sáu cái chân nến màu trắng sữa. Chiếc bánh tròn vành vạnh, tượng trưng cho đêm trăng mười sáu. Mười sáu tuổi của Đạm Tuyết tròn trịa, tươi sáng như vầng trăng, thơm tho như kem ngọt.

Liên Hạ chớp mắt, cô nghĩ tới ngôi nhà tồi tàn của gia đình cô, nghĩ tới những tiếng cười sung sướng của lũ em cô khi được mẹ phát cho những

chiếc bánh lá mua ở chợ. Bàn tiệc đầy thức ăn, dư giả không biết bao nhiêu, ở nhà cô, các em cô tranh nhau chút cặn trong bát canh cuối bữa ăn, kỳ kèo nhau chút cá cặn. Thức ăn đang nuốt vào cổ họng như nghẹn lại làm Liên Hạ nhẩn nhó. Bụng cô quặn đau và ruột gan bồng bồng chồn, buồn bã một cách kỳ lạ.

Bạn bè đang bàn nhau một trò chơi cho đêm sinh nhật của Đạm Tuyết. Lát nữa đây ai cũng phải có một cái gì để tặng Đạm Tuyết, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng hết. Dù mãi vui, bữa cơm vẫn không kéo dài lâu. Người nhà lên dọn chén bát, thay khăn bàn khác rồi bê chiếc bánh sang đặt trước mặt mọi người. Đạm Tuyết xin lỗi các bạn lên mời Papa. Lần này cả hai ông bà đều xuống, hai ông bà đứng bên nhau, ông nhanh nhẹn, bà tươi cười, phúc hậu. Hạnh phúc tràn ngập gian phòng và Đạm Tuyết nũng nịu bên mẹ cha. Liên Hạ thấy mặt Hoàng Văn rạng rỡ, đắm đắm nhìn Đạm Tuyết và mỉm cười. Đạm Tuyết giới thiệu từng người với cha mẹ.

—... Ba mẹ biết không, anh Hoàng Văn, người nổi tiếng giỏi đủ mọi môn, vào bậc nhất ở trường con. Anh đàn giỏi, hát hay, anh lại rất khiêm nhượng nữa.

Papa của Đạm Tuyết thân mật bắt tay Hoàng Văn, hỏi thăm Hoàng Văn vài câu. Sau đó Đạm Tuyết lại giới thiệu tiếp tục. Bạn cô, ai cũng giới hết, đều ở trong nhóm văn nghệ của lớp. Và đến lượt Liên Hạ. Đạm Tuyết còn thêm thốt:

— Liên Hạ dễ thương nhất lớp đó ba. Con thỏ trắng của lớp con đó.

Ông bà nhìn Liên Hạ, Liên Hạ có cảm tưởng như chiếc áo trắng của mình đang đổi màu, đang từ từ mục rã. Lúc này mà áo đỏ chứng rách ở cái tay hay sòn ở đầu đó thì chết mất thôi. Mặt Liên Hạ đỏ như, cô xấu hổ cái đầu xuống mãi.

Lúc Liên Hạ nhìn lên thì không bắt gặp hai đôi mắt đó nữa. Mà trên bàn, trên chiếc bánh tròn trĩnh, mười sáu ngọn nến đã được đốt lên, mười sáu ngọn nến với ánh sáng lung linh, chiếu hồng lên hết những đôi má mịn màng trẻ trung. Hoàng Văn đứng lui hơi xa, anh vòng tay, đôi mắt sâu đen một cách kỳ dị. Rồi Đạm Tuyết cúi xuống thổi nến, một nửa nến tắt, vài ông vỗ tay. Đạm Tuyết lùi lại:

— Phần còn các bạn thôi cho Tuyết đi.

— Tuyết phải thổi cho hết chứ?

— Không, các bạn thổi cho Tuyết. Nhõng nhẽo đó.

Papa của Đạm Tuyết gật gù:

— Thôi để ba thổi một ngọn, còn bao nhiêu để phần các bạn con.

Một ngọn nến nữa tắt. Đạm Tuyết đẩy Hoàng Văn tới. Một ngọn nữa. Rồi Toàn, rồi Tính, rồi Khắc, Hồ Thủy, Bích Đào. Và cuối cùng, Liên Hạ và Thề Tàn thổi chung một ngọn. Đạm Tuyết nhanh nhẹn thọc con dao có cán bạc rạch đôi bánh. Papa của Đạm Tuyết bấm chuông. Một người làm mặc chỉnh tề đi lên. Ông ra lệnh cắt bánh sẵn đề đó, rồi ông quay sang Đạm Tuyết:

— Bây giờ ba mẹ dẫn con đi xem món quà của ba mẹ tặng.

Cả bọn theo ông bà qua một phòng khác. Phòng rộng nhưng trần thấp, gần máy lạnh và đầy toàn nhạ cụ. Rải rác trong phòng chung vài bức tượng cổ. Papa của Tu ết cầm tay cô dẫn tới một vật gì thật lớn kê sát tường, phía dưới màu xanh rêu. Ông đỡ tấm vải lên. Một chiếc đàn dương cầm nhỏ tinh và Đạm Tuyết reo lớn, ôm chầm lấy papa:

—Ồ, ba.Ồ ba. Con thích quá.

— Con phải cảm ơn mẹ nữa chứ. Mẹ không bỏ tiền ra sức mầy mà mua nổi.

Đạm Tuyết nhảy bỏ qua bá cổ me cô. Liên Hạ đứng sững người, hạnh phúc, sự giàu sang của gia đình bạn làm cô cay mắt, nửa vui cho bạn, nửa tủi thân mình.

Qua phút mừng rỡ, Đạm Tuyết nhẹ nhàng mở nắp dương cầm lên để tay lướt nhẹ trên phím đàn. Một điệu nhạc thánh thót làm mọi người ngỡ ngơ. Nhưng nốt nhạc ngưng bất chợt và Đạm Tuyết thân mật cầm tay Hoàng Văn :

— Anh lại đây.

Cô đưa Hoàng Văn tới trước mặt papa, mắt vui tươi:

— Ba, ba cho phép con được mời anh Hoàng Văn khai đàn. Anh phải đàn tặng ba mẹ và Tuyết một bản nhạc.

Hoàng Văn lúng túng rồi anh cũng ngồi xuống. Tay lướt trên mặt di-
nhảy nhót như chân chim. Liên Hạ đứng đằng sau lưng bạn bè, cô khoanh
tay trước ngực. Một bản nhạc vui tươi, những nốt đàn lúc mạnh như búa
đè nén trái tim cô, lúc nhẹ như mưa rơi, lâng lâng chìm đắm trong cõi lòng.
Và khi Hoàng Văn ngừng tay, một lát sau, tiếng vỗ tay mới nổi lên. Bis,
nữa. Lời yêu cầu tôi tập, nhưng Hoàng Văn từ chối. Papa Đạm Tuyết lại
tay anh lắc hoai. Sau đó ông bà lại rút lên lần, cả bọn lại trở về phòng cũ.

Bánh đã được dọn sẵn. Đèn điện tắt hết, người nhà đã thay vào
 ánh sáng của những ngọn nến thật lớn đặt trên những chân nến bằng
 đồng đen. Bức Đào reo lên :

Hay qua. Trong khi có vẽ văn nghệ lắm rồi.

Mọi người ngồi xuống ghế. Đạm tuyết nói:

— Rồi còn phần của các bạn nữa chứ. Tuyết muốn được mở quà của các bạn để cảm ơn các bạn.

Cô nàng đây lại nơi chiếc bàn nhỏ chắt đầy những hộp giấy đủ màu sắc, nơi xinh đẹp. Từng gói quà được mở ra. Quà của anh Hoàng Văn phải không ? A, hay quá, một tập nhạc. Còn chị Bích Đào. Trời, tượng này ý nghĩa gì đây ? A, có dấu chú rề phải không ? Cả bọn cười. Đạm Tuyết lơ lửng mắt : Bộ chị muốn Đạm Tuyết làm cô dâu thật hả ? Không đâu. Làm cô công chúa Bạch Tuyết thì được. Cô lại mở tiếp những chiếc hộp khác. Men nào cũng dễ thương, đáng tiền. Liên Hạ hỏi hộp lạ, cái gói Liên Hạ đã sắp vào tay Đạm Tuyết rồi. Mà sao cái gì của Liên Hạ cũng vào phút cuối cùng vậy. Đạm Tuyết mở ra, Đạm Tuyết mở mà tay Liên

run rẩy. Không có ánh nến hồng, ai cũng trông thấy mặt Liên Hạ tái mét hết. Một chiếc khăn tay. Đạm Tuyết đưa chiếc khăn lên cho mọi người xem. Liên Hạ dò xét nụ cười của ban.

— Của Liên Hà đây. Quà này chắc chính tay Hà làm lấy phải không? Đạm Tuyết sẽ giữ mãi để làm kỷ niệm.

Có tiếng thở ra nhẹ nhàng, hòn đá trăm cân vừa được rút ra khỏi lồng ngực. Phút hồi hộp qua quá bất ngờ làm Liên Hạ thấy nhẹ nhõm. Cô đón đĩa bánh do Đạm Tuyết chuyển tới, bánh và kem ngọt lịm trong cổ họng, chắc tới hết đời, Hạ không ăn được miếng bánh nào ngon hơn.

Hôm nay, trong không khí thân mật, Hoàng Văn nói chuyện rất vui. Anh nói chuyện có duyên quá, bên cạnh anh, các khuôn mặt bạn trai khác lu mờ. Các cô bao quanh anh, bắt anh trở tài. Hoàng Văn hát, Bích Đào hát, Hồ Thủy hát. Rồi các bạn ép Liên Hạ cũng phải hát, hay ít nhất phải có chuyện gì đó. Liên Hạ đỏ mặt mãi, cô chưa quen được không khí lạ lùng này. Cuối cùng, Hoàng Văn tới bên Hạ, anh đứng rất gần, đầu cúi xuống, Hạ có cảm tưởng như những sợi tóc của Hạ muốn tung bay vì hơi thở ấm áp của anh.

— Liên Hạ hát, tôi đệm đàn cho.

Đạm Tuyết xách ra cái đàn ghi-ta. Không thể từ chối được, Liên Hạ đành phải nhận lời. Nhưng cô biết hát bài gì bây giờ. Bài gì cô cũng thuộc đang dở. Rồi không hiểu diên khùng gì Liên Hạ buột miệng nói ra bài Dạ Lai Hương... Hoàng Văn đứng đằng sau lưng Hạ đệm đàn, Hạ không còn né tránh vào đâu được, thu hết can đảm cất giọng hát.

Đêm thơm như một giòng sữa

Lũ chúng em

Êm dềm rửa nhau, ra trước hiên nhà

Hiu hiu hướng tự trời xa.

Bông đưa về

Dạt dào bên hè

Đàn đêm sao yên vui

Đường đi quên lối...

Hạ không biết Hạ hát gì nữa, rồi thỉnh linh cô không nhớ gì nữa hết, cô bỏ ngang. Tiếng đàn của Hoàng Văn vẫn liên tục một đoạn ngắn mới dừng. Các bạn la ó phản đối :

— Phải hát cho hết. Ê, không được bỏ.

— Hát hay quá. Liên Hạ hát không thua gì Quỳnh Dao. Đạm Tuyết nhìn nói đùa một câu gì đó, nhưng cô vừa thấy mắt bạn rơm rớm. Liên Hạ như muốn khóc tới nơi, cô cúi gằm mặt xuống, mái tóc âm u giúp đỡ cô, che kín một phần mặt.

— Khóc đấy à. Hát hay vậy mà khóc, lạ chưa.

Liên Hạ cố gắng ngược lên nhìn bạn, gương cười, Hoàng Văn về chỗ cũ :

— Liên Hạ lạ lùng quá, năm ngoái kịch cũng khóc thật, hôm nay h_à cũng khóc.

— Nhất định làm đệ tử cô đào Kim Cương mà.

Liên Hạ cười theo các bạn. Cô dễ xúc cảm nhưng cũng vui rất nhanh. Các cô lại xúm vào Hoàng Văn :

— Đến lượt anh Văn ngâm thơ.

— Ngâm thơ ai bây giờ ?

— Thơ anh ấy.

— Đúng, anh ngâm thơ anh đi.

— Thơ của tôi dở ẹc, ngâm cho các bạn cười tôi à. Đại gi.

Đạm Tuyết khẩn khoản :

— Anh Văn, anh chiều các bạn đi mà. Anh nê Tuyết một chút đi. Hôm nay, ở đây chỉ có bạn bè, coi như trong nhóm hết, anh cho thưởng thức một bài thơ của anh đi. Anh đừng làm khó.

— Một bài thôi nhé.

— Nhất anh rồi.

Hoàng Văn nhìn các bạn. Tất cả những đôi mắt của các cô đồng sáng lên. Anh mỉm cười, mặc dù anh rất khiêm nhượng, nhưng người con trai nào không thích thú khi được phái nữ chú ý tới. Anh đưa hai tay lên đầu :

— Đầu hàng các bạn. Nhưng thơ dở lắm cười. Đây là một bài thơ mới nhút của tôi, xin các bạn nhớ cho là trong bài thơ này tôi gửi gắm rất nhiều tâm sự. Tựa đề bài thơ là Ngập Ngừng.

Hoàng Văn tăng hắng giọng. Liên Hạ vòng tay trước ngực, sửa dáng ngồi rồi lại buông tay ra. Không hiểu sao cô bỗng rớt rít như thế.

Giọng Hoàng Văn trầm ấm, thu hút mọi người.

... Tôi biết rằng tôi sắp mẫn thương

Áo xanh đuổi mắt ai qua đường

Chiều nay lớp học khô như gỗ

Bàn ghế mòn hao nhớ núi rừng

Ngồi im bỗng nổi hồn thơ loạn

Bỗng khóc tình si cùng gió mây

Mực tím vu vơ giông chữ nhỏ

Tên ai mờ mịt như sông dài

Ai hẹn mà trao nhau ước hẹn

Hạ về hoa phượng đỏ rung rung

Áo xanh đã trắng màu thương nhớ

Chưa chút yêu thương sưởi ấm lòng

Chiều mới vừa ngor ngần gót hài

Hồn ra cửa lớp dõi theo ai

Ngày mai bài vở không còn nhớ

Bảng phấn tường với biết thở dài...

Không biết Hoàng Văn có kết thúc bằng một tiếng thở thật dài thật nhẹ không, nhưng cả bọn đều thở ra. Bài thơ buồn quá, gói ghém tâm sự của Hoàng Văn. Nhưng người con gái ngang qua lớp học anh là ai ? Chắc người con gái đó đẹp vô cùng, kiêu sa vô cùng. Nỗi buồn vây kín Liên Hạ, chàng tài hoa như thế, đổ cô gái nào không rung động vì chàng. Tim Liên Hạ thót đau khi thấy đọc xong bài thơ, ánh mắt của Hoàng Văn đăm đăm nhìn Đạm Tuyết. Phải rồi, trong nhóm, còn ai xứng với Hoàng Văn hơn Đạm Tuyết nữa. Đạm Tuyết con nhà giàu, đàn hay, hát cũng hay so với Hoàng Văn không kể sắc chỉ kể tài đã bên tám bên mười. Liên cố vui với bạn bè để che lấp mặc cảm nghèo hèn của mình.

Liên Hạ không vỗ tay, không một lời khen tặng nào trong lúc bạn bè không ngớt tán phục Hoàng Văn. Cô biết cố góp câu nào vào cũng thừa. Không ai để ý tới Liên Hạ đâu, đừng có ước mơ làm một cô bé lọ lem chứ. Cô gái lọ lem cũng đã có từ đời xưa rồi.

— Phải bắt anh Hoàng Văn ăn hết đĩa bánh. Nào, tội mình cũng phải hết phần chớ. Bạn nào cũng còn bánh hết trơn.

Liên Hạ nuốt miếng bánh, bánh không còn ngọt ngào, thơm ngon, mà nghẹn ở cổ họng. Cô cố gắng không ho, tuy vậy, mặt mày cô chắc kỳ cục hết chỗ.

Mười sáu ngọn nến rực rỡ cùng chiếc bánh tròn như mặt trăng tượng trưng cho tuổi mười sáu của bạn như nhầy múa trong mắt Liên Hạ. Liên Hạ cố nuốt cho trôi miệng bánh, cô lui về với hình ảnh con hẻm nhầy nhựa của mình và những bữa cơm nghèo ăn rất tối.

Dù vậy, thỉnh thoảng đôi mắt sâu thẳm, đen láy của Hoàng Văn cũng nhìn tới thấu cô và làm cho cô choáng váng.

CHƯƠNG III

Không hiểu sao, từ sao buổi dự tiệc sinh nhật của Đạm Tuyết về, Liên Hạ cứ buồn nôn nao, buồn rầu những gì đâu. Cô xao nhãng cả việc học hành. May mà mùa hè đến quá gấp, các kỳ thi lục cá nguyệt đã kết toán kiem. Buổi tiệc sinh nhật, mười sáu ngọn nến cùng đôi mắt của Hoàng Văn ám ảnh Liên Hạ dữ dội. Nhất là bài thơ chàng đọc, như có ấn ý dành cho ai. Dành cho ai thì không biết, nhưng chắc Liên Hạ thì không rồi. *Tôi biết rằng tôi đã mẫn thương. Áo xanh, đuổi mắt ai qua đường. Áo xanh, chưa bao giờ Liên Hạ mặc được một chiếc áo màu. Thôi, không Đạm Tuyết thì Hồ Thủy. Có thể là Hồ Thủy lắm. Mấy hôm nay, các cô không ngớt bàn tán về Hoàng Văn. Buổi học nào các cô cũng nhắc lại buổi sinh nhật của Đạm Tuyết, và tên Hoàng Văn được đưa ra nhiều nhất.*

(Còn tiếp)

NGUYỄN TUẤN ANH

LÊ VĂN HÒA (Ninh Hòa)

Bệnh lao phổi tới khi ho ra máu là bệnh nặng rồi đấy. Cháu phải chữa trị cẩn thận mới mong lành. Khổ nhất là bệnh phải chữa lâu nên tốn tiền. Các thuốc cháu kê đúng là các thuốc trị lao. Song nếu không uống thêm thuốc bổ (Calcium hay Multivitamine) và thuốc cầm máu thì thật lâu khỏi. Nhất là phải kiêng cử hoàn toàn tất xẩu đó mới được.

ĐỖ THỊ MAI DUNG (Sàigòn)

Cháu nên mang vợ, ăn nhiều đồ mỡ. Uống sinh tố D, dầu cá, thuốc với (Calcium Corbière), sinh tố K, sinh tố P, Acide Nicotinique (Nicobion, Nicyl).

Nếu chân chỉ nứt mà không lở loét nên ngâm chân vào nước nóng đun với lá nỏ đào (Noyer) rồi thoa cồn pha long não, sau rồi rắc bột:

Acide Salicylique 1

Amidon và Talc 50

Có thể dùng thuốc mỡ Mitosyl.

KIM ANH (Sàigòn)

Đúng đấy cháu ạ! Bị táo bón thường hay nhức đầu. Nên ăn ít thịt, cá, trứng, nhiều rau. Tráng miệng bằng đu đủ. Uống thêm thuốc gan như Chophytol, Euchol, Vitasiphon, thuốc trấn thống như Pyramidon, Aspirine, Pyrèthane...

LÊ PHỐ THU (Thủ Đức)

1.— Cảm ơn cháu về những cảm tình cháu đã dành cho chú. Với 43 kg cháu chỉ hơi mập thôi, đừng lo, uống ít nước, đừng ăn vặt, bớt thịt, cá, mỡ, nhiều rau. Uống thêm Lipolysine F cho tiêu nỡ thừa. Nên bơi lội, càng nhiều càng tốt.

2.— Tạm uống Cardioritmon và Passifloral cho tim bớt hồi hộp.

3.— Tới kỳ kinh hãy dùng Hémagène và Diaspasmyl cho bớt đau bụng. Hy vọng mọi bệnh tật của cháu sẽ mau biến đi.

BÍCH THỦY (Gia Định)

1.— Cháu nghi là cháu bị viêm cổ họng. Nên nhỏ Biphédrine Huilense. Uống Prilon, Propiocine và Sirop Bénadryl Expectorant đờm sẽ long ra và khi nuốt không còn bị nghẹn.

2.— Tim cháu như vậy là đau nặng đấy. Nên đi khám một bác sĩ chuyên khoa. Tạm uống Cardioritmon Épanal 3 và chích Hept-A-Myl.

3.— Cháu còn cao nữa, yên trí. Có thể uống Biotone, Sevensen, Dianabol cho lên cân.

NG. THỤY MINH SƠN (Biên Hòa)

Thuốc chích Bèpanthène để chống rụng tóc có phải là thuốc độc đâu mà ba má cháu cấm không cho dùng. Có thể chích Extrait Placentaire hay uống Biotone. Chạy tia tử ngoại (u.v) rất tốt.

Xức tóc mỗi sáng bằng:

Formol 0,05

Sublimé 0,25

Acide Acétique 0,50

Teintures De Cantharides 1

Teintures De Jaborandi 4

Alcool à 20° 250

Mong cháu khỏi phải mang tóc giả.

NGUYỄN VĂN ANH (Nha Trang)

Đúng đấy cháu ạ! Thói xấu đó của thanh niên làm cho cơ thể ngày một còm cõi và không tăng trưởng nổi. Cháu nên cố xua đuổi những tư tưởng đen tối. Cần nhất phải chọn bạn tốt mà giao du. Đọc sách truyện đứng đắn, giải trí lành mạnh như đi câu, bơi thuyền, đá bóng rất tốt. Uống thêm Biotone Dynactone hay Calcigénol Vitamine. Chúc cháu thành công.

MỘT BẠN NGỌC Ở CẦN THƠ

Cà phê, thuốc lá, trà đậm và những buổi tán gẫu với bạn bè là những thứ vô bổ. Chính những thứ đó là thủ phạm chứng nặng đầu, bứt rứt của cháu. Tạm dùng ít thuốc an thần như Méprobamate hay Pertranquil sẽ bớt. Điều cốt yếu là phải bỏ các thứ kể trên. Mới 19 tuổi đã vội gì chuyện đó.

NGUYỄN HUỲNH (Saigon)

1.— Cao và nặng như vậy là vừa.

2.— Gội đầu hay tắm khi có kinh chẳng có gì hại mà lo.

3.— Có lẽ lỗ thông tuyến nước mắt và hốc mũi bị tắc đấy. Phải thông.

4.— Tạm uống Génatropine hay Pro-Banthine cho bớt ra mồ hôi.

NGUYỄN VĂN HẢO (Saigon)

Mồ hôi tay chính là một triệu

chứng của bệnh lao. Cháu nên thử tốc độ lắng của máu (V.S), nếu quá cao thì điều nghi ngờ có lẽ sẽ trở thành sự thật. Tuy nhiên nếu một bác sĩ chuyên trị lao đã coi hình phổi của cháu mà cả quyết rằng không sao thì cũng có thể yên trí phần nào. Chính vì vậy chú đang nghĩ là triệu chứng đau nhói bên phía trái ngực của cháu là do bệnh đau tim. Tạm uống Sédó Caréna và Passiflorine. Nếu không bớt nhớ cho chú biết

NGUYỄN XUÂN VIỆT (Saigon)

Có lẽ cháu đã mắc một trong những bệnh hoa liễu rồi đó. Phải thử máu (B.W.) ngay để tìm bệnh giang mai và nước tiểu để tìm vi trùng lậu (Gonocoques). Nên uống ngay Cotracyn (6 viên uống 1 ngày) Kaviase Au Bleu De Méthylène và bột Pommade Pénicilline vào mụn lở. Từ nay nên tu tỉnh học hành và đừng la cà nữa nghe.

NGUYỄN VĂN QUAN (Tân Uyên)

1.— Bộ máy tiêu hóa của cháu yếu nên sinh nhiều hơi thừa. Rập tập cho quen mỗi sáng đi cầu một lần. Uống thêm Cholagol, Septicarbone và Kuzyme. Ăn nhiều rau và ít thịt, mỡ.

2.— Có lẽ cháu bị thiếu máu đấy. Tim cũng không tốt lắm đâu. Có thể uống Tonicardine và Hépatrol. Đừng bao giờ uống cà phê.

Cảm ơn cháu rất nhiều về những lời khuyến khích của cháu. Chú luôn cố gắng để khỏi làm thất vọng những người đã tin yêu trong đó có cháu.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

chạy chậm

Quan tòa hỏi bị cáo :

— Tại sao anh bị bắt ?

— Dạ, tại con chạy chậm quá ạ !

nói khoác

Hai bác ngư phủ tán dóc trong quán ở bờ biển Nha Trang.

Một bác khoe :

— Tớ bao giờ cũng câu được cá thật to kinh khủng ấy chứ !

— Cá ông chứ gì ?

— Không, cá ông tớ chỉ dùng làm mồi câu !

nằm trong túi áo

Một bác tài xế còn phảng phất hơi men, bước vào ga ra, bảo thợ vá dùm bánh xe trước, người thợ bèn tháo bánh xe ra coi qua rồi hỏi :

— Xe ông cán phải vật gì thế này ?

— Tôi cán nhầm cái chai rượu vang.

— Ông không trông thấy nó sao ?

— Thấy làm sao được ? Vì nó nằm trong... túi áo vét của gã băng qua đường bất tử !

chuyện lạ

— Tài tử Jean Carmet chắc chắn là tay sưu tập kỳ cục nhất nước Pháp. Anh chỉ thích sưu tập các bộ răng giả mà thôi. Hiện nay anh có 846 bộ, trong số có một bộ của Rudolph Valentino.

— Bà Amelia, góa phụ của một đại kỹ nghệ gia Tô Cách Lan, vừa chết và để trọn gia tài kếch sù cho ba người cháu trai với điều kiện là phải đem thi hài bà lên cung trắng trước đã !

NGÔ QUÌ SINH (Ghi)

trò chơi kỳ lạ

Bốn sinh viên Mỹ, rất bình thường đã đặt một kỳ lục kỳ lạ là lần một cái thùng từ Marshall, tiểu bang Minnesota, đến Saint-Louis (tiểu bang Missouri) dài 996 km. Họ còn có thể lần tới 1000 km nếu chiếc thùng không bị bể.

quyền tiểu thuyết kỳ lạ

Một nhà xuất bản ở Luân Đôn vừa tung ra thị trường một quyển sách mới có lẽ sẽ gây sự hiếu kỳ cho nhiều người.

Đó là một tác phẩm không bìa, không được đóng thành sách và những trang được xếp trong một cái hộp. Chỉ có đoạn đầu và đoạn cuối là được đánh số trang rõ ràng, những đoạn khác được xếp lẫn lộn. Độc giả có thể theo dõi câu chuyện trong bất cứ trật tự nào tùy theo hứng thú.

Tác giả là Bryan Johnson đã đoạt hai giải văn chương cho những tác phẩm giá trị, giải thích nguyên nhân của sự trình bày quyển sách này. Tựa của nó là « Những kẻ xấu số » kể chuyện một kỳ giả thể thao. « Dĩ vãng và hiện tại lẫn vào nhau một cách vô trật tự. Trí óc con người ở trong tình trạng đó — ít ra là trí óc của tôi — và tôi muốn quyển sách này phản ánh trung thực sự hoạt động của guồng máy trí óc. »

YẾN DUNG TỬ

(Viết theo Historia)

ý tưởng hay

— Chỉ khi nào người ta quyết định không nói nữa, người ta mới bắt đầu nói những điều đáng nghe.

— Không có gì giống hoa hồng hơn lời khen, không có gai thì nó vô vị.

MONTESQUIEU

— Tính tâm thường không có Tò Quóc.

— Muốn biết chúng ta là ai, phải biết rằng chúng ta không phải là một kẻ nào khác.

ARTHUR MILLER

— Đàn bà thật kỳ lạ. Họ muốn sống lâu nhưng lại không muốn già.

RAYMOND QUENEAU

PIANO (cóp)

CHẠP PHÔ

ĐẠI TỰ ĐIỀN

KIẾN VÀNG chủ biên

với sự đóng góp của các bạn Vàng

sự học

ÁO VÀNG

BÀN HỌC : bàn làm bằng gỗ, có khắc hoặc viết nhiều tư tưởng « sâu sắc » của các đảng học sinh qua nhiều thế hệ, đôi khi còn tìm thấy được một vài câu hay ho mà tác giả là các nhà biên soạn những sách giáo khoa.

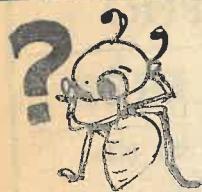
VỖ : Giấy đóng thành tập, trắng tinh lúc mới mua về, nhưng chưa đến nửa niên học đã mất mát ít nhiều tờ, và phần còn lại đen nghịt những hình vẽ vội vã, những chữ ký, tư tưởng « triết lý » hay các câu tỏ tình cùng người bạn gái ngồi bàn trên, nhưng không bao giờ đến tay cô ta cả.

NỮ SINH : Để tài vô tận của những câu chuyện trao đổi giữa các cậu mà không có một bí mật nào không bật mí cả.

ĐỒNG HỒ BÁO THỨC : Vật quái ác, thường được gọi là chính xác nhưng thật ra làm cho học trò bị trễ giờ học luôn luôn; và không tránh được mang nhảm dèp nhặt thay vì sandale như nhà trường đã ra lệnh cấm.

CHUÔNG : Dụng cụ phát ra tiếng lúc thảng lúc trầm, thường được học sinh tán thành mỗi khi ngủ gà ngủ gật chờ giờ bãi trường hoặc nhún nhó khổ sở vì đã đến giờ nộp bài thi.

(Còn nữa)

**kiến
vàng
ơ!**

VẤN : Kiến vàng ơ! phải trả lời thế nào khi bị người ta gọi là « Lùn », mà mình lùn thật đấy. Giải hộ nhé. Cám ơn.

YẾN (Ban Mê Thuột)

ĐÁP : Hãy nói với hân và cũng là đề tự tuong hồ. an ủi mình : Nhất lễ nhì lùn mờ lì!

VẤN : Kiến Vàng ơ! Cổ nhân thường bảo rằng khi mũi mình bị nháy đó tức là có người nhắc đến tên mình. Thế có đúng không Kiến Vàng?

NGUYỄN VŨ HOÀI THU

ĐÁP : « Cổ nhân » nói đúng, có ai đó nhắc tới, coi chừng mình cảm nắng nữa là đằng khác. Đôi khi mũi mình nháy cũng có thể là nhà thuốc tây đang nhắc tới nữa bạn ạ.

VẤN : Kiến Vàng ơ! Tại sao dân kẹp tóc tại tô sợ sâu dữ vậy? (cả sâu gạo nữa đi).

LÊ ĐỖ MAI HOÀNG

ĐÁP : Tôi có được nghe nói thế, thưa cô. Dân kẹp tóc con gì cũng sợ, sợ con sâu, con dãn, con thằn lằn... chỉ có một con đáng sợ là... con trai thì lại không. Vì thế, cũng chẳng nên hỏi tại sao.

VẤN : Kiến Vàng ơ! tại sao con gái hễ tự lại là hay chỉ trích, phê bình. Kỳ quá Kiến Vàng nhỉ?

TRẦN QUỐC DŨNG TRUNG

ĐÁP : Một cô đứng riêng là một hòn đảo. Hai cô đã là một cái chợ nhỏ. Ba cô là một cái chợ lớn. Bốn cô trở lên là một hội chợ. Đó cũng là nghề của các nàng. Nếu không có miệng của các nàng phê bình, chỉ trích thì có lẽ nhân loại đã vì thế mà... không có các hãng kem đánh răng.

bạn có biết

— Ở miền Đông Bắc Tây Bá Lợi Á tại hồ Khayyr, đã hai lần người ta thấy xuất hiện con Ngư Long. (Ichthyosaure) là loại sinh vật thời Hồng Thủy dài khoảng 15 thước hình giống loại cá, mõm và đuôi khá dài. Theo những địa khai mà các nhà cổ sinh vật học tìm được, tứ chi của loài thú khổng lồ này biến thành vây để bơi. Hai mắt của Ngư Long nằm trong ổ mắt rất lớn gồ hăn ra ngoài, và trên sọ có 1 mắt thứ ba, gọi là Trùng quả. Nhìn phân của Ngư Long (đã biến thành đá) người ta cho rằng Ngư Long thuộc về loài ăn thịt.

— Ngân hà do hơn 100 tỉ tinh tú kết thành. Một phần lực cơ có tốc độ bằng ánh sáng (300.000 km/giây) phải bay liền 100 000 năm mới đi từ đầu này đến đầu kia sông Ngân Hà được. Bạn ngọc thử tính hộ chiều dài của Ngân hà xem.

— Thư viện British Museum có hơn 6.000.000 sách in và 60 ngàn bản thảo. Ở đó còn lưu trữ những bộ sách cổ và quý về Thánh Kinh như 2 bộ Codex Sinaiticus và Codex Alexandrinus. Trong thời đại chiến thứ 2 hơn 150.000 cuốn sách bị hủy hoại vì bom nhưng ngày nay một phần lớn số sách này đã được thay thế.

PIANO (Cóp)

đàn ông đàn bà

— Một người đàn bà không thích đàn ông yêu nàng. Nàng chỉ thích được tôn thờ và tôn thờ mà thôi.

— Đối với đàn bà thì hoặc là kỹ nữ hay kẻ tuần tiết chứ không ai chịu đứng giữa.

EDWARD PERILL CRON

Người đàn bà ít chung diện nhất được người đàn ông kính trọng nhất

ALPHONSE KARR

Một người đàn bà xinh đẹp là người đàn bà tôi chú ý. Một người đàn bà có duyên là người đàn bà chú ý đến tôi.

PIERRE DORIS

KIM YẾN TỬ (ghi)

ai đặt ra tuần lễ từ thiện

Xin thưa, đó là cô đầm Pháp tên Isabelle Mallet đã có sáng kiến này vào năm cô 20 tuổi (1914) và trong lúc cô bệnh hoạn (lao và tê liệt). Cô thành lập các chi hội từ thiện. Nhưng chiến tranh làm đảo lộn tất cả khiến các chi hội không hoạt động gì được.

Cho tới năm 1928, tuần lễ từ thiện mới chính thức bắt đầu được khánh thành.

di truyền trí thông minh

Người ta định ninh rằng trí thông minh không hề di truyền từ trước đến nay. Không phải hề bỏ thông minh là con cũng phải mau hiểu hay học một biết mười đâu.

Vừa rồi một nhà tâm lý học Anh là giáo sư Cyril Burt ở đại học đường Luân Đôn đã chứng minh trái lại nghĩa là trí thông minh có thể di truyền.

Nhiều cặp anh em, chị em sinh đôi. Giáo sư đã thí nghiệm « thật sự » tức là cùng thoát thai ở cùng một « hạt trứng ». Ông thấy các cuộc trắc nghiệm về trí thông minh của các cặp đôi đều cho những kết quả gần nhau nếu không nói là giống nhau.

NGUYỆT QUẾ

nguồn gốc phụ nữ đeo bông tai

Ông Abraham người Do Thái có một nàng hầu rất đẹp tên Agar. Ông rất chiều chuộng và tung tiu cô hầu gái khiến bà vợ vô cùng ghen tức. Nhân một hôm ông đi vắng bà vợ bắt nàng Agar đánh đập và dùng dùi xuyên thủng hai lỗ tai.

Khi trở về thấy Agar như vậy ông Abraham thương xót vô cùng, sâu có của cải ông bèn đeo vòng vàng vào lỗ thủng ở tai nàng hầu. Không ngờ chiếc vòng lại tăng thêm vẻ đẹp của nàng. Do đấy bà vợ lớn cũng tự mình đục lỗ tai đeo vòng vàng vào.

Tục đeo bông tai tràn lan trên thế giới cũng từ chuyện đấy đi ă!

chiêm tinh

Đây là những dấu hiệu giúp chúng ta khi nhìn một người có thể đoán được tâm tánh của kẻ đối diện với mình.

— Những người lúc đi đầu luôn luôn cúi xuống thường hay nghĩ ngợi đần đo không bao giờ giải quyết ngay một vấn đề nào cả.

— Những người có đôi mắt thường nhìn vào khoảng không, chẳng chớp mắt, mơ hồ như có nhìn mà chẳng để ý vào đâu cả, thường là những người nghệ sĩ tài hoa, mơ mộng ra phết và giàu óc tưởng tượng.

— Những người đứng thẳng, hai tay khoanh trước ngực, đầu ngả về đằng sau và nghiêng một bên là người ngấm ngấm bất mãn, đang tìm cách tấn công người đối diện đấy.

THANH NHA TRANG (cóp)

hạnh phúc

Bí quyết của hạnh phúc ư? Bạn đừng từ chối cái gì đời mang đến cho bạn và đừng đòi hỏi cái gì mà đời từ chối bạn.

JULIEN BENDA

Muốn hạnh phúc tới mức nào chúng ta cần phải đau khổ tới tột cùng của mức đó.

EDGAR POE

Những tình tình hiền dịu không hề bị chạm tự ái. Lòng khoan dung của chúng phục vụ chúng và cho người khác mượn điếm nào họ thiếu sót.

LAMBERT
AN (ghi)

bài toán lý thú

Đố các bồ 25 chia 5 ra mấy? Nếu bồ đáp 5 là sai rồi nhé, tớ có thể làm ra 14 và thử lại rõ ràng bằng phép nhân và cộng.

Bây giờ chúng ta bắt đầu, bạn lấy giấy bút ra đi, các bạn sắp toán như thường. « 5 chia 5 được 1 lần, 1 lần 5 là 5, 5 trừ 5 hết, viết 0; 2 hạ xuống, 20 có 4 lần 5 ».

Ra 14 rồi đấy, bây giờ nếu «không tin» ta thử lại bằng cách nhân 14 với 5 xem có ra 25 không.

« 5 lần 4 là 20, viết số 20, 1 lần 5 là 5, viết số 5 dưới số 0, ta cộng lại » A ha! Đúng rồi đấy.

Ta lại thử bằng phép cộng. Xếp 5 con số 14. Bắt đầu cộng:

« 4 với 4 là 8, với 4 là 12, với 4 là 16, với 4 là 20, với 1 là 21, với 1 là 22, 23, 24, 25 ». Không còn sai vào đâu được!

Lâu lâu các bồ nên áp dụng loại toán này vào bát vỡ ở lớp, cam đoan bồ sẽ lãnh... một cặp mắt kiếng. Tha hồ vui!

VŨ KHUÊ HUYỀN

viện bảo tàng bánh mì

Năm 1928, một anh thợ làm bánh mì người Đức tìm tòi sưu tập bánh mì và tài liệu, vật lịch sử liên quan đến bánh mì. 40 năm sau anh lập một viện bảo tàng, trưng 1600 loại bánh mì hoặc dụng cụ làm bánh mì. Người Đức ấy tên là Kunkel và viện bảo tàng đặt tại một căn nhà cổ xưa ở Mollen Felde (Tây Đức), trong đám sưu tập có nhiều ấn tin làm bằng bánh mì và một vài thủ thư cổ xưa nói rằng con người biết làm bánh mì từ 5200 năm nay.

N.Q.S. (Ghi)

mẹ

Một người mẹ không bao giờ bằng lòng phân chia con cái, do đó mới có tấn thảm kịch chàng rề và nàng dâu.

M. GILBERT

Chỗ trú ẩn chắc chắn nhất là lòng mẹ.

FLORIAN

Tình mẫu tử bao giờ cũng do tính ích kỷ mà ra.

L. DE ROBERT

Không ai yêu ta bằng mẹ ta.

PAUL REYNAL

Cánh tay của một bà mẹ là câu nói vĩnh cửu.

CHATEAUBRIAND

Nghĩ đến một bà mẹ đã mất mà không thương tiếc, có lẽ còn tệ hơn là không khóc lóc bà ta.

L. DELARUE MARDRUS

Thượng đế không thể có mặt ở khắp nơi, vì vậy Ngài đã tạo ra các bà mẹ.

GARIBALDI

NGUYỄN THỊ THU TRÚC (ghi)

lê trần vĩ tuyến trên đỉnh đồi gió lộng

Gió lộng lộng thổi bay những chiếc lá lao xao trên hai hàng cây rợp bóng mát trong sân trường, Lam đứng im, tay trên thành lan can nhìn bầu trời mây đen mù mịt. Mùa thu lại trở về gõ nhịp bằng những chiếc lá vàng bay bay và gió lạnh lùa vào sân trường, Lam vẫn thích đứng đây hứng những chiếc lá nhỏ cũng đủ cho Lam những phút xao xuyến như những cảm giác mơ hồ nhẹ nhàng về tình yêu của Lam. Huyền với miệng cười mở rộng cười mở và trang nghiêm của những lúc vô tình gặp nhau ngoài cổng trường.

— Lam thích mùa thu nhất à?

— Vâng, có lẽ Lam sinh vào mùa này. Và còn nhiều kỷ niệm khác...

Lam không nhận quà của Huyền nhưng không thể từ chối được mỗi tháng trong mùa thu Huyền tặng Lam một quyển sách, trong tủ sách của Lam có sáu quyển sách của Huyền chỉ vỏn vẹn những hàng chữ giống nhau: « Quà cho mùa sinh nhật của Lam ». Sáu quyển sách của anh nằm một góc nhỏ trong tủ nhưng thời gian thì dài hơn Huyền nhỉ? Hai năm rồi cơ đấy và còn bao nhiêu sách nữa hử Huyền? Chiều hôm nay sao bỗng dưng Lam nhớ Huyền quay quắt, nhất là những lần Huyền đến.

— Genève, Genève.

— Lam cấm anh gọi cái tên ở nhà, chỉ riêng ba mẹ gọi để nhớ thời sinh Lam.

Nhưng mỗi lúc đến nhà thì Huyền cứ gọi Lam bằng tên ấy, cái tên ủa Lam nghe ghê làm sao ấy thế mà Huyền lại bảo cái âm nghe ngọt ngào.

Ngoan chạy đến bám vào vai Lam cười thật tươi.

— Hai giờ Pháp văn nghỉ.

— Hả ?

— Ừ.

— Mau đến đồi Quy Sơn chơi.

Tháng ngày đẹp quá Lam nhỉ ? Miệng con bé tía lía nhảy hai bậc một xuống thang lầu, đôi lúc Lam thấy ngạc nhiên vô cùng khi nghĩ sao hai đứa lại thân được với nhau. Ngoan giản dị và hồn nhiên, cũng vui vẻ và mơ mộng dễ thương nhưng Ngoan không sâu sắc và nhạy cảm bằng Lam. Bàng qua đường Lam và Ngoan cùng hát Xuân ca.

— Mùa thu sao hát Xuân ca vẫn thật hợp.

— Tại cả bốn mùa với mình đều là mùa xuân.

Hoa tím đầy cả đồi không làm sao hái hết nhưng hai cô bé thích tranh nhau. Những chùm hoa được nhét đầy cặp và hai cô bé nhìn lên giật mình hét lớn, cả hai đâm đầu chạy nhưng nhìn thấy ông lính có vẻ hiền nên dừng lại,

— Bé cho tôi xin chùm hoa tím.

Ngoan nhanh nhẩu :

— Hoa ở đây nhiều thế này sao ông không hái mà lại xin. Ở đây tuyệt quá, ông có thường nằm trên đồi đếm sao không hở ông ?

Ông lính cười nghịch ngợm làm con bé Ngoan cuống cả tay chân.

— Không, tôi thích xin cơ, thế mới quý bé ạ. Mỗi lúc hành quân tôi vẫn thường hái hoa giắt đầy ba lô đấy chứ, mấy cô bé mơ mộng dễ thương quá, ban C phải không ?

— Thưa sao ông biết ạ, mơ mộng đâu phải chỉ riêng ban C, những ban khác cũng có người biết mơ mộng và thường ngoan nghệ thuật khá lắm chứ ông.

— Không phải thế đâu cô bé, không phải tôi xét người vội vàng thế đâu, nhưng nhìn hai cô bé tôi đoán thế, phục sức giản dị : áo lụa trắng tóc dài, guốc nhung đen và đôi nón. Ăn mặc cũng là cách thưởng ngoạn nghệ thuật. tùy lối thưởng ngoạn ta có thể biết được giá trị của mỗi người một cách tương đối.

— Thưa, chắc ông đọc sách nhiều sách.

— Có lẽ không có nhiều thì giờ để xem.

Đôi mắt người lính mơ màng lộ rõ những nét kiêu hãnh, giọng nói ấm hơn.

— Tôi mong hai cô bé đến đây những buổi chiều không có giờ học, lâu rồi tôi ít có dịp nhìn thấy những chiếc áo lụa trắng ngoan hiền dễ thương như thế, những phút thanh thần cần ghê lắm Lam, Ngoan ạ.

— Thưa, sao ông biết tên chúng tôi.

— Chữ bản tên của hai cô bé dùng để làm gì ?

— Lam chỉ tưởng đề cho mấy bà giám thị gọi phạt cho tiện đấy chứ.

— Ồ ! thích nhỉ.

— Tôi muốn Lam và Ngoan xưng tên với tôi như lúc này Lam vừa xưng.

— Bây giờ chúng tôi xin chào ông, ông vui tính quá, chắc ông thích nói chuyện lắm nhỉ ?

— Tùy chứ Ngoan, khó tìm được người nói chuyện hợp lắm Ngoan, Lam ạ. Tôi đã tìm và đã thất vọng.

— Nhưng mà đừng đòi hỏi người khác nhiều thế ông.

— Không, chỉ một vài phương diện mà vẫn không đầy Lam. Thôi, chúc hai cô bé học ngoan. Hẹn một chiều khác nhé.

— Thưa, chúng tôi chưa biết tên ông.

— Trịnh Vũ Khâm.

Hai cô bé xuống đồi mang theo niềm vui nho nhỏ, người lính vẫn đứng trên đỉnh đồi nhìn theo, khói thuốc cuộn với mây. Nếu ông ấy là bạn của mình Lam nhỉ ?

Mẹ ngồi ngoài hiên dáng có vẻ ngóng trông.

— Sao về muộn thế Lam ?

— Con đi mua quyển sách gặp người bạn bắt ở lại chơi mẹ ạ

— Lần sau nhớ nói trước cho mẹ biết chừng, đường xe cộ cứ lo con bị nạn dọc đường.

— Ăn cơm xong lo giúp mẹ khâu lại mấy cái áo cho các em, chúng nó nghịch ngợm quá đi ấy, áo rách và rách hết cả.

— Dạ.

Lam đem áo khâu cạnh các em ngồi học, Lam khen Mơ viết chữ đẹp và học mau nhớ.

— Mơ học ngoan chị may cho Mơ chiếc váy đầm trắng nhé.

— Không, Mơ chỉ thích chị may cho Mơ chiếc áo dài như chị.

— Đến lúc lớn chị sẽ may cho.

— Nhé, nhớ đấy chị Lam nhé.

— Ừ ! Thôi học đi lớn rồi đừng vội vãnh.

— Đó, chị vừa mới bảo Mơ lớn đấy thôi.

— Thôi chị thua em rồi đấy nhé. Ngoan chị thương, học đi.

Sao giăng đầy trên bầu trời đêm thắm. Gió lạnh nên ra vườn phải mặc thêm áo len. Trời những ngày gần đây trở gió, đi trong vườn một mình Lam nhớ Ngoan vô cùng. Gặp nhau đi chơi đi học hàng ngày thế mà vừa rời nhau đã nhớ, Lam nhớ hai đứa đã hứa phải học thật chăm, đến năm thi phải cố thi đỗ để chọn cùng ngành học sau này. Nhìn sao Lam lại nhớ Huyền. Có lẽ Lam chưa yêu mà chỉ xem Huyền như bạn, nhiều lần Lam nói với Huyền.

— Lam đã may mắn có được người bạn trai như anh, Huyền ạ, cảm ơn thượng đế, chỉ có hạnh phúc bạn bè mới nhẹ nhàng dễ thương Huyền nhỉ !

— Anh cũng may có được cô bạn như mèo, vừa hiền lại vừa chọc phá anh lung tung. Nhưng hễ anh chọc một tí là khóc liễn. Cũng chỉ tại anh thích nước mắt.

— Lam xử dụng nước mắt đúng chỗ lắm nhé.

— Ủ ! Anh biết, như trên chiếu trên giường chẳng hạn, sách, vở, bàn học nữa...

Có lẽ mình chưa yêu, nhưng lúc nghĩ đến Huyền, Lam chỉ thấy gợn lên những tình cảm nhẹ nhàng. Lam không có anh trai và Huyền nằm vào cái khoảng trống tình cảm đó của Lam. Một hôm mượn quyển « Vườn Thúy » của Huyền, Lam nhìn thấy mảnh giấy trên bàn vẽ cái dáng hơi giống dáng mình. Tò mò Lam cầm lên đọc có đôi chỗ tẩy xóa « Lam ơi, nếu em là sao anh xin được làm bầu trời ngàn đời chứa những vì sao ngoan hiền đó », Lam mà hiền ư Huyền ? Lam quý mến Huyền vì Huyền có vẻ con trai đầy nhiệt thành, ham hoạt động, luôn tự tin và không mau chán. Nhất là với Lam, Huyền biết gì giữ mối tình. Đôi lúc chỉ bắt gặp một thoáng ánh mắt Huyền chùng xuống rồi lại vui vẻ ngay, Lam biết tình yêu của Huyền thật nồng nhưng Huyền muốn vừa xem Lam như em gái vừa là người yêu đề tình yêu bền. Và nhất là Huyền yêu Lam không vì bề ngoài.

Buổi sáng Huyền đến Lam có kể cho Huyền nghe về người lính trên đồi. Huyền thích lắm và anh hẹn ngày mai nhớ rủ cả Ngoan lên đồi gặp Khâm, Huyền có vẻ mến những người lính mơ mộng không hẳn học đời sống. Khóa cửa phòng lại, Lam bật đèn đêm nhật ký viết vài cảm nghĩ dễ thương, như bản nhạc vui nhảy múa trong đầu, vui quá cô bé ngồi chẳng viết được và mỉm cười. Có cái gì ghi nhận nhiều hơn trí nhớ của ta — cô bé giật mình nhớ đến lời giáo sư Pháp văn.

— Đôi lúc trí nhớ cũng phản bội ta vô cùng.

Buổi chiều hôm sau Huyền đến. Có cả Ngoan và Cung, Lam chào Cung nhờ Huyền tiếp đãi Cung nơi phòng khách chờ Lam xin phép mẹ và dắt xe ra đi. Lên đồi càng sớm càng hay, chúng ta có thể chạy nhảy một lát rước khi ông Khâm đến. Ngoan bảo Huyền.

— Anh Cung và anh Huyền đạp xe đi trước, Ngoan và Lam đi sau nhé. Đến chân đồi họ dựng xe một chỗ và cùng chạy lên đồi. Ngoan bày binh từ trong túi Huyền và căng trên những tờ giấy hoa xanh Ngoan cắt.

— Sao mấy người chu đáo mà bí mật với Lam thế.

— Để cho Lam một phen ngạc nhiên. Ngoan đùa « Cỏ xanh, trời xanh, giấy xanh thế. Sao không mua bánh xanh cho hợp màu nhỉ ». Cung bảo « Hay giờ đến lúc tôi hỏi chị Lam và chị Ngoan nhé : Những cái hoa nếu chẳng may có hương thì vô sắc và ngược lại, thế thì chúng ta tìm đến sắc hay hương ».

Huyền bảo « Dĩ nhiên là hương »

Ngoan không có ý kiến. Còn Lam, Lam đồng ý với anh Huyền nhưng mà liệu trong chúng ta có hoàn toàn muốn tìm đến hương mà chẳng đề ý đến phần còn lại không ?

— Vàng đó là cả một vấn đề.

Bánh cũng vui dần theo câu chuyện. Trên đồi nắng buổi chiều hắt trên những khuôn mặt rạng rỡ. Bốn con mèo ngồi với nhau cười nói có vẻ nhanh nhẹn và thông minh. Trước cảnh êm đềm có lẽ chẳng ai nỡ làm hại và thù ghét được. Hạnh phúc bạn bè đơn thuần dễ yêu làm sao, chờ lâu quá cả bốn phải trở về. Cũng chẳng mất vui bởi đó có thể là cuộc Picnic nhỏ bất ngờ không tổ chức. Nắng đã tắt, họ xuống đồi. Có lẽ Khâm đang dự cuộc hành quân xa.

Sau đó vài hôm Lam lên đồi một mình với bộ đồ trắng gọn gàng chờ theo vài quyển sách. Nếu ông Khâm về, Lam sẽ cho Khâm mượn để đọc. Đi trên đồi một mình thú vô cùng nhưng Lam cũng sợ lắm, Lam muốn khám phá thêm những dấu vết của ông Khâm ở đây, hay là có điều gì không may xảy đến cho ông hử, Khâm ? Lam nghe lạnh và tiếng gió gào thét phía sau lưng đến phát sợ.

Lam lục tìm cả khu đồi, trên những bậc thang lên chùa thân cây vừa khắc tên Khâm và một dòng chữ thật nhỏ « Đời sống vẫn còn một vài hình ảnh trong sáng dễ thương », trong khoảng sân cỏ một bên chùa, những viên sỏi nhỏ xếp thẳng một hàng chữ « ngày gặp hai cô nói chuyện dễ thương ». Đi sâu hơn trong một lùm cây rậm Lam khám phá một vòm lá khuất, một tảng đá lớn nằm giữa một đám cỏ xanh mượt có nhiều hoa vàng. Một lối mòn nhỏ dẫn vào tảng đá, có vết chân người thường đến. Lam rẽ lá dẫm lên cả gai chạy vào vòm cây, trên tảng đá dấu khắc đã lâu : TRẦN VỌNG NGUYỆT — TRỊNH VŨ KHÂM. Có lẽ tên người yêu của ông ấy, cái tên dễ thương quá. Trên tảng đá những cánh hoa tím đã héo xếp thật dễ thương hai chữ Vọng Nguyệt, Lam cảm động đứng im nhìn dòng chữ. Một mảnh giấy viết bằng mực đỏ thật lớn cột vào cành cây bên kia. Lam run run gỡ xuống « Lam, Ngoan nếu hai cô bé vô tình khám phá được nơi đây thì hai cô bé hiểu tôi hơn rồi đó. Cuộc hành quân này ít nhất là nửa tháng, vậy thì cũng khá lâu tôi mới trở về. Mỗi chiều có đến đây nhớ hái hoa xếp cái tên bé đọc được đó nhé, cái thú của tôi đấy. Sau nửa tháng trở về sẽ có quà cho hai cô bé. Mến ». Sao vô tình Lam tìm ra nơi này của ông nhỉ ? Có lẽ đây là cái vườn nhỏ của ông, Lam xin đặt tên « VƯỜN TRẦM MẶC ». Lam hái hoa đủ để xếp tên như ông dặn và xuống đồi.

Trở về Lam đâu không muốn Huyền đến tìm ra vùng bí mật của ông Khâm, chỉ hẹn chiều hôm sau rủ Ngoan cùng đến nơi đó. Hai cô bé lên đồi xếp hoa vừa đủ tên hai người. Mong ông vẫn mãi bình an ông Khâm ơi.

Lam ngồi trong phòng nhớ Huyền, Ngoan và cả ông Khâm, hình dung chị Vọng Nguyệt nào đó ở xa có thấu được tình yêu của ông Khâm, nếu chị biết được có lẽ chị khóc ngất vì sung sướng, Lam sẽ phải hỏi ông nhiều hơn. Khâm vui vẻ và nói chuyện hay, chiến tranh không lấy đi của ông quá nhiều mơ tưởng, mỗi chiều lên đồi Lam và Ngoan mong Khâm về sớm hơn thời gian hành quân và cầu mong Khâm vẫn mãi bình an.

Buổi chiều Ngoan và Lam lại lên đồi, vừa xếp xong tên ông và chị Vọng Nguyệt thì cả hai giật mình :

— A, trời ơi! ông Khâm,
 — Không ngờ cuộc hành quân quá nhanh hơn sức tưởng tượng của tôi. Quả của hai cô bé đây.
 — Lam đặt tên nơi đây như thế được không ông Khâm?
 — Cũng tạm Lam ạ, về đến nhà mới được mở gói quà nhé. Hai cô bé có thích tôi đặt em gái tôi đến đây rồi hai cô làm em tôi không?
 — Vâng, tôi thích lắm ông Khâm.
 — Đổi cách xưng hô ngay đi là vừa.
 — Thôi chúng em về kẻo tối.
 — Lam, Ngoan nếu hôm nào không đi hành quân, anh sẽ ở đây mỗi chiều chờ hai bé đến đây, nhớ nhé.
 — Hôm khác Lam sẽ giới thiệu một người rất mến anh, anh không khó chịu chứ?

— Ồ, rất bằng lòng.
 — Chiều mai đúng bốn giờ có cả Cung và Huyền, Lam ạ.
 — Ừ, khởi hành từ nhà Lam chứ gì.
 Khâm đón bốn người từ trên đồi cao, miệng cười thật tươi, ba người mãi nói chuyện xem như gần gũi nhau từ lâu quên cả Lam và Ngoan. Hai cô bé chạy qua sau đồi. Có tiếng Khâm gọi: A lô, A lô, Khâm gọi, nghe Khâm gọi đây, hai cô bé có lạc đường không đấy, đừng quên cả thời giờ, hãy mau trở về.
 Anh Khâm, Huyền và Cung bắt tay nhau, gió chiều thổi trên đồi khiến Ngoan và Lam cảm động. Hẹn hôm sau.
 — Quà của anh đẹp quá, chúng em quên cả lời cảm ơn.
 — Đừng bày đặt nhiều chuyện cô bé.
 Cả bốn xuống đồi. Khâm còn đứng trên đỉnh đồi vẫy vẫy tay chào.
 Những buổi chiều kể tiếp trên đồi gió lộng thật dễ thương.

LÊ TRẦN VĨ TUYẾN

TRUNG TÂM ANH VĂN LASAN TABERD

TRẦN TRỌNG THÔNG CÁO

mở thêm lớp mới cho nam nữ và trẻ em

Đặc biệt Mr. RICHARD TRENBATH G.s. Đại Học Đà-Lạt và Y-Khoa Sài Gòn, sẽ hoàn toàn đảm trách một lớp đàm thoại.

Ghi tên tại V.P. Comita. 53 Nguyễn Du Sài Gòn — Đ.T. : 21.365

một chút gì vĩnh cửu

SƠN TRANG

Buổi trưa hè nắng còn gay gắt lắm. Giấc ngủ trưa chập chờn rồi thoát khỏi nơi tôi. Ngồi tựa cửa mắt mơ màng nhìn xa xôi, đám mây hồng lam vẫn vùi cuối trời như tà áo em những buổi tan trường bước thênh thang e lệ. Tà áo em có một cái gì thật lưu luyến, mỗi buổi trưa, phất phơ nhẹ sau em mất dần nơi con hẻm. Con hẻm thật là nhỏ, có lần, tôi tình nghịch đón đầu ở con hẻm để đi ngược chiều với em. Nhưng lần nào cũng vậy tôi sắp đến đầu hẻm bên kia thì em đã có mặt ở đó. Vì, em ơi, con đường dẫn tôi đến đầu hẻm bên kia xa quá. Những lần đó tôi tiu nghỉu quay trở lại, ngoáy nhìn em băng qua đường về nhà. Cũng tà áo ấy, trắng quá, tung tăng sau em chào tạm biệt tôi. Tôi về Buổi trưa ấy tôi ăn cơm ngon lạ, tung tăng vui vẻ lắm. Có những lần tôi không bao giờ quên cả. Ngay đầu hẻm, nhìn thấy tôi, em cúi mặt xuống đất; e lệ đếm bước chân đi. Tôi nhón em lòng vui sướng lạ. Phút giây ngắn ngủi ấy đi qua mau quá, tôi luyến tiếc vẩn vơ. Em đi vào con hẻm, tiếng chận vang trên nền ciment rớt vào tai tôi như tiếng dương cầm cao vút ở nhà thờ của những buổi thánh ca.

Tình cờ một hôm, tôi sang chơi nhà bạn — cô bạn gái của em. Nhà cạnh nhà tôi. Từ trên bao lơn tôi thấy hình dáng em tha thướt hiện ở cuối đường. Tôi nhớ chiều hôm ấy trời mưa nhẹ hạt. Con đường dẫn đến nhà bạn em còn đọng đầy những nước. Em đi nhẹ nhẹ. Nhìn xuống đất, tay nâng hai ống quần để khỏi phết nước. Tay kia phất tóc ra phía sau. Em vẫn nhìn xuống đất vô tình không thấy tôi đang nhìn em đếm bước. Tà áo trắng ngây thơ của em mà những buổi trưa tôi đã tìm gặp. Hôm nay, em không mang nó đến với tôi. Em gọi lại lớp học. Lớp học không có nơi em chiều chủ nhật. Chỉ có mái tóc ươm mơ của em đến với tôi thôi. Mái tóc,

khuôn mặt trái soan em đã mớm cho tôi nhớ lại những buổi trưa tan trường sắp vào hạ em ạ.

Em vào nhà, lên chơi với chúng tôi. Tôi thật sự quen em từ hồi đó. Bữa tiệc quen biết này chẳng có gì cả phải không em. Những ô mi gà đòn rậm và một bao ô mai cô bạn đã mua từ trưa cho chúng tôi nhìn mưa rơi nhẹ hạt. Chúng ta dùng bữa tiệc đơn sơ ấy và thêm trà lip tông chanh nữa. Thú em nhỉ. Tôi nhìn em ăn ở bánh mì nhỏ nhẹ quá. Con mi mi của em gái tôi ăn còn nhanh hơn em. Chốc chốc tôi nhìn sang em mắc cỡ, cúi mặt, lóc che mặt, tôi vụng dại quá hở em. Tôi quay mặt đi để em nỏ đùa với cái buâng quơ se se của em. Mấy hột ô mai chua bù hồm đó làm câu chuyện thêm đậm đà. Mấy đứa tụi mình chỉ nói chuyện bâng quơ và đôi khi, tất cả im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tư. Rồi em ra về. Mưa vẫn còn. Tôi không tiễn em ra xuống đường. Tôi vẫn đứng ở bao lơn nhìn em xa dần. Chỉ có chiếc dù tay đen huyền tiễn em về. Em quay lại một Bàn tay vậy. Một bàn tay, ở bên kia, vậy lại.

Không rõ vì duyên cớ gì tôi và cô bạn (bạn em) giận nhau, nằng giận đến độ ghét tôi thậm tệ. Không ngôn từ nào diễn tả nỗi oán ghét của nằng với tôi. Nằng tung tin thật xấu về tôi. Bạn nằng tất cả đều ghét tôi. Gặp nhau, tất cả lạnh lùng như xa lạ. Tôi biết em buồn giùm tôi, cố gắng hàn gắn lại tình bạn cho tôi. Vô ích em ơi. Tôi không buồn. Duy chỉ mình em vẫn không ghét tôi. Em vẫn chào hỏi tôi mỗi lần chúng ta gặp nhau ở đầu hẻm.

Buổi trưa hè nắng còn gay gắt lắm. Tôi nghe tin em, đám mây hồng lam cuối trời bị gió cuốn tan về phía chân trời, cuốn tan mỏng xa mất hút vào hư không. Chiếc lá cuối cùng nào đó bên cửa sổ nhà em hồ hững rụng đi. Niềm tin yêu nơi em chết lịm và em ra đi vĩnh viễn không một lời nhắn gởi. Nỗi bàng hoàng đến với tôi ào ạt. Đôi mắt tôi mở ra buồn thảm, khe khẽ chớp. Tôi muốn tìm cái gì luyến nhớ cho em.

Cổ quan tài ôm em. Cát trắng, trắng quá, đưa em vào đất lạnh. Tà áo trắng ngày xưa vờn bay của em được xếp lại và muôn đời không còn bay nữa. Đoàn xe từ từ mang em đi, tiễn em theo nhiều tà trắng khác (nhiều lắm). Tiếng khóc của mẹ em buồn tủi chen lẫn trong tiếng nức nở của bạn học em. Tôi lững thững theo sau cỗ áo quan

SƠN TRANG

hãy tìm đọc :

CHUYỆN HAI NGƯỜI

truyện của

HOÀNG NGỌC TUẤN

★ Bìa Offset nhiều màu. Giá 260 đồng

★ An Tiêm xuất bản

về từ một đảo xa • hoài diễm từ

(tiếp theo trang 15)

nhẹ, rất loãng. Cả hai đều lắng nghe : Rằng xưa có gã từ quan, lên non tìm động hoa vàng ngủ say... Nhớ xưa em chữa theo chồng, mùa xuân thay áo áo hồng đào rơi, mùa thu áo biếc da trời, sang đông em lại đổi dờn áo hoa... Chim ơi chết dưới cội hoa, tiếng kêu rưng giữa giang hà xanh xao, mai ta chết dưới cội đào, khóc ta xin nhỏ lệ vào thiên thu... Bắc độn ngọt cắt ngang :

— Thật tình mai anh đi ?

Nhiên ngần ngại :

— Thật chứ !

— Anh không thể nán lại ngày nào hết sao ? Mai chúa nhật mà.

— Không em, vé phi cơ có rồi. Lẽ ra anh phải đi sớm hơn, ở thêm ngày nào, anh càng sa lầy thêm ngày đó, em biết không ?

— Tại sao ?

— Tại em !

— Em ? Em làm gì ?

— Em làm anh nhụt chí, mất tinh thần. Em làm anh quên ngày quên tháng quên tuổi quên tên, quên tương lai sự nghiệp, xiêu hồn lạc phách bủn rùn tay chân.

Bắc vừa nghe, vừa tinh nghịch đốt một que diêm và nhìn nó cháy. Nằng cười khê :

— Sợ em không tài ba được như thế. Đứa con gái tài tình là đứa giữ được người yêu bên mình không cho đi đâu hết. Em không giữ được anh nên anh đi biệt mù. Em bất tài quá đổi.

— Bồn phận anh là đi biệt để được về.

— Đời sống tư chức làm đầu óc em dần độn. Bây giờ mỗi lần viết cho anh, mỗi lần thấy khó, không còn dễ dàng như thời đi học.

— Tưởng tượng nếu sống mãi, một ngày nào đó ta sẽ thành một tên già đần độn khó thương. Chỉ nghĩ bấy nhiêu thôi anh muốn tự tử quách cho xong.

— Em cũng thế.

Ở Bắc tất cả đều có vẻ tròn trĩnh dễ thương, khiến nằng có dáng như một búp bê mũm mĩm tuyệt đẹp. Mắt nằng tròn và sáng, tay chân nhỏ nhắn tròn trịa.

Nhiên nghĩ đến những thư từ liên lạc giữa hai đứa trong thời gian qua. Những thư dài lê thê của Nhiên, những cánh thư không dấu chấm hết của Bắc mà có lần nằng đùa : nếu đem nối lại với nhau sẽ thành con đường thư bằng từ nơi Nhiên về nơi nằng ở. Ngày mai, khi Nhiên rời khỏi rơi này, con đường thư sẽ được đắp dài thêm. Trên đường đó, thư của chàng,

thư của Bắc trộn lẫn với nhau những nhớ thương bằng bật nhập lại. Cái ý tưởng ví Bắc như chinh phụ khiến Nhiên thương nàng thêm gấp bội. Bắc không là chinh phụ sao được trong lúc nàng vô vô đợi chờ. Nhiên nhớ loáng thoáng ý tưởng này hợp với mấy câu thơ trong Chinh Phụ Ngâm mà chàng quên mất. Không biết Bắc có nghĩ thế không. Thư nàng kể lể : «...Anh biết không, chưa bao giờ em thấy cô đơn mệt mỏi như bây giờ. Sáng đi học về ăn cơm. Tối lên càn gác nóng ngồi học, người ngầy ngật, trí óc dật dờ. Ngày này sang ngày khác lặp lại bao nhiêu đó. Đứa con gái cần phải có bạn thân để kể lể, tâm sự. Chỉ một đứa thôi nhưng quan trọng nhất là phải có. Con bạn em bây giờ cũng xa như anh vậy. Ba má và chị em dù thương nhưng làm sao hiểu. Ba em chỉ mong hòa bình, cái giới về tình hình chính trị. Ông nói nếu hòa bình, tụi em sẽ được theo ông về quê, lúc đó ai muốn làm gì tùy ý. Đố anh em thích làm gì ? Một thửa vườn nhỏ, một con thuyền và căn cầu. Quê em ở D. Tần cư khi em tam tuổi gì đó, lúc đi em có mang theo con mèo trắng, hơn mười năm qua, nó đã già yếu, chết mất. Ở thành phố, chỉ mình em chôn mèo thôi hờ anh. Thương tui họ vất xương sông, hoặc vất lên xe rác...

Thư hai đưa nhiều ghê gớm. Canh thư nào của Bắc, Nhiên cũng nhớ loáng thoáng vài đoạn ngắn. Vì không có bạn thân nên Bắc tâm sự với Nhiên không chừa điều gì, kể cả những chuyện vặt vãnh. Nhiên lúc Nhiên muốn bay về với ông ngay nhưng phương tiện di chuyển rất khó khăn.

Gần một năm, Nhiên được duy nhất lần phép này. Hạnh phúc làm đi nhanh thời gian. Ngay mai chàng phải về do rồi. Nhiên bậm đốt tay thấy thời gian phục vụ còn ngưng lâu lắm. Nhưng chàng không nói cho Bắc biết đâu. Chàng sẽ dành cho Bắc một bát ngọ thu vị.

Thực ra kho tin Nhiên có can đảm trở về nơi chàng đang sống. Một vùng rừng núi điệp trùng cây, đan rừng cây. Diện tích núi non bao la chỉ có hai xóm nhỏ. Một xóm ở giữa. Một xóm ở phần đất chột. Cả hai gồm khoảng vài trăm ngôi nhà cát dọc ven biển. Một trường trung học duy nhất với đám ba phòng. Đa số dân chúng sống bằng nghề đánh cá, làm nước mắm. Khi bọn Nhiên đến, những quan nước, quan an, nhưng chỗ giải trí từ từ mọc lên. Ban đầu, Nhiên thấy vô cùng ngạt thở, chợ nhỏ chỉ bán giấy viết thư hoặc bao thư, hay những tờ tuần báo phụ nữ rẻ tiền. Không có tiệm bán sách, chỉ có chỗ cho mượn sách. Những quyển sách thanh tuổi lợm giọng. Giải trí mãi bằng bi da, nghe nhạc thời trang, Nhiên ngưng giải trí nổi. Đi rừng, đi biển, trèo núi mãi cũng chán. Bắt buộc Nhiên phải chọn môn tiêu khiển duy nhất là viết thư và đợi. Đầu tiên là những sách báo Bắc mua dùm, kể đến những thư dài, những vui buồn, phiên bực trao đổi. Nếu thời gian không làm với bớt, thời gian chất nặng thêm.

Từ đó, gió cát cửa da, mưa lũ xé thịt không còn ý nghĩa gì với Nhiên. Những lần nằm dài trên bãi chiều, những đêm im trong rừng sâu, hồn Nhiên

đạt dào, xào xạt hình bóng Bắc. Mấy tờ thư Nhiên mang ra đọc đi đọc lại thay thế cho món sách báo khan hiếm đã như một linh dược chữa Nhiên thoát khỏi đủ thứ bệnh. Kể cả căn bệnh nan y khoét mòn trí não, đục rỗng tâm hồn...

— Nhiên ơi, anh đang nghĩ gì ? Mất anh trôi về một cõi xa nào làm em không an lòng rồi đó.

Tiếng Bắc lao đao nổi lên kéo Nhiên về đối diện. Chàng cười rặng rờ.

— Anh nghĩ đến tương lai Bắc ạ. Điều mà khá lâu anh cố trốn lánh bây giờ anh đã có đủ can đảm nghĩ đến. Đố em tại sao ?

— Em chịu thôi.

— Bởi bây giờ anh đã có em.

Bắc trông lên, Nhiên thấy có bóng chàng trong đôi mắt sáng :

— Em biết, nhưng anh nhìn kia.

Nhiên bàng hoàng nhìn ra, trời đang tắt nắng, chỉ còn sót vài vệt vàng trên tường vôi cao :

— Ta đi em nhé !

Bắc ra trước đợi Nhiên ở cửa. Hai người đứng bên nhau nhìn qua hàng phố đối diện. Tiếng Bắc mờ mịt và man mác như đêm tối sắp dăng.

— Em thấy đối Nhiên ạ, mình kiếm cái gì ăn rồi đi suốt đêm nay. Anh có thích không ?

Nhiên không trả lời, chàng nhẹ nắm tay Bắc băng qua đường, cùng lúc với tiếng nhạc trong quán vắng ra, vô tình lặp lại : *Rằng xưa có gã từ quan, lên non tìm động hoa vàng ngả say (*)*.

HOÀI DIỄM TỪ

(*) Thơ Phạm Thiên Thư.

GIỮA THÁNG CHÍN MƠ MỘNG
HÃY NGHE **DUYÊN ANH**
KỂ NHỮNG CHUYỆN TÌNH ĐẸP NHẤT
CỦA MỘT ĐỜI NGƯỜI TRONG

VỀ YÊU HOA CÚC

TUỔI NGỌC xuất bản
DUY THANH vẽ bìa
Sách dày ngót bốn trăm trang

ngậm ngùi

Khi biết người yêu của mình « bắt cá hai tay » thì mình phải làm sao ?

GIANG THI (Huế)

Thì mình nên hát bản *Ngậm ngùi*. Rồi thôi. Mình sẽ ngậm ngùi chút chút. Và mình sẽ quên. Như một buổi sáng heo may về bất chợt khiến lòng mình xốn xang. Nhưng chẳng kéo dài nổi xốn xang đó, buổi trưa đã ngập nắng vàng. Ta không có gì để buồn lâu với người « bắt cá hai tay ».

hoa xấu hổ

Tại sao con gái gặp con trai thì đỏ mặt nhĩ ? Là quá hả Ngọc Thân Ái.

THỌ (3887/CTCT)

Có gì mà lạ ? Bạn biết cây trinh nữ chứ ? Còn gọi là cây mắc cỡ nữa í mà. Nếu ta đụng vào, lá cây sẽ cúp lại một cách e ấp như con gái. Và, lúc đó, lá cây trinh nữ cũng đỏ mặt đấy. Chỉ tiếc ta không nhìn rõ thôi. Con gái là một loài cây trinh nữ. Đỏ

mặt thẹn thùng là chuyện dĩ nhiên. Là con gái Việt Nam thuần túy. Trừ khi con gái hip-pi thì khi đó ta nên ví họ như hoa... ni lông. Bởi hoa ni lông không biết xấu hổ. Bạn Thọ ơi, bạn là lính Chiến Tranh Chính Trị, nữ nào hỏi Ngọc câu này. Bạn còn... tâm lý chiến gấp nghìn lần Ngọc, bạn ạ !

tựa cửa nhìn xa

Chị Ngọc thân ái ơi ! Em có tật hay ngồi nơi cửa sổ... mơ mộng mà sợ người ta bảo là mình để ý đến người ta quá. Làm sao bây giờ hả chị ?

BẢO QUỲNH (?)

Không sao, cứ để người ta tưởng mình để ý đến người ta đi. Được bạn phát hạnh phúc cho người khác, dù là hạnh phúc trong mộng tưởng, mình cũng thấy hạnh phúc. Em cứ ngồi bên cửa sổ, cứ như thơ Xuân Diệu :

«ít nhiều thiếu nữ buồn không nói
Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì...»

Cứ như thơ Lưu Trọng Lư :

« Ai bảo em là giai nhân

Cho đời anh đau khổ

Ai bảo em ngồi bên cửa sổ

Cho vương vấn nợ thi nhân »

Đề người ta ngỡ mình là bướm giang hồ, em là hoa khuê các và người ta hỏi người ta bằng thơ Nguyễn Bính :

« Bao giờ bến mới gặp đò,

Hoa khuê các bướm giang hồ
gặp nhau »..

mâu thuẫn lớn

Muốn tỏ ra mình không cần hẳn, không thích hẳn thì phải làm thế nào ? (Nhưng nhìn hẳn sau lưng được không ?) Muốn bớt nhần nhó, khó chịu thì có cách nào không chị Ngọc ? Thư viện Abraham Lincoln có cho vô coi với mượn truyện không hở chị ? Có điều kiện gì không ?

Thì mình nhần nhó, khó chịu. Muốn hẳn nhìn sau lưng mình cũng biết mình nhần nhó, khó chịu, em nên dán sau lưng em khẩu hiệu sau đây : « Tôi không thích một người mà tôi lấy làm khó chịu hay nhìn tôi, dù nhìn sau lưng tôi ». Nhưng em lại muốn bớt nhần nhó, khó chịu, Ngọc trả lời em có vẻ mâu thuẫn đấy nhé ! Là lúc nào em cũng mỉm cười và lầm nhảm điệp khúc bản nhạc « La vie en rose ». Ở Sài Gòn có bán thứ « porte-clé » vạn giây thiếu điệp khúc « La vie en rose ». Em nên mua và luôn luôn vạn nghe bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào. Như thế sẽ bớt nhần nhó, khó chịu. Lại tuyệt đối không được nhần nhó với ai, kể cả « hẳn ». Thư viện Lincoln có cho mượn sách

đem về. Em hãy tới làm thủ tục của thư viện để được cấp thẻ mượn sách.

về yêu hoa cúc

Thưa chị xin chị chép hộ cho em bài thơ có hai câu như sau :

« Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc.

Áo nàng xanh anh mến là sân trường »..

Và chị cho biết luôn tác giả. Em rất thích bài thơ này nhưng không biết hơn ai, chỉ còn có cách hỏi nơi chị thôi !

ĐĂNG HẠ (?)

« Áo nàng trôi về yêu hoa cúc

Áo nàng xanh tôi mến là sân trường »

Đó là hai câu trích trong bài *Tuổi mười ba* của Nguyễn Sa, thi sĩ của tình yêu. Bài thơ này có trong tập *Thơ Nguyễn Sa*. Em mua thì phạm này mà đọc, vì còn nhiều bài thật hay chứ không phải chỉ riêng *Tuổi mười ba*. Và nữa, *Tuổi mười ba* đã đăng trên Tuổi Ngọc bộ cũ rồi, đăng lại kỳ lắm, em ạ ! Chỉ một câu trích trên đã khiến Duyên Anh cảm xúc viết tiểu thuyết *Về yêu hoa cúc* rồi.

ngọc tin riêng

V.H.T.Đ. (11A4 Đ.K. Huế). — Sẽ có thư riêng cho em vì « câu hỏi » của em không thể tóm tắt. Nó dài chừng 11 trang giấy. Có phải học lớp 11 nên viết 11 trang không đây ? Em hơi khó tính. Nhờ « giải đáp » mà lại cảm « giải đáp » trên báo. Vậy rần chờ, chờ hơi lâu đấy. Cảm ơn cái bóng của em. Ngọc sẽ tặng lại em cái bóng của Ngọc.

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Uy vất vả tìm một nơi cho hai người, để không lẫn với bất cứ một nơi nào khác của mọi người. Những người yêu nhau họ thường có một tự ái lớn là, không muốn mình lẫn vào trong đám đông. Họ tìm một con đường nào đó, tưởng như là chỉ riêng cho hai người. Uy và Hạnh đang đưa nhau riêng trên một lối của loài người, của đời nhau. Họ đã nuốt bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu nỗi tủi buồn lo sợ, cũng như họ đã chia đôi nụ cười, chia đều mơ ước và dằn dờ, nhiều lời cho đời nhau, cho mai sau.

- Anh cười chi vậy anh ?
- Em không nghe bà chủ quán nói gì sao ?
- Sao ạ ?
- Bà ấy gọi bọn mình là « thầy cô ».

Hạnh cầu Uy một cái :

- Anh này, chịu khó để ý chuyện gì đâu. Em đang xót mắt muốn chết.
- Anh tưởng các cô vẫn thường nhỏ chanh vào mắt chứ.
- Tưởng gì mà đại dữ, có ai dốt thế bao giờ.

Hạnh rên :

- Anh ơi, xót quá anh ơi.

Uy nắm lấy ngón tay út của Hạnh đỡ dành Hạnh :

- Nhắm chặt mắt vào em.

Hạnh nhắm chặt mắt lại và có giọt nước mắt ứa ra. Uy gỡ chiếc khăn nhỏ trên tay Hạnh để thấm nước mắt cho nàng, tưởng như có một tiếng thở dài xót xa :

- Có những chuyện mình đứng ngoài lề mà cũng phải hứng chịu như kẻ nhập cuộc. Tội nghiệp những ngọn cỏ ở sân trường em.

Hạnh mở mắt, mắt nàng đỏ ngầu nhưng đã bớt cay bớt xót :

- Thôi anh à, mình coi bộ không thường nói mấy chuyện đó đâu.

Uy im lặng, chàng chậm rãi châm thuốc. Họ ngồi trong một hiên quán rất nghèo nàn bên đường đi. Quán chỉ có một cái bàn độc nhất và vài chiếc ghế gỗ ọp ẹp, phải để ý kỹ từ ngoài đường cách một khoảng xa mới nhận ra đây là một quán nước. Và Uy đã tìm ra nước dừa để chiêu Hạnh.

- Thiếu một chút đường anh ạ.

— Ở đây chỉ có thế. Đời phải tập quen cay quen đắng và quen cả nhạt cả mặn nữa.

- Anh chịu khó cái kiểu chuyện trò đó ghê.

- Thật đấy mà.

- Không, em không ưa là đời phải chiêu em.

Uy gỡ chiếc kính nâu trên mắt mình đeo cho Hạnh :

- Đời đó, màu đời đó em ạ, tối sầm.

- Không.

— Em làm như cái gọi là đời của em chỉ vo tròn lại bằng cái ông Uy này, em bắt nạt gì, cũng được.

- Làm như anh hiền lắm vậy.

Hạnh bỏ kính xuống, khi Uy nhả ra một vòng khói thuốc nàng đưa tay « bắt » lấy, mấy lần như vậy, cuối cùng nàng xòe tay ra : em có bắt được gì đâu. Anh đấy, anh như vòng khói thuốc vậy, thấy mà không giữ được. Anh lọt ra cả mười, à tám chứ, anh lọt ra cả tám kẽ tay đời em. Tại sao em ưa giận anh ư, em cũng chả biết nữa. Tại sao em hay « cay ớt » vớ va vớ vãi ư, em cũng chả hiểu chính em. Em thấy bạn em chúng sống dễ ghê, cười nói và ăn diện đi phố bình thân, sung sướng. Sao em chẳng bắt chước được. Em cứ phải khóc. Tối về em ngồi một mình rồi em khóc. Anh ơi, em khóc nhoè nhoẹt cả hai mắt trong buổi sáng hôm ấy. Bông hồng anh trao em ngủ một đêm sáng mai thấy nó gục đầu xuống chẳng chịu nở anh ạ. Em đã khóc biết bao nhiêu. Có phải em cứ hay lo sợ gì đâu đâu ? Em biết rồi cũng chỉ tại em làm khổ đời em thôi. Nhưng chả làm sao để em thôi nghĩ ngợi được anh ạ.

— Anh cũng chẳng hiền lành gì, nhưng cũng rất hiền hơn với bất cứ một con-sói-trẻ nào.

Hạnh nghiêng đầu :

- Em tin anh nhé.

Uy búng mẩu thuốc xuống bờ cỏ ven đường :

— Đáng lẽ em phải nói câu đó năm, bảy năm trước chẳng hạn.

— Tại thuở đó...

— Thuở đó làm sao ạ ?

— Thuở đó anh chưa biết bắt nạt em.

Uy và Hạnh bỏ ra ngoi nhau. Họ ưa ngời ngoi thẳng nhau, lâu lắm. Và dĩ nhiên là bao giờ Uy cũng thua cuộc trước. Cả hai cùng cụng đầu vào nhau cười. Họ nhắc tới hình ảnh của vài ba năm trước, dăm bảy năm trước cũng có, trong buổi chiều êm ả.

— Mắt em đã hết xót chưa ?

— Hết rồi anh ạ.

— Tại giọt chanh hay tại... nước dứa ?

— Tại buổi chiều.

— Buổi chiều đẹp ghê há em.

— Vâng.

— Buổi chiều vàng em ạ.

Buổi chiều đẹp như buổi chiều nay, quý hóa trong đời ta, một lần khác chắc gì ta còn tìm lại được. Buổi chiều mây đem nhau về ngủ dưới chân trời cả. Còn chút nắng ở xa, thấp sáng cho một cuối ngày, nhưng đang rực rỡ trong mắt em, em có hay, đốm lửa ấy, thấp sáng trên lối anh đi về. Em đâu có biết, anh vẫn thường khẽ gọi em trong những lúc anh cảm thấy nản nhất hay những lúc như là một niềm tin, phấn khởi cho ngày, cho giờ, cho công việc của anh.

— Anh cho em về Uy ạ, mẹ mong.

Uy đưa Hạnh về. Những người đem nhau ra ngoại ô là họ chỉ thêm một chút gió và họ chỉ thích trở về khi thành phố đã thấp đèn. Thành phố chỉ dịu dàng khi xe cộ và nhà cửa, dinh thự đi ngủ hết. Đó là giờ của những bờ cỏ cùng cây cối ở hai bên đường thức dậy, họ đưa nhau đi dưới những khối màu xanh và tưởng như có một chút lạnh nào vậy quanh.

— Em phải về ngay không ?

— Anh muốn nói gì ạ ?

— Đưa em đi một vòng.

Hạnh áp má trên lưng Uy :

— Vâng.

Uy đổi tốc độ, chiếc xe chậm chậm qua con đường nhỏ này để rẽ sang một con đường nhỏ khác. Họ chuyện to chuyện nhỏ và đầu Hạnh đậu trên lưng Uy như một lời hạnh phúc nào bé mọn, hứa hẹn. Đèn xanh ta đi thẳng, đèn đỏ ta rẽ phải dù không « được phép ». Ta đi mãi mà chả muốn ngừng. Xăng ở dưới đất, trời dành để ban tặng cho những kẻ yêu nhau chở nhau « đi một vòng » cho tới... suốt cuộc đời này. Rứt rời những hàng cây, những

con đường quen thuộc nhận ta làm họ hàng. Một tuần ta lỡ hẹn đưa nhau đi là chúng nhớ, chúng tương tư. Chúng tương tư ta hay là ta tương tư chúng ?

— Anh đang nghĩ gì nhỉ ?

— Chả nghĩ gì cả.

— Anh xạo.

— Anh thật.

— Làm sao biết anh thật được !

— Nhìn mắt anh coi.

Uy quay lại khi Hạnh vừa rướn người lên. Uy nói thật, Uy nói thật bằng môi trên má Hạnh. Chiếc xe chạy chậm chậm, hơi bị chao đi. Anh khôn ghê đi anh ơi. Hạnh đỏ mặt nép lấy Uy. Đèn đường như rực sáng. Thấp cả lên, hời tất cả những ngọn đèn nơi công viên, khắp công trường, các công sở, nhà cửa thành phố này. Thấp cả lên hời sao trời đêm nay, để chào mừng một tình yêu. Dù ta và em rất nhỏ nhoi trong dân gian. Nhưng ta và em yêu nhau, rực rỡ.

— Anh.

— Gì hở em ?

Hạnh bỏ lửng câu nói. Em bỗng dưng gọi anh vậy thôi, rồi không nói. Rồi lát nữa em về em khóc mất anh ạ. Hạnh dụi đầu trên lưng Uy :

— Hôm nay mình hư quá, thế nào em về trễ cũng bị mẹ la cho mà xem.

— Chưa hết một vòng mà.

— Một vòng của anh coi bộ em về ăn đòn quá, anh chuyên môn ăn gian.

Uy đưa Hạnh về, dù thế trên đường về nhà chàng vẫn còn thích ăn gian để chứng minh « đường cong ngắn hơn đường thẳng ». Và, ở một ngã tư gần nhà (chàng vẫn còn tham lam đợi một cái đèn đỏ để reo to và đứng lại. Uy không đưa Hạnh về tới trước cửa, họ ngừng lại cách một quãng và chia tay nhau.

— Mai chắc em không tới trường hở em ?

— Em cũng chả biết sao, sợ chẳng học hành gì được lại một phen như chiều nay em sợ lắm.

— Thôi nghỉ ở nhà đi, anh cũng chả muốn em lười thôi tới mấy chuyện đó.

Hạnh đưa cho Uy một cuốn sách và bảo, anh chả có chữ nào cho em sao, đã cả tuần nay. Cho anh nợ đi. Em về anh ạ. Ngủ ngon em nhé. Anh cũng vậy.

Vẫn còn tiếng máy xe nổ, Uy đứng nhìn Hạnh cho đến khi nàng khuất ở dàn hoa giấy trước cổng nhà. Bỗng dưng chàng thêm một hơi thuốc. Còn một điều anh dấu chưa dám nói ngay với em, Hạnh ạ. Anh vẫn muốn em đứng bên lề của mọi sự hiển toái, thực tế của phần đời này, của tuổi trẻ chúng ta. Anh muốn em vô tư, hiền lành, mơ mộng như tuổi chúng ta

ngày nào. Anh muốn em chẳng phải nghĩ ngợi gì cả. Chúng ta yêu nhau Nhưng chắc gì được. Rồi anh sẽ nói với em, rồi chúng ta sẽ chẳng còn gì dấu giếm với nhau khi chúng ta can dự vào đời nhau. Thực tế như làn khói hăng nồng đã vô tình vương vào mắt em chiều nay cay xót. Anh đã mơ hồ tưởng ra khúc rẽ của đời anh, khi rời sân trường. Một phần cho tuổi trẻ anh đã được chia sẵn. Nhưng anh tin tưởng lắm em yêu, chúng ta sẽ may mắn như chúng ta vẫn hằng may mắn.

chín

Kim bước vào phòng, nàng khó chịu ra mặt nhưng lại không thể nói lên được gì. Thiên Hương đã ngồi vào bàn học, trước mặt Trục và chăm chú trên cuốn vở. Trục nói :

— Kim sửa soạn ngồi vào bàn đi chứ.

Kim gây chuyện ngay :

— Tôi không thích học, các người muốn nói chuyện gì với nhau cứ tự do.

Vừa nói Kim vừa mở các ngăn tủ, lục tung quần áo như muốn tìm kiếm một cái gì. Cái gì đó không thấy và Kim đóng xăm cánh cửa phòng đi ra một cách giận dữ. Lát sau Kim lại trở lại phòng, có lẽ nàng vừa tắm xong. Đứa con gái mười sáu tuổi hơn hát oang oang như không cần biết có ai trong phòng. Nàng tới đầu giường ôm cái điện thoại vào lòng và ngồi quay số lia lịa, nói chuyện ào ào một cách...bất cần đời. Hương và Trục khẽ nhìn nhau nhưng biết là chẳng ai nên nói một lời nào trong lúc này. Đặt máy xuống rồi lại nhắc máy lên, Kim quay số hết tới bạn bè này tới bạn bè khác.

— Hải đó hả, Kim đây. Bào cho người ta mượn mấy đĩa mới sao im luôn...vác tới mau đi, ta đợi...ừ ừ, party ở nhà con Kim Ngân hồ...Có chứ...

Kim gác máy cái cộp quên cả đặt cái điện thoại trở lại vị trí cũ của nó. Nàng nhảy hai bậc một xuống nhà thay quần áo và ngồi ở cửa đợi bạn.

Trục nói với Hương :

— Kim đi chơi hoài, về bố mẹ la chết.

Hương ngẩng lên :

— Kệ bà, chú. Đạo này bà chướng ghê.

Trục ra đứng ở cửa sổ ngó xuống thấy hai ba tên cỡ tuổi Kim phóng vào sân, tiếng máy xe nổ ầm ầm. Kim quay lên nói to với Trục :

— Chúc hai người vui vẻ.

Câu nói của Kim làm Trục hơi mất bình tĩnh. Con bé này nhảm quá. Và Trục nhún vai cố làm ra vẻ chững chạc ở một tuổi đã trưởng thành, không thèm chấp tới. Trục trở lại bàn học ngồi đối diện với Hương, ngó Hương nhưng mãi một lúc lâu Hương mới ngẩng lên. Hương nói :

— Chị Kim làm chú khó chịu hử ?

Trục vẽ một vòng tròn trên tờ giấy nháp :

— Có gì đâu.

— Đạo này chị ấy gây chuyện với Hương hoài.

— Gây sao ?

— Chẳng có gì cả mà chị ấy cứ hay gắt ầm lên. Ba bên chị ấy đó chứ.

Trục lấy bao thuốc ra, ngó Hương một cái. Hương vâng ả và Trục bật que diêm đốt một điếu thuốc. Chàng mơ hồ thấy một chuyện gì lạ đang xảy ra ở cái phòng học tưởng như bình thường này, trong ba người, Kim, Hương và Trục. Tuần trước một chuyện đã xảy ra, Kim nhổ hết đám hoa Mười Giờ của Hương trồng ở bờ cửa sổ ném đi. Trục đã phải làm công việc trồng lại đám hoa ấy cho Hương. Loài hoa dễ thương quá, một chút nắng một chút mưa và một chút sương là đã vươn dài và sửa soạn có bông, Kim để ý « thù » Trục « thù » Hương từ bữa đó và đe dọa sẽ nhổ quăng đi một lần nữa.

— Chú có đề ý không, chúng sắp có hoa rồi đó chú.

— Hồi này chú có thấy, mau ghê há.

— Từ đây đến sinh nhật Hương thế nào chúng cũng nở đấy.

— Hôm mẹ Hương nói đến bao giờ sinh nhật Hương nhỉ ?

Hương mở to mắt ngó Trục :

— Chú không đề ý ?

Trục cười, như một lời xin lỗi nhỏ :

— Quên mất.

— Muốn giận chú quá.

— Thôi mà.

Trục đẩy miếng giấy và cây bút tới trước mặt Hương. Hương cầm lấy bút và nói chú nhắm mắt vào. Trục nhắm mắt thật khi Hương cúi xuống viết. Trên tờ giấy nháp chẳng chít những chữ và những con số Hương bắt Trục phải tìm ra những chữ và những con số của mình vừa mới viết. Trục đã loay hoay với mấy tờ giấy học trò và một lúc lâu sau chàng mới tìm ra được hàng chữ bé tí xiu Hương viết ở một góc giấy, *Thứ bảy, 14 tháng 10* Một tuần nữa Thiên Hương mới đúng mười tám tuổi.

— Mười tám tuổi đã lớn chưa, chú ?

— Chưa. Hương vẫn còn bé xíu xiu.

— Nhưng Hương thích Hương lớn cơ.

Trục búng một màu phấn nhỏ lên tóc Hương :

— Đừng dại nhỏ ới, lớn chỉ cho cực.

Hương có vẻ không chịu điều đó :

— Hương ghét đi đâu cũng bị coi là con nít hoài, như chị Kim đi đâu bố cũng cho.

Trục cười :

— Người ta bảo còn con nít thì thích làm người lớn mà khi đã lớn lại thêm sống lại thời con nít, đáng ghê.

Trực nói một câu mà Trực biết là lạ đối với cô bé :

— Bỏ tuổi thơ sớm là một điều bất hạnh đó nhỏ ơi.

Nhưng Trực chợt nhận ra Hương đã bắt đầu có những nét của một cô gái. Cô gái mà hôm qua sau một cơn sốt ngấn sáng ra soi gương thấy mình là lạ với mình. Đó là tuổi dậy thì. Tuổi mà mắt em bỗng ướt, môi em bỗng đỏ, ngọt ngào. Em bỗng đẹp hẳn ra. Trực nhả một hơi thuốc, qua làn khói chàng nhìn thấy hình ảnh Hương, mái tóc mềm, hai con mắt to, đôi môi dịu dàng nhòa nhòa như sương. Rồi làn khói tan, Thiên Hương yêu dấu của Trực bỗng biến mất để trước mặt chàng là một người con gái đã lớn, nhìn chàng ngượng ngùng...

Trực dụi tắt mẩu thuốc, chàng bỏ lưng ý nghĩ đứng lên ra phía cửa sổ. Trực bảo, ra đây đi Hương, ra ngoài này xem hoa Mười Giờ vừa mới mọc thêm một ngọn mới. Hương bỏ sách vở đứng lên với Trực. Nhưng :

— Chú đợi Hương một chút nha chú, tí ti nữa Hương quên mất.

Hương mở ngăn kéo bàn Hương lấy ra một vật gì và nắm gọn trong bàn tay.

— Chú xòe tay ra Hương cho chú cái này.

— Thật không ?

Hương đối bỏ vào ngời trở lại chỗ cũ :

— Chú đứng một mình đi.

Trực vội vàng đến bên Hương :

— Thôi mà.

— Ai bảo chú nói thể làm chi.

Trực xòe tay đặt lên bàn, trước mặt Hương. Hương cười và đặt bàn tay mình trên đó, mở ra. Một cái lá xanh cuộn tròn lại như một miếng trầu, nhưng là miếng trầu được buộc bằng một sợi len vàng. Trực reo lên, ngạc nhiên :

— Cho tôi ăn trầu à ?

Hương cười chum chim :

— Chú đưa gần miệng coi.

Và Trực reo lên nữa, vô cùng thích thú :

— Những bông ngọc lan phải không ? Trời ơi, thơm quá, không ngờ.

Hai búp ngọc lan trắng ngà được nằm trong chiếc lá ngọc lan cuộn tròn và buộc lại bằng sợi len. Trực nhìn Hương và thăm phụng bàn tay cô bé rất khéo. Chàng cảm động thực sự. Mai này em lớn lên anh nhất định cưới được em làm vợ, Hương ạ. Trực thấy mình thật lãng mạn trong ý nghĩ. Ý nghĩ có một thứ men rượu nào đó, ngây ngất và tưởng như phần mười chàng đã qua chưa bao giờ mới được mím tới. Một thứ men lạ lùng. Tại sao chàng không thích Thiên Kim gần chàng mà chàng lại chỉ thích với một Thiên Hương nhỏ bé, chuyện trò những gì đầu đầu.

Trực và Hương ở bên cửa sổ có hoa Mười Giờ nhìn xuống vườn. Ở góc vườn kia có một cây me to, có một con sóc nâu đã từ trên cây me ấy bò xuống và cầm mẩu bánh mì ăn sáng của Hương ném ra đó bằng hai chân trước của nó, trông ngộ lắm cơ. Chú có thể tưởng tượng ra được không, để

thương vô cùng. Rồi ngày nào Hương cũng ném ra đó cho nó một mẩu bánh mì.

— Và nó xuống đó mỗi sáng ?

— Nó nào cơ ?

— Con sóc nâu ấy mà.

Hương cười :

— Một đàn kiến thì có. Hương tiếc ghê, chả bao giờ nó trở lại nữa chú Trực ạ.

Trực đùa :

— Thế thì nó nhón rồi.

— Nhón rồi nó đi đâu ?

— Nó cưới vợ.

Trực bị Hương câu nhẹ một cái :

— Chú có tài đặt chuyện hay dữ.

Trực cười, Hương cười. Chợt Hương vùng vằng bỏ chỗ đứng bên Trực.

— Chú đứng đó một mình đi.

Đang cười đang nói bỗng nhiên bỏ ra đi, có gì nhỉ. Trực nhìn Hương thoản thoắt xuống nhà rồi thoản thoắt đi ra vườn. Chàng vội bước theo, từ nhà ra vườn rồi từ gốc cây này tới gốc cây khác.

— Chi vậy Hương ?

Hương không quay lại, cô bé cứ thoản thoắt đi trong khi Trực chẳng hiểu cơ sự gì mà cô ta giận dữ như vậy. Trực cũng cứ đi theo như một sự dễ dàng. Cho tới gốc cây me góc vườn Hương quay phắt lại cười to, cười thích thú càng làm Trực ngạc nhiên hơn :

— Chi vậy Hương ?

— Người ta đùa vậy mà.

Trực kêu lên trời ơi tôi bị thua, tôi lớn đầu mà bị mắc lừa.

— Hương đùa kiểu đó làm tôi mệt muốn chết.

Hương xịu mặt ngay :

— Chú không cho Hương đùa ha, chú đứng đó một mình đi.

Và tiếp tục lại một màn theo nhau trong vườn nữa. Hương đi trước và Trực theo sau. Trực bằng lòng thua, trong cái thua có một niềm hạnh phúc nhỏ của trò chơi đuổi bắt. Bước Hương ngắn, bước Trực dài nhưng có thể là chẳng bao giờ Trực bắt được cô bé hay Trực chẳng bao giờ muốn bắt được cô bé. Vì như thế giờ ra chơi sẽ dứt sớm, bởi sẽ có tiếng chuông reo nhắc nhở.

— Thôi mà.

Hương dựa lưng vào một thân cây, mặt vẫn xịu xuống không thèm nhìn Trực :

— Ai bảo chú nói thể làm chi.

— Thôi mà.

Cây huỳnh đàn thấp cành rũ lá xuống với những chùm hoa vàng nhỏ nhỏ như những chùm hoa mimosa, Trực bứt một chùm và ném vào tóc Hương. Chùm hoa không đậu lại ở mái tóc mà rơi xuống chân cô bé. Trực

tiếp tục bứt một chùm hoa khác và bắt đầu một trò chơi mới. Trục ném những chùm hoa vàng nho nhỏ, chùm nào không đậu lại trên tóc rớt xuống để một lát dưới chân cô bé ngập hoa vàng và trên tóc cô bé cũng cài đầy hoa vàng.

— Trông Hương giống Công Chúa Hoa Vàng ghê đi.

Hương cười, chớp mau mắt, cô bé có đôi mắt tuyệt vời:

— Công Chúa Hoa Vàng như thế nào ạ?

Và Trục lại bịa đặt ra được một câu chuyện cổ tích khác đầy thơ mộng. Ngày xưa có một nàng công chúa hay đổi, một hôm nàng đổi bỏ đi mà có một người dõ dãnh đi theo nhưng không kịp, người ấy bèn quý xuống cầu xin Trời giúp cách nào để giữ được nàng khỏi đổi mà đi mất. Trời thương nhận lời và bèn làm một cơn gió to thổi rụng tất cả những hoa vàng trên đường nàng đi. Công Chúa ấy mà, nàng không đi được nữa vì hoa rụng phủ đầy người. Nàng bèn... chịu thua và quay lại cười. Vì thế người ta gọi nàng là Công Chúa Hoa Vàng.

Hương gỡ hoa trên tóc, lượm hoa dưới chân ném vào người Trục, Trục cũng bứt những chùm hoa to và ném đầy vào người Hương. Cả hai cười đùa như hai đứa trẻ bằng tuổi nhau, đuổi bắt nhau. Trục bắt được Hương, nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của Hương:

— Chịu thua nhé.

— Chịu thua rồi.

— Vậy bây giờ ngược lại cô phải theo tôi.

Hai tay Hương níu trên vai Trục và họ bước đi bên nhau, trông thú vị như một đôi tình nhân. Bởi nhận ra điều ấy nên khi thấy vài người giúp việc trong nhà nhìn mình, Trục bồng đảm lúng túng, vội gỡ tay Hương ra:

— Đề thầy giáo về thôi Hương ơi.

— Chú lại lên mặt dữ.

— Lên mặt chi đâu, hôm nay Hương bắt nạt người ta hoài.

— Bữa nay chú ở lại ăn cơm nhà Hương nha chú.

— Thôi đi, đề chú về.

— Chị Kim chưa về mà.

Trục nhún vai:

— Kệ chị ấy.

Hương tự nhiên:

— Hôm nào chú chở Hương đi vòng vòng phố chơi nha chú.

Trục nhủ thầm. Hương nắm lấy cánh tay Trục:

— Sinh nhật Hương chú cho Hương đi chơi nha chú.

Trục gỡ tay Hương ra để mời một liều thuốc. Trục phải thẳng khối thuốc vào mặt Hương rồi quay đi. Chàng chỉ sợ mai kia khi đám sương mỏng manh ấy tan đi và chàng nhìn thấy Thiên Hương yêu dấu của chàng biến thành một cô gái kẻ lóng mảy, đánh mất, thoa phấn tô son đầy mặt. Chắc chàng không còn thích thú gì khi đến đây một lần nữa.

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● UYÊN UÔNG (Nha Trang): Bắt đầu bằng những gì đơn sơ nhất là tốt rồi cháu ạ. Ngọc Thân Ái cảm ơn cháu trước đó.

● DUY LAN (Chợ Lớn): Khi nào gần đi lính nhớ ghé lại thăm chú. Cháu cứ viết những bài về quê hương như đã nói và gửi về tòa soạn.

● NGUYỄN THỊ CHIỀU THU (V.L.): Bỏ mục Viết ngắn là theo ý kiến của đa số bạn ngọc trong cuộc PVND. Thay vào đó vẫn có những đoản văn của các bạn ngọc chứ. Còn bài nhận được đôi khi đã ghi rồi nhưng kẹt lại số sau nên mới có chuyện để em thắc mắc. ĐXC đã về nước và đi làm lại rồi. PBT được hoãn dịch gia cảnh. Muốn mua TNKCQ gửi mandat bảo đảm 400 đồng về cô Nguyễn Thị Tuấn cùng địa chỉ Tuổi Ngọc sẽ có bản đặc biệt. Đã hết thắc mắc chứ?

● HỒNG CÚC (Giồng Trôm): Những số báo cháu hỏi PBT thư trước đã hết. Hiện tòa soạn không còn giữ số báo cũ nào cả. Quyền sách cháu hỏi thư sau cũng đã hết. Đừng trách PBT tội nghiệp. Hấn bạn rợn ghê lắm nên không thể trả lời thư riêng được.

● GIANG THANH BÌNH (Saigon): Không thấy địa chỉ em gửi về đâu cả. Có lẽ bị lạc rồi cũng nên. Em ghé tòa soạn, vào buổi sáng, hỏi PBT nhận sách tặng của KV nhé.

● PHẠM NGỌC LỪ (Tuy Hòa): Đã nhận được thư anh do NLU chuyển lại, sẽ lưu ý những điều anh ghi trong thư. Về bài thơ của NN là do một sơ sót đáng tiếc. Hy vọng gặp các anh trước tết. Ở TH hoặc SG. ĐLT và LVN gửi lời cảm ơn anh. (PBT)

● THÁI NGỌC TRẦN (KBC 4822): Xin lỗi đã trả lời thư bạn hơi trễ, vì lý do gì chắc bạn đã hiểu. Rất cảm ơn và ghi nhận ý kiến của bạn. Như bạn thấy, từ số 62 Tuổi Ngọc đã có nhiều cải tiến. Và sẽ được đổi mới, hay hơn nữa từ số 70. Về chuyện làm văn nghệ, bạn có thể theo dõi loạt bài phỏng vấn nhiều tác giả đó. Ý kiến nhiều người dù sao cũng rộng rãi hơn. Tôi rất thích những lời « nói thật » của bạn. Vàng, « Dĩ hòa vi quý ».

● TIÊN NỮ ÁO VÀNG (Saigon): Bài em đang đọc nên chưa thể có ý kiến được.

● TY TÓC DÀI (Rạch Giá): Thư cháu làm chú cảm động lắm. Ước muốn cháu có lẽ cũng là ước muốn của chú và đa số người Việt Nam khác. Cháu có thể đọc các quyền Thăng Vũ, Thăng Côn, Con Thủy, Thăng Khoa, và hai quyền sẽ xuất bản là Thăng Vọng và Về buồn tỉnh Lỵ sẽ tìm thấy được « chút quê hương Bắc kỳ », nhé.

● **HỒ THỊ NGUYỆT THANH** (Tam Kỳ): Không quên cháu đầu. Cám ơn lời thăm hỏi của cháu. Sức khỏe chú đã đỡ. Truyện dài *Thư tình trên cát* vì một lý do đặc biệt phải gác. Từ số 70, một truyện dài giáo dục, *Vẫn còn tiếng chim hót*, sẽ thay thế. Cháu cứ viết đi, ngòi bút sẽ bén.

● **VÕ VĂN NHÂM** (Hiếu Xương): Số 56 đã hết từ lâu (và hầu như ở tòa soạn không còn số nào kóac cả). Đề nghị của cháu về trang thơ, chú sẽ lưu ý TKTS. Cháu cứ viết nếu thích. Đề nghị sau của cháu rất khó thực hiện vì nhiều lý do. Mong cháu thông cảm.

● **P. MAIL**.— Tranh vẽ để làm bản kẽm cần phải thật đen. Những nét vẽ của Mai rất hay, nhưng lại không thể xài được Lưu ý với Mai một điều, cần ý mới tìm cho mình một « khuôn mặt » riêng.

● **TRẦN THỊ TRIỀU** (Ba Xuyên): Rất tiếc bản giấy trắng mà Triều hỏi đã hết từ lâu. Sẽ in cuốn « Những mảnh sao ở trên trời » là tập truyện đầu tay của tôi, hy vọng sẽ mang nhãn hiệu hoa hướng dương khi xuất bản. Cám ơn cô về những lời thăm hỏi. (ĐTL).

● **KIỀU THU** (Saigon): Tuổi Ngọc không chết và nó sẽ sống hoài hoài. Những nhiệt tình của Thu làm anh em tòa soạn cảm động. Như thế cũng đủ lý do để Tuổi Ngọc tiếp tục, nó còn lớn hơn mười triệu lần, những cảm tình nuôi dưỡng của các bạn ngọc ấy mà.

● **AN CHÂU LAN**: (Huế) Có nhận được những chữ của bạn, tiếc quá chả thấy người bán đâu cả (ĐTL).

● **TI TI ĐÀN RỪNG** (Saigon): Cười àm chi, nhớ hồ 10 cái răng sâu răng

sún. Thi cử ra sao, xong rồi chứ? Viết tiếp gi đi. Lạy Chúa, hần vẫn chớp mắt kỷ được đấy à. Tăm hình của Piti coi bô... nhiều chocolat au lait quá.

● **7 TN3 NGHI** (?)—Vâng, để tôi xem lại. Chắc không phải cô bé Quỳnh ghi nhật ký lộn ngày đầu, bởi vì cô ta đang đi học mà. Còn tại sao không là TN in mà là NDV in à, đơn giản quá vì NDV đã « xí » trước khi TN mới ra số thứ 4.

● **LÊ TRUNG KHIÊM** (Sàigòn): Chuyên trùng bút hiệu là chuyện thường. Nếu biết là « hân sinh » thì nên từ hần sớm cho vui vẻ. Ông PCS không phiền trách chỉ em cả còn gửi lời thăm em nữa. Bút hiệu mới của Khiêm mới lăm Yên chỉ mà viết đi.

● **ĐOÀN PHƯƠNG MAI** (Huế): Vâng, quê hương nó cột sợi chỉ vào chân mình, xa mà không nhớ sao được. TN có mới rồi, và còn mới nữa. Có có đề ý cả những cái khác ở một người lạ nữa đấy à, cũng nên giật mình chứ nhỉ. Có, Sàigòn vừa mưa xong.

● **DIỆP PHƯƠNG DU** (Biên Hòa): Nhận được và đang đọc bài cháu. Cứ viết tiếp, nếu thích. Chưa thể có ý kiến được. Thực ra, viết văn chả có gì « ghê gớm » đâu, cháu à.

● **HOA ĐƠN PHƯƠNG** (Gia Định): Vẫn còn nhớ những ngày cũ chứ. Cám ơn những lời thăm hỏi của em. Đề nghị của em về việc thành lập thêm mục ấy, anh sẽ bàn lại với anh em trong tòa soạn xem sao.

● **THY LUẬN** (Nha Trang): Có nhận đủ cả hai truyện của bạn. Truyện M.V.H của bạn có « nét » là lạ. Đang đọc lại cả hai. Bạn gửi thêm cho những cái khác.

BAI NHẬN ĐƯỢC

từ ban ngọc

thơ

Nguyễn Phước Hải, Trương Giang Lữ Khách, Mai Việt, Nguyễn Khiếu, L. Sơn, Hạ Phúc Trâm, Việt Linh, S.T.L., Hồ Miên Tịnh, Nguyễn Thị Thu An, Thế Phiệt, Vũ Hạ, Phạm Chi, Bảo Lễ, Hoàng Quốc Việt, Trương Nguyễn Thu Sang, Diệp Hồng Phương, Trần Việt Dũng, Thái Vũ, Phan Nhã Uyên Uyên, Vũ Thụy Thi, Lãng Du, Nguyễn Hồng Giang, Nguyễn Ngọc Mỹ Dung, Liên Quang Thương Yêu, Hải Âu, Huỳnh Minh Lệ, Trần Thị Phổ Hạ, Chiêu Dương, Tùng Kha, Hoàng Văn Tuy Hòa, MQM, Lê Vũ Hùng, Tây Phong, Nguyễn Thạch, Trần Thanh Vy, Tạ .Nguyễn, Nguyễn Đức Hồng Y, Văn Công Mỹ, Nguyễn Hoài An, Nguyễn Thị Hoài Thu, G. Hương, Nguyễn Toàn Nghĩa, Phạm Phú Phúc, Lê Trần Vi Hạ, Đông T.V., Phạm My My, Hồ Hoàn Minh, Trần Quang Toàn, Trần Anh, Trần Thị Minh Hiền, Lũy Đức Nghiễm, Xuân Hoa, Trầm Thụy Du, PH2, Thùy Dương, Văn Công Thành, Đỗ Thị Hồng Liên, Trần Phong Nguyễn, Nguyễn Thủy, Giang Truân, Trầm Thụy Du, Hải, Lê Sĩ Đông.

văn

Trần Thị Gia Lai, Lê Thành Ý, Nguyễn Thị Phương Mi, Trúc Khai, Trần Thanh Vy, Nguyễn Mộng Hòa Bình, Trần Chấn Trí, Trần Hạ Chuyên, Thái Vũ, Bùi Thị Minh Hải, Ly Vũ, Lê Thị Hoang Liêu, Tiêu Tiêu, Thổ Hương, Mặc Thiên, Hoàng Văn Tuy Hòa, 96 Uân L, Nguyễn Anh, Vũ Thị Bích Thái, Ngọc Thu, Vương Miện, Trần Tuân, Bùi Thị Minh Hải, Thúy Các, Đông T.V., Nguyễn Nguyên, Uyên Ương, Phan Thị, Lê Xuân, Lân Trầm, Trầm Thụy Du, Châu Du, Giang Thanh Bình, Đan Hoàng, Duy Nguyên, Đỗ Thị Hồng Liên, Trần Thiên Phước, Tạ Khuê, Giang Thanh Bình, Phạm Hoài Tùng, Thiên Lý, Nguyễn Tấn Ích, Hồ Kiên Hải Hà, PTCĐZ, Mặc Vũ, Thổ Thanh, Trần Vy Ngưỡng.

ĐÃ PHÁT HÀNH

bò sữa gặm cơ'cháy

DUYÊN ANH

NGUYỄN - ĐÌNH VƯỢNG XUẤT - BẢN